Ce se subînţelege prin cuvântul „Vis”?

O dorinţă pe care o avem ca scop, dar nu avem curajul să-i dăm formă acestei figuri în realitate? Ce unelte ne trebuie ca să curăţim cărarea pentru a o îndeplini? întregul material pe care-l folosim în imaginaţie, ne impresionează prin emoţiile, senzaţiile, ideile, sunetele, imaginile redate. O poveste spre care tindem din toate puterile de a ne include şi de a cuprinde fericirea, care devine pericol în cazul în care acest vis, devine un mod dependent de viaţă, eliminând lumea reală. Sunt un pacient al lumii visurilor… a visului pe care nu pot să-l realizez. Un vis, care-mi este format doar din prezenţa şi în acelaşi timp din lipsa unei singure persoane. Vis de a mă alătura acestui ideal!

„Omul are nevoie de un vis ca să suporte realitatea”. Sigmund Freud.

Am deschis ochii, când Soarele care îmi străbătea în plină amiază, geamul. Eram destul de obosit, simţeam nevoia de a mai dormi câteva ore, după cum eram şi deprins, deoarece jocurile la calculator mă reţineau ore în şir, zi şi noapte, acea zi, evident, nu mi-am încălcat graficul, şi am stat până pe la şapte dimineaţa. M-am ridicat din pat, şi am privit spre geam. Era o zi obişnuită, care nu se deosebea absolut cu nimic faţă de celelalte. Am schimbat data pe calendar, 25 Mai 2010. Afară în plină zi, păsările cântau, inventând o atmosferă de poveste, apoi se scutura o linişte adâncă. Nu avea o mare importanţă, şi mai ales nu observam niciun sens în aceste lucruri atunci. Mi-am făcut ca de obicei o cafea, şi iar m-am aşezat la calculator. Astfel petreceam majoritatea timpului cu excepţia unor zile poate, în care-mi găseam o altă ocupaţie. Mai întâi, pierdeam o jumătate de oră, pentru a alege o nouă listă cu muzica care-mi va acompania dispoziţia. Urma săltarea de pe un

site pe altul, le deschideam în şir pe toate acolo în partea de sus a ecranului şi le aranjam de la stânga spre dreapta în ordine descrescătoare conform criteriilor: urgenţă şi interes. Primele erau cele de socializare, unde răspundeam la mesaje, mai urmăream pozele noi ale prietenilor, şi atât cu acestea, le lăsam online. Urmăream apoi noutăţi din muzică pentru a-mi mai îmbogăţi lista cu ceva melodii noi, ştiri din fotbal, şi altele. după care urmau jocurile, în care şi pierdeam parţial toată ziua, şi poate că şi noaptea în caz de nu primeam un apel de la vreun prieten, ca să petrecem timpul împreună.

În acea zi, viaţa mea, practic a prins o lovitură, şi a început să se transforme într-o rană, care îşi ocupase forma într-un loc bine ţintit, direct în inimă, ceva inexplicabil. Duceam un mod de viaţă încărcat, mult mai pozitiv, fără griji, înconjurat de prieteni, cream atmosfera în compania pe care o aveam pe atunci, eram mai deschis. Deşi intram pe acele site-uri, oarecum, la cererile de prietenie pe care rar, dar le primeam, le

acceptam doar pe celea în care cunoşteam persoana dată, şi dacă aveam plăcerea de a numi acea persoană-prieten.

Atunci, pentru prima dată s-a întâmplat, când după logare, în acea lungă perioada, cineva pe mine m-a invitat din care nu cunoşteam persoana. Precum internetul nu era de prea mare viteză, mai reuşeam să mai gust din cafea pentru a mă mai trezi, încă somnoros. eram. O domnişoară. În faţa compartimentului cererilor în prietenie era un plus unu adică o invitaţie. Am lăsat să se încarce imaginea, să-i văd fotografia, şi aşteptam curios. Îi spune Xenia. Ce nume frumos… Cât de minunat a fost acel moment, în care pentru prima dată, mi s-a descoperit neobişnuita frumuseţe a ei, deschizându-mi ochii pentru o lume necunoscută, parcă prea matură deodată, cu o mulţime de secrete şi diferite căi de desfăşurare pentru fiecare secunde numărată din acea clipă. Am analizat cu foarte mare interes dar şi

atenţie, toate fotografiile ei. Tot încercam să-mi amintesc dacă nu cumva ne cunoaştem de undeva, pe atunci îmi căzuse o mulţime de persoane cunoscute, şi încercam să le enumăr numele şi chipurile pentru a compara dacă este ceva comun. Nimic. Nu aveam nicio legătură, nu înţelegeam cine este, şi ce vrea de la mine. Ba chiar mă irita că nu o cunosc şi ea doreşte să facem cunoştinţă. Foarte greu îmi este să încep cu cineva o oarecare relaţie, deoarece nu pot să am încredere în acea persoană, îmi trebuie măcar puţin timp pentru ca să o cunosc mai bine, şi să-mi pot imagina ce figurează acea persoană. Credeam că e cineva din prietenii mei, care cu siguranţă le-ar face plăcere să-mi facă vreo farsă, ca să se răzbune măcar cu ceva la acele glume pe care le făceam eu sau le spuneam. Am considerat deodată, că sunt nişte fotografii false, că au trimis acea cerere, pentru a afla ceva sau a mă lua în râs, şi apoi să se înceapă o proastă ceartă. Aş vrea să îmi închipui reacţia ei, şi ce impresie şi-a făcut, când a primit primul meu

mesaj „Ce doreşti, tu?”.Mă gândeam: „E prea frumoasă, ca pur şi simplu aşa, să dorească să-mi facă o cerere de prietenie. „Dar tot priveam la poze, şi înţelegeam că nu este totul în regulă, ceva mă punea cu o frică de ceva nou şi straniu pe gânduri, simţeam că va urma ceva interesant. După o analiză minuţioasă, şi o informare din micul dialog, am făcut cunoştinţă cu ea. Ascultam aceleaşi cântece pe care le auzeam şi până atunci, de multe ori, dar acum cu mai mare atenţie am, început să pătrund în acele cuvinte şi sentimente redate de interpreţi. Mi se părea într atât de cunoscută, de parcă aş fi ştiut-o de o mulţime de ani, dar pentru o anumită situaţie nu am avut ocazia să continuăm prietenia. După câteva zile de convorbiri doar cu ea, tot mai acumulam acea informaţie, doream să o cunosc mai bine, tot credeam că e o farsă, sau poate că doreşte ceva de la mine, deşi nu înţelegeam ce, nu cred că aveam cu ce să o ajut. Eram mai superior. Mă asculta la toate spusele, şi ideile. Îi plăcea ceea ce scriu, glumele mele şi criticile la

diferite teme. Simţeam un zid între orice tip de relaţie, nu vedeam nici prietenie între noi, până când nu o tot aşteptam deja, de dimineaţa devreme, ca să o prind online, şi să vorbim din nou până noaptea târziu. Mi se formase această deprindere. Stăteam şi fără folos, discutând despre orice interes, ne povesteam momente interesante din trecut, despre muzică, prieteni, planurile pe viitor. Nu era vorba de dragoste, deşi e destul de simpatică, şi încă nu credeam în formarea unei prietenii strânse, deja aşteptam şi ziua în care nu vom mai discuta. Nu îmi mai imaginam că mai avem ceva teme pentru a le discuta, dar, mereu câte ceva transformam în volume de litere acumulate, gânduri descrise. Formasem un chat, unde eram undeva, zece persoane, şi timp de mai mult de o lună, zi de zi – acolo eram. Apăruse câţiva prieteni comuni, şi acolo spuneam chiar diferite, ce ne trăsnea prin cap, probabil au fost cele mai hazlii momente. Chiar şi mai apoi cu ea ne aminteam de diferite mesaje de acolo şi ne părea rău că nu le mai

avem salvate ca să le mai recitim şi să ne mai râdem de acele zile. Cu siguranţă din toate mesajele noastre s-ar fi format o carte destul de voluminoasă.

După săptămâni întregi, am înţeles că tot ce se formase în mine, atitudinea faţă de ea, şi mai ales deprinderea, am început a simţi ceva nou pentru mine, dar nu aş spune că aşa deodată mi-a venit, nu pot să îmi reamintesc cum s-a petrecut asta, poate când ne-am cunoscut deja prea bine, după atâtea mesaje şi apeluri sau când începeam să o pierd. Evident, începuse certurile, după care câteva zile, încă de pe atunci nu discutam, dar asta pe o mică perioadă, două, trei zile şi din nou, totul de la început. Devenise pentru mine un cadou ce-mi oferea spirit, mă inspira, şi de atunci am început a compune versuri. Nu ştiu din ce cauză, nu am o explicaţie, nu o făcusem până atunci, şi chiar de mi se primeau destul de prost, mă mândream cu ele. Nici acum nu-s mai bune dar, acum nu simt mândria ceea, acum le scriu doar când simt nevoia de a mă descărca de

aceste gânduri, de a mă desprinde de ele, şi până nu transcriu acele versuri, până nu le arunc din memorie, aşa se vor roti. Aveam deja vreo şapte compuse, şi am decis să-i demonstrez una, care i-am şi dedicat-o. Am ales din toate, versurile ce mi s-au părut mai frumoase şi i-am transmis-o. Aşteptam mesaj. Ne-am certat din nou. Era târziu, deja avea şi un prieten cu care se întâlnea. Noi nici măcar nu ne văzusem. De atunci, toţi aceşti ani, ne certam mai des, şi mai în serios, mai simţeam legătura, că e ceva mai mult decât prietenie, însă nu şi pentru ea, eram doar un prieten. Certurile se formau datorită acestei, dragoste a mele, geloziei şi doar mă încurcam în picioarele ei. Acum puteam să nu vorbim câteva luni, ca apoi iar să o luăm pentru o nouă dată – de la capăt. Mereu acelaşi final. Treceam o anumită perioadă, grea pentru mine, nu puteam nicidecum să o conving, să-i demonstrez, nu dorea nici să mă asculte. Am făcut prea multe greşeli pentru a mai fi iertat, şi pentru a-mi mai oferi o şansă. Relaţiile pe care visam, şi

încercam să le construiesc, sau măcar deja să le menţin la acel slab nivel, scăzuse de tot, sau cel puţin erau invizibile. Îi urmăream toate paginile în secret, pentru a mai colecţiona din fotografiile ei noi. Încercam să o mai telefonez uneori. Începeam să mă schimb, să depind de o persoană, să degradez moral. Mă închideam în sine, preferam singurătatea, dezlipirea de familie, şi de mulţi alţi prieteni, i-am păstrat doar pe câţiva, cei mai dragi. Ascundeam în mine tot, nu demonstram nimic din cele simţite, celor din jur. În compania prietenilor sau colegilor din grupă, eram la fel ca şi mai înainte, fără schimbări. Desigur, că nu se observa nicio mică perspectivă pentru altfel de relaţii şi mai mult, am fost respins deja de atâtea ori, că prindeam şi o ura după certurile şi scandalurile trecute, eram un egoist. Am şters o mulţime de poze din acea colecţie a mea, şi îmi pare foarte rău acum, ar fi ceva minunat, o asemenea amintire, pentru colecţia mea din prezent. Am şters chiar şi numărul ei de telefon, ca să nu mă mai gândesc

vreodată să o mai sun, enervat, doream să o uit, dar numărul nu i l-am uitat niciodată. Numărul ei, îl ţineam minte mai bine decât pe al meu. Mă supuneam doar ei, începea să devină mai puternică, iar eu din contra, mă pierdeam. Acea vreme, cu excepţie a unor clipe, nu îmi reprezintă o imagine de care aş mai dori să-mi mai amintesc, doar prin aceste foarte mărunte secvenţe, fără ale detalii, nu există mare plăcere să îţi aminteşti cum ai fost respins şi cum nu avea cineva nevoie de tine. Nu am plăcere să-mi amintesc.

Au trecut aproximativ patru ani, în care toate zilele au curs la fel, cu unele zile din calendar în care vorbeam, şi luni întregi, în care aveam frica să nu-i încurc vieţii sale, să nu fiu o piedică în relaţiile sale cu altcineva, chiar de uneori, au fost pentru mine nişte fantezii de prost gust. În acele zile în care discutam, ca mai înainte, o aşteptam cu nerăbdare, ca să schimbăm câteva mesaje, două-trei îmi erau de ajuns. Urmăream pozele, reciteam mesajele vechi. Nu mai doream să-i demonstrez nimic, ţineam

totul în taină. Nu mai considera că eu mai simt ceva faţă de ea, părea o simplă prietenie, dar fără de care nu putem exista, chiar de avem aceste perioade în care nu ne cunoaştem. Pasiunea mea nu are margini, dar gelozia e mai presus. Nu-i mai reproşez nimic, este alegerea ei. Îmi este destul să văd o simplă fotografie cu cineva, sau un gând descris referitor la sentimente de dragoste, şi îmi este de ajuns, cunosc exact că nu sunt cu referire la mine, şi mă retrag în stil englezesc. Dispar, fără urmă pentru o perioadă lungă, fără ca să-i dau vreun semn. Până nu se va întâmpla din nou, să o găsesc, sau ea pe mine. Zilele fără ea, sunt acele zile grele care mă distrug în fiecare secundă. De dimineaţă, după cum sună ceasul, nu mă mai gândesc ce va urma în această zi, ce planuri să-mi formez, ce ocupaţii, mă gândesc doar ce planuri, ocupaţii poate să le facă ea astăzi, unde va merge, cum mai arată. Orice nu aş face, îi mai privesc fotografiile ori de câte ori am ocazia, ascult muzică, chiar şi de vorbesc cu cineva, ea anume a devenit acel ideal pentru

mine, cu care pot să compar pe oricare altă persoană, pentru a le înţelege neajunsurile. Serile le petrec la fel, ieşeam la o plimbare singur, ore în şir. Mai scriam câteva versuri, şi le postam pe internet, sau le demonstram micului meu grup de prieteni, care cunoşteau că le compun. Până dimineaţa, nu puteam să adorm, mă gândeam doar la ea. Recunosc că sufăr de sindromul Adeli, şi anume de a suferi din cauza dragostei fără răspuns, sau mai cu seamă cu răspuns negativ.

Într-o seară, la fel nu vorbisem înainte de aceasta o perioadă îndelungată, m-a găsit ea şi mi-a scris. În sfârşit, după toţi aceşti aproape patru ani. Ceva figura prin acele spuse: „M-am tot gândit, tu tot spui că eşti îndrăgostit de mine, iar eu încep să mă dezamăgesc în toţi, şi mai ales în acest sentiment, mai demult am vrut să-ţi propun, dar mă gândeam că eşti supărat cu ceva şi vei spune categoric nu, dacă tot îţi mai place şi mai simţi ceva faţă de mine, ce ai spune dacă vom încerca să

ne întâlnim totuşi? Aş vrea să văd cum eşti tu”.

Eram turmentat, şi asta cu siguranţă nu era din cauza alcoolului pe care îl servisem mai înainte cu prietenii cu care petreceam. Mi se părea, sau chiar aşa a şi fost, nu puteam să dau de capăt acelor gândiri. Bucuros, şi ca niciodată de serios şi îngândurat”. Ce să fie? Un experiment, ceva, un joc pe roluri, o glumă?” M-a rugat să-i transmit o fotografie mai nouă, nu prea am avut plăcerea să fac poze, de aceea nu prea mă cunoştea, doar din unele mai vechi, deşi în aceşti ani am reuşit să ne vedem. S-a dovedit apoi, că această propunere a fost analizată şi de mama ei, probabil cea mai puternică femeie din lume, şi i-a transmis şi fotografia mea. Mama ei, fiind şi cel mai de fidel prieten al ei, şi cel mai bun sfătuitor, a acceptat. Straniu pentru mine, deoarece nu vorbisem, nu ne cunoşteam cu mama ei, şi nici cu altcineva din familia ei, sau prieteni. Am întrebat-o pentru a preciza, ca să nu fie o simplă parte a fanteziei mele mult prea bogate în acest domeniu:

— Să ne întâlnim? Ce ai în vedere, să ieşim să ne vedem într-o zi, sau aşa, la general?

— La general.

Tot nu înţelegeam. Cum aşa deodată şi să se despartă cerul deasupra capului, să curgă acea cascadă de noroc. Trecuse aproximativ o oră. Prietenii mă aşteptau, dar eu continuam în singurătate să-mi acumulez gândurile, doream să o sun, să confirm pentru încă o dată, poate o făceam din plăcere să ascult acele cuvinte din nou. Nu ştiu de ce nu am făcut-o, presupun că îmi era frică să nu mă audă careva din prieteni.

Atunci pentru prima dată, în toţi aceşti ani, m-a şi numit pe nume. Până acum eram doar poreclit „Maza”, sau mai degrabă mi se formase un nume fictiv. De multe ori mă gândeam ”- Ea, măcar cunoaşte numele meu?" După cum am văzut, ştia. Îmi părea că e mai multă seriozitate în spusele ei, şi îi observam dorinţa. S-a schimbat atât de mult, fizic, moral şi mintal. Fizic – nu puteam să cred, că poate deveni şi mai frumoasă. Ce ţine de

sufletul ei, a creat o lume bogată, vorbeşte cultural, se ocupă cu sportul, şi-a schimbat genul de muzică, interesele, citeşte mult. A devenit şi mai plăcută. Dorea să afle ce perspectivă ne priveşte în ceea de a fi împreună, ca pereche. Desigur că doream să sar de bucurie, şi să alerg kilometri buni, până nu voi mai avea puteri pentru a-mi demonstra astfel fericirea. Am acceptat, desigur. Părea atât de fericită, de parcă toţi aceşti ani, eu o respingeam. Deodată au năvălit asupra mea, planuri despre viitor, propuneri, întrebări. Chiar îmi plăcea, vedeam interesul ei, ştiam că o să mă schimb, dar nu conta. Uitasem complet de prieteni. În acea seară am stat undeva două ore şi am tot vorbit, mi-a propus şi să mă încep a ocupa mai în serios cu sportul, să încep să citesc, să vorbesc mai normal. Atunci m-am îngândurat iar. În toţi aceşti ani, sportul pentru mine. Însemna sa joc fotbal o dată pe săptămână, şi în rest nimic mai mult, dar nu fotbalul era pe primul loc în esenţa cuvântului" Sport", ci dezvoltarea a masei

musculare. Ce ţine de lectură, mă gândeam la asta, dar nu consider ca urma să citesc o carte, fără ca să mă impună cineva. Mi-a trimis de îndată nişte cărţi" Supa de pui pentru suflet"-care chiar m-a ajutat, în unele istorioare mă revedeam pe mine, şi vedeam finalul care îi aşteptau pe eroi. „Codul bunelor maniere" nici vorbă! Carte foarte necesară, cu informaţie utilă pentru toţi. „Tată bogat şi tată sărac" – Istoria autorului, parcursul lui din copilărie până în prezent, informaţii ce cuprind planul financiar, însă am citit doar jumătate. „Arcul de Triumf" – una din cărţile ei preferate, dar nu am ales să o citesc, pentru început, era mult prea voluminoasă şi nu consideram că sunt gata să încep cu ea.

Ca să explic, acele minute, nu confirm că aş putea reda acele emoţii, pur şi simplu aşa prin descriere, dar totuşi voi continua să încerc. Citeam iar şi iar mesajul cu propunerea. În doar câteva secunde mi se pare că am cântat câteva melodii preferate, şi am strigat de câteva ori „Da!!". Planurile ei, erau într-adevăr bine gândite.

Viaţa pentru toţi oferă noi examene.

„— Eu demult mă gândeam la tine”.

Ooh!! Ce senzaţie formidabilă, mi-e dor de ea, de acei fiori. Uitasem cu totul de prieteni şi plecasem la culcare. Părea totul o prosteală, un simplu vis. Cum se putea întâmpla aşa deodată, după atâţia ani, şi o astfel de şansă? Sunt ateu, dar atunci eram gata să-mi schimb părerea referitor la religie. Dimineaţa m-am trezit, dar deja şi uitasem ce a fost aseară. Uitasem în sensul, că am mai visat aşa ceva mai înainte, aberaţii de acest gen, şi luam toate astea ca un vis nou, trecut. Mi-a ajuns doar să mă uit la telefon şi am văzut câteva apeluri nepreluate şi un mesaj, de la ea. E adevăr!!

„— Ce faci, Petrică? Bună dimineaţa!”

Am început dialogul mesajelor.

— „Bună dimineaţa, Xiuşca! Eu iată acum m-am trezit. Plec să mănânc ceva, şi apoi trebuie să plec. Am meci azi”.

— „Adică la meci poţi să te duci, dar să vii să mă vezi

pe mine, nu ai timp? Trebuie de reparat din chestia asta”. după care urmau nişte paranteze, în fel de zâmbet, acesta este un tip de limbaj ce înlocuieşte dispoziţia.

Ne-am înţeles să ne vedem în acea zi. Eram pe terenul de joc, dar mă gândeam numai la ea, îmi era indiferent din ce cauză acea minge mă ocoleşte.

Nu cunoşteam anume regiunea orăşelului, unde locuia, strada, sau măcar ceva detalii despre localizarea ei geografică. Cunoşteam doar liceul unde îşi continuă studiile. Am decis să nu o telefonez, ca să o iau prin surprindere. Ajungând la faţa locului, în centrul orăşelului am făcut-o. Am încurcat din nou totul, fiindcă am primit o mică mustrare, deşi avea dreptate, trebuia să o telefonez, pentru ca să se pregătească din timp. Mi-a lămurit în două cuvinte, pe unde să o apuc, ca să mă pornesc spre ea. Mergând, aveam o dispoziţie formidabilă, în sfârşit visul a devenit realitate. Pas cu pas, mă apropiam de mult aşteptata întâlnire, încrezut în sine. Puteam să alerg înspre ea, dacă aş fi ştiut unde

locuieşte. Mergând, o mai telefonam şi aflam detalii. Aveam un plan şi eu, o formă de dialog, cu nişte idei pe care era să le dezvolt în timp ce discutam cu ea. Când pentru a nu ştiu câta oară am apelat-o, am ajuns la acel loc unde mi-a spus să o aştept dar încă nu o găseam. S-a dovedit, că ea mai departe locuia, şi pornise concomitent înaintea mea, dar nu reuşise să ajungă acolo. Am început în acele minute, în singurătate să cutreier străzile. Alegeam o stradă, priveam în urma ca nu cumva să o văd, apoi mă întorceam şi o luam pe altă stradă, dar în aşa fel, în caz de îmi voi îndrepta privirile înapoi, să o zăresc dacă va apărea din altă parte. Aşa şi a fost. Când am întors capul, ea se uita în telefon, ca să mă sune. M-am îndreptat spre ea, şi am început a merge cu pas rapid, bucuros. Când m-a observat de departe, a luat-o la fugă, şi m-a cuprins. Am mai mers câţiva paşi. Am simţit una din cele mai frumoase clipe. Nu îmi vine să cred, că din restul frumoaselor femei, există încă cineva, într atât de frumoasă ca să profite de o asemenea

concurenţă, să fie comparată la un nivel aproximativ identic.

Desigur, toţi suntem diferiţi, însă o văd, şi este pentru mine o persoană ideală, fiind de altfel, de fiecare dată un nou aer proaspăt, şi o inspirare pentru toate lucrările şi ideile care le formez. În lipsa ei, duc o discuţie amănunţită, captivantă, şi de lungă durată cu liniştea. Nopţi fără somn, şi versuri fără de rimă. Poetul este pierdut, când sursa de inspiraţie îl părăseşte. Este mereu în căutare. Deci, făcusem câţiva paşi, şi m-am oprit pe o clipă ca să o privesc.

Ce zâmbet frumos… mă pierd după acest farmec. Îmi pierd cuvintele. Timpul trece atât de încet, de nu mai observ ce se petrece în jur, văd doar imaginea ei, şi mişcările ei treptate ca pe fotografii ce se răsfoiesc în temp rapid. Se transformă totul într-un imens întuneric, într-o colosală eclipsă de lungă durată, şi doar acest zâmbet… fermecător ca o rază de lumină, oferă din nou

speranţe de a mă readuce spre prezent. Dar, părul ei… lung şi negru, ce transmite căldura ei, şi arată precum cel mai frumos izvor. Într atât de bine se completa cu zâmbetul şi ochii săi, ochi care citesc multe, şi poţi citi multe în ei. Ochii ei… descopeream de fiecare dată o lume nouă, o galaxie formată şi creată doar de ea, în care era prezentă şi realitatea zilelor noastre, însă văzute din alt punct de vedere, din ceva mai filosofic dar explicat simplu, mai cu blândeţe. În aceste două perle, te hipnotiza trecutul, fotografiezi prezentul cu imaginaţia, te cuprinzi în ape, şi te scufunzi, pleci… singurul lucru de care nu eşti în stare în momentul când vezi acei ochi, este că nu-i poţi străbate gândurile, pentru a cunoaşte absolut totul despre ea. Este o personalitate care mereu posedă o logică în continuă dezvoltare. De multe ori, ideile sale geniale se ascund prin tristeţea pe care o ascunde extraordinar de bine. Pe cât pare de firavă şi plăpândă, pe atât este o domnişoară tare, şi ambiţioasă. Are capacităţi de lider, de cunoaştere a vieţii, chiar de

nu are posibilitate de a termina un lucru, în orice caz, găseşte un anumit mod, o cale de a face tot posibilul. Dacă voi fi întrebat, cum aş putea să o descriu în câteva cuvinte, am un răspuns:

— Ideală! Unică!

Am spus atunci:

— Deci, despre planul pe viitor la care te-ai referit aseară, te rog, mai multe detalii.

Mi-a mai repetat încă o dată, că trebuie să încep să am grijă de mine, să citesc cărţi, să mă ocup de sport şi să frecventez o sală de forţă neapărat, pentru că deloc nu i-a plăcut felul cum arăt, sunt foarte slab. Mi s-a părut că deja totul e inutil, şi nu mai are rost să mai visez la un „Împreună" mai departe. În acea zi, din câte îmi amintesc, să mai fi scos vreun cuvânt, poate că doar să fi răspuns cu „Da" sau „Nu", şi „O să încep să mă schimb". Mi se stopase gândirea, şi totul absolut se ruinase în mici cioburi de sticle. Părea aşa, de parcă aş fi fost condamnat, şi am primit drept pedeapsă o întâlnire

cu ea. Aş dori mereu să fiu astfel pedepsit în astfel de cazuri. Nu dădeam semn de bucurie, abia mergeam şi abia mi se auzea glasul. Doream foarte mult să-mi cumpăr o sticlă cu apă, pentru a lua o mică pauză, a mă răcori, şi a salva situaţia, dar nici nu mai observam pe unde se aflau magazinele. Îmi tot repeta, să nu fiu încordat, încleştat în mine, să mă port mai liber când sunt alături de ea, pentru că şi ea începea să se simtă incomod, să se îmbolnăvească de tăcere, să se umple de nervi, să pară că toţi acei ani în care ne cunoşteam, au dispărut, şi atunci făceam pentru prima dată cunoştinţă. Mă aflam într-o barcă la zece mii de kilometri de lângă mal, cu vâsle plutind alături, dar din neîndemânare nu le foloseam. Câteva minute mi-a răbdat tăcerea. M-a luat la ceartă, şi o înţeleg perfect. Cum altfel de procedat? Ce ar fi făcut altcineva în locul ei, dacă ar fi în acea situaţie? Să-ţi mărturisească cineva ani la rând, că este peste frunte îndrăgostit de tine, şi când i se oferă o şansă, să-şi piardă darul de a vorbi, şi se poartă de parcă

e sătul de tine. Însă, nu eram sătul, eu doar o admiram, şi nu îmi dădeam seama de ce fac, de ce va urma. Eram într-o stare de şoc. Nu îmi amintesc nici vocea ei de atunci sau intonaţia. Doar… zâmbetul… mă arunca în prăpastie. Căzând, zâmbeam şi eu, visam, dormeam, nu credeam că încă e posibil tot ce se întâmplă. Părul ei purtat de vânt, plutea în aer ca valurile mării, lin, frumos, ca o melodie. Privirea… dacă mi-ar confirma cineva că exista un peisaj, colorat, nemaipomenit de frumos, mai presus ca orice altceva cărui i s-ar atribui cuvântul „frumos”, sau vreun portret deosebit de renumit, i-aş spune cu precizie că am văzut cea mai frumoasă privire, la care matematicienii, restul oamenilor de ştiinţă, intelectualii s-ar fi chinuit în flăcările iadului, pentru a crea din inexistent, din toate puterile, pentru a născoci cel mai mare număr posibil vreodată, mai valoros, trecut de infinit, pentru ca să pot şi eu, să acord o notă, sau aceeaşi valoare ai acelei priviri de neuitat. Fiecare gest al, are o însemnare,

anume ceva aparte, totalmente diferit de restul schimbărilor ce au loc în jur. Însăşi o întâlnire întâmplătoare cu ea, devine un eveniment grandios. Mimica ei, îţi expune o imaginaţie bogată, o fantezie de cunoştinţe în diferite domenii. Am impresia că le ştie pe toate, sau îi va reuşi acest lucru în curând. Orice cuvânt rostit, legat după idee, are o însemnătate deosebită, par a fi vorbe la prima audiere simple, ce nu ascund în spate nimic, dar de la care mai apoi le înţelegi, şi te aprofundezi într-o cugetare, şi pricepi, la ce s-a făcut referinţă în acel moment. Inteligenţa ei se combină perfect cu eleganţa. Pe cât are mintea de ageră, datorită educaţiei sale bune, prelucrată de sine, lectura cărţilor, jocului gândirii, efectuarea diferitor exerciţii în scop de a stimula nivelul tot mai sporit al justificării problemelor, obstacolelor, pe atât posedă şi o modalitate de a arăta mai presus decât ceilalţi. Încearcă să fie la un nivel cu societatea ce o înconjoară, ca restul persoanelor să nu o urmărească straniu, din punct de vedere, cu

invidie, eleganţa ei, oricum e evidenţiată, datorită figurii sale şi însăşi chipului de înger. Nu pentru că ar fi un plan creat sau o faimă, de a demonstra cuiva, este doar stilul ei de a fi elegantă, de a fi lady, admirată de cei din jur. Într-adevăr, nu pot să-mi imaginez, ce fel de suflet murdar au acele persoane care faţă de dânsa, ar avea o invidie, sau chiar mai mult o ură.

În fine, se înserase, şi deja după plimbarea pe stradă, ne întorceam de la punctul de unde am şi pornit-o. Doream să merg să o petrec până acasă, să fac cunoştinţă cu calea pe care o păşeşte zilnic, dar m-a refuzat. Fireşte, dacă am enervat-o cu tăcerea. La plecare mi-a spus:

— Să ştii că dacă o să te porţi mereu aşa cum te-ai purtat azi ca o amoeba, nu mai este viitor.

Frumoasă comparaţie. Potrivită. Am memorat-o. Ne-am luat rămas bun, şi am început încet să mă îndrept în drumul spre casă. Vorbeam singur tot drumul. Eram prea nervos. M-am înfuriat pe mine. Cum am ajuns acasă, îndată i-am scris mesaj, mi-am cerut scuze. Ea

perfect m-a înţeles.

Din acea seară am început să fac câte ceva din exerciţii. De dimineaţa m-am trezit din nou cu mesaje de la ea, însă… deja a fost finalul. S-a dezamăgit în mine. Era ceva acolo, că nu ar trebui să mai continui nimic, că pare totul o indiferenţă, şi o atârnare neserioasă. Am decis să-i demonstrez că ziua de ieri a fost o greşeală, şi că pot fi altfel. Am hotărât să-i fac o surpriză, şi am plecat iar spre ea. Am aşteptat-o o oră la poarta liceului, şi când s-a auzit soneria, am aşteptat să iasă toţi elevii, până o voi întâlni, dar nu am mai observat-o. Din nou un mesaj, am pus-o la curent, dar în răspuns am primit că e acasă, cu o prietenă, şi e foarte ocupată. M-am întors acasă. Am vorbit din nou spre seară. Finisasem lectura primei cărţi, mi-am împărtăşit emoţiile primite de la ea, şi a continuat discuţia pe diverse teme. Era strivită, din cauza că îşi pierdea încrederea, după acel „Am impresia că le poţi pe toate” de câteva zile anterioare. M-am hotărât, şi am plecat în oraş, pentru a-mi căuta o sală

pentru antrenamente. Am plecat cu câţiva din prietenii mei, care la fel au decis să încerce şi ei, ceva nou. Mă gândeam, că ei demult şi-ar fi dorit acest lucru, dar se temeau de vorbele celor din jur. Ca prima dată, după înregistrare, nu cunoşteam mai nimic pe acolo, ne uitam şi noi la ceilalţi, şi încercam din urmă să repetăm. La întoarcerea acasă, găsisem ceva video, precum e posibil şi în condiţiile de acasă de făcut nişte exerciţii adăugătoare, şi mi le-am pregătit în planul zilnic de efectuare a listei cu exerciţii. Totuşi, era dezamăgită.

Au trecut vreo două săptămâni. Se mai normalizase situaţia, dar, mi-a scris:

„— Salut, Petrică! M-am gândit, şi am reieşit la concluzia, că timp de un an, să nu ne întâlnim, să rămânem doar prieteni. Tu vei avea mai mult timp pentru a te schimba, fizic şi moral, iar eu oricum voi fi preocupată cu temele şi examene de la sfârşitul anului. Aşa mă voi simţi mai libera în conversaţiile cu tine”.

Ce puteam să-i răspund. Cu mare ciudăţenie şi ură de

mine, am dat răspuns:

„— Bine. Dacă consideri că aşa e necesar, aşa vom proceda”.

Nu mai serveam alcool. Nu puteam să-mi invit prietenii să stăm ca înainte, şi să ne distrăm. Ziua, efectuam câteva seturi de exerciţii, apoi plecam la sală, şi din nou acasă. Poate o zi din săptămână mai ieşeam şi la un fotbal. Seara citeam din cărţile transmise de ea. Doream doar liniştea, şi muzica pe care iubesc să o ascult. Astfel mă relaxam şi îmi calmam nervii, de fiecare dată când îmi veneau în gând acele cuvinte. Nu aveam dispoziţie.

Dispoziţia… ce fenomen straniu. Uneori e de ajuns un zâmbet să prinzi de dimineaţă, şi tot restul zilei vei fi înconjurat de o altă atmosferă, mai plăcută, mai limpede. Mai des însă, din păcate, un gând mai aprofundat, mai adânc, strică tot, le întoarce pe altele invers, le arunca într-un întuneric, şi devin ostatic al acestei prisme îngrozitoare.

Totuşi încă mă simţeam fericit. Încă eram în şocul care,

se desprindea cu încetul dar tot avea destul efect. Am fost nevoit să plec, departe de ea. Tot aşteptam să o prind pentru încă o dată online, pentru a mă interesa, de ce mai face, pur şi simplu pentru a ţine legătura… Din păcate, după doar trei sau patru zile, în care umblam fericit, cu acea dispoziţie stranie în care poţi zâmbi, şi eşti în stare de orice, a reapărut o ceartă. Ceva, după dezamăgirea care a obţinut-o în urma întâlnirii noastre, sau pentru că i-a plăcut de altcineva mai degrabă.

M-am pierdut. Asta e slăbiciunea mea, de a mă pierde de fiecare dată când mi se întâmplă cazuri asemănătoare. Nu am puterea să mă ţin în mâini, şi să mă port normal, dispare logica din faptele mele. Din nou cad de la înălţimi înalte, deşi înălţimi înalte, se referă nu de la ceva mai mult, tot de la un zerou, cad şi mai jos. După acea discuţie, din nou, de pe toate site-urile am dispărut, ca să nu o mai urmăresc, să nu-i scriu cumva, să o încurc, dar şi de enervat ce eram. Am stat în seara

aceea singur vreo trei ore, şi mă năvăleau fel de fel de gânduri. Cineva mă văzuse şi se interesase dacă s-a întâmplat ceva. I-am răspuns ceva acolo, cu glas tremurând. Nu am obiceiul să plâng, e şi firesc, poate a fost în copilărie, dar nu acum. Nu văd folos sau o metodă de uşurare, de descărcare a sufletului, dar eram aproape să o fac. M-am abţinut totuşi. Am pătruns în singurătate. Cea mai mare frică a mea este Singurătatea. Nu o preţuieşti atunci când ai pe cineva alături, nu o bagi în seamă, iubeşte să-ţi joace cele mai controversate farse, şi apare tocmai atunci când nu e cazul, când e ales anume cel mai nepotrivit moment, vine pe neaşteptat. Această frică de a fi singur mi-a apărut odată cu ea, cu aparenţa Xeniei în viaţa mea. Nu arunc vorbe, dar nu am de altcineva nevoie ca să-mi fie alături, de aceea devin un Lord al Singurătăţii. O stare ce nu o iubesc, dar o aleg, sau ea mă alege mereu. Suntem un tot întreg. În ea, muzica sună mai plăcut, şi amintirile par mai apropiate, dar nu pot trăi doar din amintiri. Amintirile acestea

oferă suferinţă. Suferinţa, îmi aruncă gândurile ciudate. Gândurile, mă despart de restul lumii, făcându-mă straniu. Straniu, fiindcă duc în mine această iubire bolnăvicioasă, neînţeleasă de nimeni, care îi sperie pe toţi ceilalţi. Trăiesc în singurătate, şi voi rămâne acolo. Deci, trăiesc în frică, un coşmar. Îmi dădeam seama că nu voi mai putea fi niciodată fericit, fiindcă pentru mine fericire însemnă să fiu doar cu ea, şi nimeni altcineva alături. Să o ţin în braţe, de mână plimbându-ne încet. Să-i văd zâmbetul şi privirea în fiecare zi, şi să-i aud glasul. Asta ar însemna fericirea pentru mine la acel moment. Egoist, consider. Acum înţeleg, că sunt fericit doar când ea se simte fericită, şi pot primi aceasta plăcere şi eu. Să ştiu că poate zâmbi cu mintea limpede, fără probleme nerezolvate ascunse, şi că este fericită, asta mă face şi pe mine aliat al acestei stări, deşi, de multe ori sunt nevoit să mă retrag din viaţa ei, pentru a-i oferi această fericire. Sunt o problemă pentru ea. Mereu consideram că are nevoie de mine precum, dragonul are

nevoie de o brichetă, câinele de purici, sau omul de o problemă.

Am început din nou, a pierde ritmul zilelor, să umblu haotic, să gândesc prosteşte, să mă înec alcool. Fiecare oră, atât de încet îmi ştergea din umbră. Nu aveam răbdare de a se schimba ceva, deşi nu făceam nimic pentru asta, poate doar de o schimbare mult mai negativă. Din nou nu mai simţeam dorinţa de a trăi. Nu aveam un scop pentru asta. Eram dezamăgit acum după cele întâmplate, mai ales după ce nu mi-am realizat acea şansă. Doream de multe ori să-i scriu, îi urmăream paginile din internet, citeam noutăţile ei, dar nu îndrăzneam, tot îmi era frică de răspunsul ei. S-a dovedit, că anume ea mă căuta. Mi-a scris, după două luni de pauză ucigătoare. Mi-a dat o explicaţie, din urma celor întâmplate. M-a convins ca de fiecare dată, că tot ce s-a întâmplat a fost doar o filosofie tâmpită transformată într-un basm, sau un film fantastic, deşi,

fiecare din ele au câte o parte reală, dar aş dori să continui să gândesc astfel referitor la aceste lucruri. Mi-a plăcut cum vorbea atunci cu mine. Despre ce îmi povestea, şi anume în ce mod. Că mă căuta de multe zile, formula această lămurire, ca să mă convingă cum este totul în realitate. Mereu, mă vindeca pur şi simplu din câteva cuvinte. Îi cerusem ceva din fotografiile ei, mai proaspete, gândeam că îmi voi pierde cunoştinţa şi voi pleca în acea lume a frumosului. Aşa este de fiecare dată când mă ascund în această lume proprie, doar că toate fotografiile pe care mi le trimise, eu deja le aveam de câteva zile, după cum am spus, urmăream mereu în secret profilurile ei. Iubeam să mai strecor câte un compliment. Îi plac foarte mult, ca şi oricărei alte femei, domnişoare, dar mă străduiam să le spun în aşa formă, ca să nu pară ceva exagerat, ca nu cumva să o supăr aşa deodată din cauza că o plac, şi să nu vorbim iar, încă o viaţă întreagă pentru mine. Îmi spun câteodată, că sunt un „Xeniofob”. Neologism format de mintea mea.

Măcar ceva urmă după mine, deşi îl folosesc doar eu, şi doar când vorbesc singur cu mine. Xeniofob, ca explicaţie să redau, este acea stare în care, până nu primesc o parte din ceea ce ţine de ea (privire, zâmbet, poză, sunet, mesaj) nu mă pot linişti, şi alerg în căutarea necunoscutului, în formarea unei idei încă neidentificare şi pe departe realizate, într-un cuvânt – înnebunesc, până nu primesc această doză de Xeniofobie.

În urma unui dialog mi-a scris:

„— Îţi simt căldura, prin aceste cuvinte”.

Aş dori să-mi mai amintesc ce i-am scris. Aş dori foarte mult. Ar fi un motiv formidabil de a dezvolta acel mesaj, pentru a-i mai oferi încă odată, această căldură, deja mai avansată. Să înţeleagă că simt ceva mai mult decât prietenia, care pentru mine de multe ori devine ca o ofensă din partea ei, deoarece ştie ce simt, dar păstrează distanţa. Nu o învinuiesc, aşa e felul meu prostesc, să nu mă mulţumesc cu ce am, ar fi trebuit să radiez de bucurie. Ştiu cum se atârnă faţă de

sentimentele mele, şi încerc şi eu să păstrez această limită impusă de ea, şi ascund în mine multe. Chiar din frazele pe care doresc să le scriu sau să i le spun, pot scoate după o preselecţie justă, doar câte două-trei cuvinte, ca să pară tot acel discurs, unul pur prietenesc. Mereu duc o luptă crâncenă în mine. O luptă a mea, fără eroi, fără pierderi, fără istoric, însă cu o singură jertfă – eu. La început tot îmi vin idei, să-i dau dovada de ceea ce simt, să lupt pentru ea, să-i demonstrez că nu mă voi retrage, iar de partea cealaltă e totul invers. Mă gândesc să nu o încurc, ca pretutindeni gânduri din astea, că fără mine îi va fi mai bine, că mă doreşte doar ca prieten, şi finalul e mereu identic – pauze prea lungi în care nu ne cunoaştem.

Mergea deja totul prea incredibil de frumos. Simţeam că am un noroc în mine. O consideram şi îndrăgostită în mine, din nu ştiu care pricină. Poate cuvintele expuse de dânsa, răsunau altfel pentru mine. La fel încă aveam interzis de a-i cere o întâlnire, datorită „contractului” pe

care l-am format, şi nici măcar să o sun. Serile, găseam câte 15 – 20 de minute, anume pentru a vorbi, şi nu mai mult. Explicaţie ar fi, ca nu cumva să ne săturăm unul de altul, să ne certăm, să ne pierdem timpul unul celuilalt, mai ales eu pe al ei, sau în genere, ea era ocupată cu temele pe acasă, sau cu lectura, la fel şi eu, lectura sau ceva din antrenamente. Mai găseam vreme destulă, pentru a-i mai urmări încă o dată pozele, nu era zi pentru ca să nu repet acest film al imaginilor. Vorbeam la concret, de ce ne interesa, ce întrebări le acumulasem pe parcursul zilei, le adresam seara. Puteam un mesaj doar să-i scriu la telefon. Se îmbolnăvise în una din zile, chiar în timpul orelor la liceu, şi plecase acasă. A doua zi, a rămas să se odihnească. Îi scriam mai des, chiar de eram ocupat cu alte chestii, dar nu puteam să o las, trebuia să o susţin, să-i scriu ceva ca să-i ridic dispoziţia, ceva cu cuvinte deştepte dar cu un sens amuzant, cum ştiu că-i place. M-am şi deprins cu acest orar de a petrece ziua, nu aveam

nicio fereastră goală, pentru a mă gândi, ce aş putea face în acel moment.

Era 12 decembrie. O aşteptam ca şi în zilele de mai înainte, să intre pentru acele minute, dar tot nu mai intra. Săltam telefonul dintr-o mâna în alta, şi doream să-i scriu vreun mesaj, dar dacă totuşi nu intrase, mă temeam iar să nu o încurc. S-a întâmplat momentul care a luat o întorsătura nemaipomenită şi uluitoare pentru mine. M-a apelat. Mă uitam şi aşteptam să văd, mă sună, sau cumva se încurcă cu numărul şi va ceda apelul. Încă mă bucuram şi mă gândeam „Oare cum de mă sună, şi anume ea-cea care mereu e punctuală şi nu-şi permitea să risipe o astfel de înţelegere sau cum îi spuneam noi contract”. I-am răspuns:

— Da! Alo!

— Alo! Salut, Petrică, ce faci?

— Salut! Uite, chiar te aştept de ceva timp, şi mă gândeam deja eu să te sun sau să-ţi scriu, ca să petrecem timpul limitat pentru asta. Tu ce faci? Cum de m-ai

telefonat?

— Da la mine aşa… casa mi-a luat foc.

Imaginaţi-vă cum de e posibil în câteva secunde, să vezi toată istoria spusă de ea în acest scurt răspuns, şi de a-ţi crea o cauză de ce ar spune ea vorbele astea, în caz de e vreo gluma, deşi nu făcea niciodată astfel de glume de prost gust. Mă contraziceam singur cu mine.

— Poftim? Cum aşa?

— Aşa.

A izbucnit în plâns. Mi-a rostit ceva cuvinte, dar nu o mai înţelegeam din cauza că plângea. Am întrebat-o doar:

— Să vin spre tine?

— Da' nici nu ştiu. Nu cred că e cazul. Nu vreau să mă văd cu nimeni. Vreau doar să mă plimb singură pe stradă.

Plângea! E clar că îi era greu, ducea această povara a vinovăţiei pe spate.

— Hai vezi ce planuri ai, mă telefonezi în 5 minute, şi

îmi spui să vin sau nu. Ok? Ca eu să ştiu, să dau comandă de un taxi.

Era trecut de orele 21.00. Cum am pus receptorul, nu am mai aşteptat să îmi răspundă. Înţelegeam că nu trebuie să o las singură, mai ales că m-a telefonat anume pe mine, deci simt că are nevoie de mine. Am aflat de la prieteni numărul de telefon şi am comandat un taxi. Prietenii la rândul lor, se uimiseră foarte mult, fiindcă nu sunt eu genul de persoană care să fie comande un taxi. Simt o oarecare frică de a vorbi cu persoanele, sau… în genere, e inexplicabil acest lucru în mine, poate o jenă, deşi stranie. Îndată am telefonat şi am dat comanda. Mă suna din nou:

— Alo, ştii, Petrică, m-am gândit şi poate că mai bine ar fi să vii la mine.

— Da, eu deja m-am şi pornit, când ajung te telefonez.

Afară era destul de frig, însă nu mai apucasem să mă îmbrac cum se cuvine, nu îmi mai era acest lucru important, în acea grabă, de a o vedea în sfârşit, şi de a

fi cu ea alături, dar şi mai mult îmi făceam griji pentru ea. Niciodată nu o văzusem în astfel de stare, ca să plângă. Uitasem şi de frică, de a nu o enerva, mai ales după ultima noastră întâlnire pe care am avut-o, eşuată. Am urcat în taxi.

Tot dialogul pe care-l întreţineam cu şoferul, nu era de mare importanţă. Eram impus să-i răspund, cel puţin din politeţe. Nu pentru că nu aş fi să-i răspund, dar nu prea am plăcerea de a vorbi uneori. Ceva despre maşini, evident, despre ce altceva se poate începe o conversaţie când eşti în maşină alături de şofer. Mi-a povestit câte ceva din istoria reparaţiilor detaliilor maşinii. Glume, la care la fel din respect era nevoie să zâmbeşti, deşi nu auzeam ce se spunea în acea glumă. Muzica era la radiou, dar nu era genul care îmi aparţine şi care să mă caracterizeze, în care pot să mă liniştesc, sau să-mi spăl gândurile. În salon, fum de ţigară. Un dialog, cărui nu-i făceam faţă. Dădeam răspunsuri întârziate şi neclare. I-am spus doar că o să am nevoie de serviciul său pe care

îl prestează, şi îl voi telefona mai târziu, când va fi momentul să mă întorc. Mă tot gândeam „Chiar oare se întâmpla toate astea? Nu pot să cred că în zece minute o voi revedea”. Drumul extrem de prost, cadona sărituri, şi lovituri care le repetam, deoarece-mi lipisem capul de geam, pentru a sta în linişte, şi a privi undeva, în viitor, dar strecurat din trecut. Îmi pregăteam cuvinte pentru a o susţine, şi pentru a nu o dezamăgi din nou, ca după ultima noastră întâlnire, să-i demonstrez că nu a făcut alegerea greşită, şi să regrete că m-a mai chemat, să prefere să rămână în singurătate. Nu aş fi dorit niciodată ca soarta să ne ofere o astfel de pricină pentru a ne vedea. Din motiv că mai mult o cunoşteam din fotografiile pe care le-am colecţionat, mă gândeam, dacă nu cumva voi trece pe lângă ea, şi nu o voi cunoaşte. „Oare cum să o salut? Ce să-i spun?”. Bineînţeles, că astfel de întrebări au alergat prin mintea mea, dar nu aveam când a le desfăşura. Mintea îmi era foarte grăbită, concentrată. Lacrimile ei… vocea tremurândă… îmi

dădeau fiori şi un gen de spaimă.

— Unde eşti?

— În cinci minute ajung. Fii liniştită. Te sun când ajung.

Se auzea cum vântul îi rodea gropiţele din obrăjori, care de altădată ofereau cel mai frumos zâmbet. I se împrăştiau lacrimile. Tot manevram telefonul în mâini, o nervozitate de grabă mă descuraja. Părea un joc. Aş fi vrut totuşi să fie, o primă… o primă glumă, o glumă proastă, dar mai bine decât ceea ce şi s-a întâmplat în realitate. Nu mai aveam răbdare. Urmăream fiecare secundă, până voi coborî, pentru a o telefona din nou, şi de a ne înţelege cum mai departe să ne găsim. Diferite idei şi imagini sumbre îmi veneau. De îndată cum primisem apelul seara, am înţeles că urmează o mare schimbare, iar după ce am ieşit din casă, în grabă, că mai există credinţa în mine, în puterile mele, în ceea că sunt în stare de ceva, că pot ajuta persoana la care ţin cel mai mult, şi pe care o iubesc. Am coborât din taxi.

Am telefonat-o după cum ne-am înţeles, şi mi-a lămurit

prin câteva cuvinte, pe ce cale să o iau. Mergeam cu paşii grăbiţi, pe gheţuşul ce se formase. Era foarte întuneric. Un aer rece, un vânt care îşi crea ocupaţie. Priveam în depărtare, spre celălalt capăt al străzii, ca să observ, apare sau nu. Aproape că alergam, doream să fiu mai repede aproape, şi ca să fiu punctual. Am zărit-o. Abia de pot spune că mergea. Îşi târa paşii. Lăsa o urmă, tristă în spate. O umbră geroasă, cu lacrimi îngheţate. Abia de i se ivea feţişoara. M-a observat şi ea, îndată, a trecut strada, şi fără cuvinte, m-a cuprins. Lacrimile curgeau încontinuu.

— Linişteşte-te, Xiuşca, te rog!

Nu putea vorbi. A vărsat atâtea lacrimi, şi spaima o învăluia. Îi tremura glasul când încerca să spună ceva.

— Mi-a ars casa. Nu mai am nimic. Nu mai am unde să mă întorc.

I-am şters lacrimile, şi prinşi de mâini, am pornit încetişor pe drumurile care nici nu le cunoşteam. Nu conta unde o să mergem, era important că suntem

împreună şi vom găsi cu siguranţă o soluţie. Îmi povestea ce s-a petrecut. Cum pe la amiază, după ce revenise de la şcoală, a simţit deja fumul ce străbătea în camera unde se afla. A încercat să stingă de una singură, nebuna flacără a focului. Fapt eroic. Explodam în mine.
— Şi dacă te pierdeam? Lăsai să ardă tot, oricum nu aveai ce schimba, era prea târziu! De ce nu te-ai gândit la tine? Dacă, nu cumva se întâmpla ceva cu tine? E totuşi un caz excepţional şi periculos. Şi dacă te pierdeam…

Am cuprins-o din nou, şi ea iarăşi îşi pornise din ochii ei frumoşi lacrimi. Nu dorea să se întoarcă acasă. Amintirile de camerele care erau până acum de o frumuseţe nemaipomenită, şi deodată înfumurate şi arse. O grămadă din lucrurile ei îndrăgite, care deja nu mai existau. Frica de a se întoarce acasă, din pricina că era la acel moment singură acasă, era şi învinuita că nu a oprit focul. Era distrusă. Încercam să o cuprind şi să o

încurajez. Să schimb tema, sau să inventez câte ceva.

— Să o luăm pe drumul ăsta. E mai întuneric pe aici. Nu vreau să văd pe nimeni, şi nimeni să mă vadă.

Am pornit pe drumul care l-a ales. Cu paşi mărunţi, număram lacrimile, strângeam din pumni, şi o luam cu vorba. Minute bune, orarul format arăta astfel:

1) Vărsa lacrimi

2) O cuprindeam şi o încurajam

3) Vorbeam despre altceva, îi căutam zâmbetul

4) O telefona mama ei, care la fel era în lacrimi, şi… din nou totul de la început.

Am ajuns prin nişte locuri pe unde nu am fost niciunul. Îmi povestea câte ceva despre familia ei, despre prieteni, despre şcoală, şi tot aşa până ajungea la gândul că trebuie să se întoarcă acasă, şi iar lacrimi. Încercam să-i transmit câteva fraze amuzante pe care le cunoşteam ambii din dialogurile noastre din anii trecuţi, de cântecele pe care le ascultam. Îi povesteam diferite momente prin care am trecut cu prietenii mei. Părea că a

uitat. Am răsuflat uşuratic, dar, ca de fiecare dată, îmi părea rău că-i mai funcţiona telefonul şi nu se descărcase definitiv, deşi era pe-aproape. Dar, desigur, legătura sa cu mama ei e una foarte strânsă, din fericire. Evident, îşi făcea griji.

Am făcut câţiva paşi ca să nu stau să ascult ce se discută. Nu am această plăcere de a trage cu urechea, şi nici de a asculta întâmplător sau din nevoie un dialog ce nu are nicio legătură cu mine. Fac o alegere, de a da muzica mai tare în căşti, sau de a mă gândi la ceva ce mă priveşte şi nu aud absolut nimic din ce se petrece. Peste vreo câteva minute, mi-a transmis telefonul. Eram uimit, dar să fi fost altă dată, era să simt o mică frică. Să vorbesc cu mama ei, nici nu era să visez măcar cu câteva ore în urmă. Am luat telefonul, şi o ţineam pe Xenia de mâna.

Glasul mamei sale, îi era asemănător, la fel ca şi starea în care se aflau. Acea catastrofă le-a distrus mulţimi de planuri şi le-a adus mare nefericire. Nu aveam de unde

să ştiu, probabil îi vorbise de mine înainte. M-a rugat să nu o las. Nici nu era să fac această greşeală. Mi-a mai povestit câte ceva, şi anume că mă cunoaşte din vorbele pe care i le spunea fiica mai înainte, totul era bine. I-am oferit un pic de linişte. Ne-am luat rămas bun, şi s-a descărcat şi bateria telefonului.

Se făcuse şi mai frig. O ţineam de mână, dar deja mă ruga să o ascund în buzunar, era prea rece. Uitasem să mai i-au ceva din haine de iarna pe mine, plecând în grabă. Pe o minută le încălzeam şi iar o ţineam de mână. Am decis să ne întoarcem. O lumină i-a iluminat zâmbetul ei seducător asemeni primului fulg de frumos, primului ghiocel în primăvară. Ascund privirea spre pământ de jenă, pentru că nu pot să descriu cât de frumos a fost acel moment, acel zâmbet. Privirea i se aprindea, acumula puterile ce se istoveau ore în şir. Vorbeam mai calm, la fel despre ceva amintiri ce îi oferea zâmbete, iar mie căldură. Mă împăcam cu gândul, că am reuşit să o liniştesc. Ea îmi povestea

despre ceva exerciţii din antrenamente, apoi mergea şi mă învăţa câte ceva din limba engleză şi germană. Revenise situaţia la normal. I-am acordat o întrebare, referitoare la ultima noastră întâlnire, deşi, presupun că destul de proastă, dar nu am avut posibilitatea ca să o analizez la acel moment:

— Acum ce-mi vei spune, tot mai sunt o amoebă?

Comparaţia aia, îmi rămase în minte.

— Nu. Acum e mult mai bine.

Zâmbea. Prin întunericul pe care-l străbăteam, îi observam zâmbetul.

Vorbeam despre una din cărţile ei preferate „Nuntă-n cer” de Mircea Eliade, pe care mi-a recomandat-o anterior să o citesc pentru a o discuta mai târziu. Era momentul potrivit, ne-am împărţit cu senzaţiile şi sentimentele primite.

Au mai rămas câţiva paşi până a ajunge la ea acasă. Începea iar să meargă cu paşi mici, şi… lacrimile.

— Opreşte-te, e de-ajuns pentru ziua de azi. Mai ai

lacrimi în tine? Nu mai plânge.

Am cuprins-o iar.

— Îmi este frică să mă întorc.

— Nu-ţi fie frică, mergem împreună.

Cu paşi înceţi, ridicam dealul înspre casa ei. I-am promis că-i voi cumpăra un încărcător pentru telefon, care a ars, şi deja bateria s-a şi descărcat. Am cerut un număr, a unei persoane apropiate, ca apoi când voi veni să aduc încărcătorul, să o apelez şi să-l transmită, dar nu a mai fost cazul. Mi-am schimbat ideea referitor la ceea de a-l transmite prin prietena cea mai bună şi colega ei. Nu puteam să nu o ajut.

— O să vin mâine de dimineaţă, şi o să te ajut ce priveşte curăţenia mai întâi, şi mai apoi vom vedea, ce ţine de reparaţie.

— Nu e cazul. O să ne descurcăm singuri, cu familia.

O ascult. Îi stimez opiniile şi le urmăresc cu exactitate de fiecare dată, dar nu şi de această dată.

Eram la poarta ei. Era prea întunecat ca să mai observ

ceva, să mai văd cum îi arată casa. Nu o văzusem mai înainte, nu am avut ocazia. Am cuprins-o iar, şi ne-am luat rămas bun.

Ar fi fost un moment formidabil de a fi acel prim sărut. De fiecare dată, posibil că demult era să se întâmple acest lucru, şi era să fie cu totul altă situaţie, mult mai plăcută, dar nu îmi ajunge curajul, dar şi de data asta, de fapt, ca de fiecare dată, gândurile mă întunecă, îmi aruncă dovezi că nu e cazul, că nu e momentul potrivit.

La plecare mi-a spus:

— Ştii, nicio clipă nu mi-a părut rău că te-am apelat. Ştiam ca anume eşti acea persoană potrivită în acest moment de a-mi fi alături. Ştiam că doar tu poţi să mă ajuţi, dacă nu erai să-mi răspunzi la apel, nu ştiu ce era să rămână din mine. Mulţumesc!

A plecat, iar eu urmăream cum dispare. Când deja ochii mei din nou se întunecase, în urma a astfel de ore în care am fost alături de cel mai drag suflet, am telefonat taximetristul, ca să se pornească înaintea mea, iar eu,

începeam să simt frigul ce-mi tăia pielea. Mergeam grăbit. Peste vreo jumate de oră, mi-am adus aminte de încărcător, şi am telefonat-o, să-mi spună ce model are, şi totodată să o verific cum se simte. Mi-a spus denumirea, dar deja după o astfel de zi nebună, era mult prea obosită. Adormise. Mi-am cerut scuze, i-am urat „Noapte bună”.

Am decis să rezolv această problemă îndată. Anume îndată, deşi era deja trecut de miezul nopţii. Faptul că am văzut-o numai ce, şi m-a făcut să înţeleg că are nevoie de mine, îmi oferea acele supra puteri, chiar şi de a rezolva unele probleme despre care la voi descrie mai apoi, aparent care par pentru unii nişte fleacuri, dar nu şi pentru mine, de a le rezolva lucrurile îndată, încrezut, cu precizie. Am telefonat prietenul meu cel mai bun. I-am povestit pe scurt situaţia în care încep să pătrund şi eu, şi l-am rugat pe ziua următoare, pe cât de devreme se poate, să procure din oraş un astfel de încărcător corespunzător modelului.

A venit taxiul. L-am rugat pe şofer să nu se grăbească, şi să nu fumeze în salon, mi-am pus căştile şi am dat volumul la maxim. Ascultam piesele care îmi aminteau de ea. Am o mulţime de acest gen în play-listul meu.

Ajungând acasă, nu puteam să uit aceasta seară. Zâmbetul, privirea, cuvintele, unele din care mai puţin plăcute, altele mai mult, dar care au intrat în inima şi memoria mea, îmbrăţişările. Nu puteam să adorm. Am plecat să cutreier străzile, până pe la orele patru, ascultând muzică, şi analizând din nou seara. Îmi era frică că dacă voi adormi, după trezire se va demonstra că tot ce s-a întâmplat a fost un simplu vis. Un simplu vis, de care nu eram să fiu în stare de ceva senzaţii noi. Mii de nopţi în care am visat-o, şi parcă în realitate o ţineam alături, şi… o zi pierdută, în dezamăgire, că nu este lângă mine.

Acea zi în care s-a produs tragedia, cu siguranţă a fost pentru ea, cea mai fioroasă şi mai proastă. O zi catastrofă, un nou început de la zero, un nou motiv de a

demonstra tăria de caracter şi puterea fiecărui de a străbate greutăţile.

Cu câteva zile mai înainte, în urma a unui scurtcircuit electric probabil, s-a stricat televizorul. L-am dus la reparaţie, iar atunci dimineaţa, când eram gata să plec în lumea necunoscutului, la Xenia acasă, m-au telefonat meşterii, şi mi-au spus să plec să mă achit cu ei, şi că pot să-mi i-au deja televizorul. Ce moment nepotrivit, tocmai atunci când practic nu am mai avut nevoie de el, trebuia să plec să-l i-au. Am mers din nou cu acelaşi taxi, l-am luat, şi am plecat spre casă. De aici am primit pe la orele nouă dimineaţa mesajul de pe un număr necunoscut, în care era scris:
„— Salut. Probabil ai avut dreptate. Dacă poţi să vii să mă ajuţi acasă, atunci te rog”.
Am apelat-o şi i-am spus de planurile pe care le aveam pentru acea zi. Cum ajung acasă, las televizorul şi pornesc spre ea. Aşa şi am făcut. Umblătura asta pe

drum încolo-ncoace, a omorât prea mult timp, era aproape amiază. Am ajuns la ea, în sfârşit, din nou striga bucuria în mine „Acuşi am să o revăd”. Am rugat-o să-mi iasă la poartă, fiindcă nu cunoşteam pe nimeni din familia ei, şi mai cu seamă, în ajutor i-au venit colegii ei de clasă, care au aflat de cele întâmplate. Frumos gest din partea lor. Majoritatea lucrului era ca şi făcut. Am întârziat, din păcate. Ceea ce ţinea de planul făcut pentru acea zi, de a scoate lucrurile din acele camere unde a ajuns focul şi fumul, s-au scos, le-au schimbat locul, s-au aruncat, făcându-se grămezi. M-am salutat cu toţi. Nu am simţit această incomoditate de patru ani în urmă, de când ultima dată am intrat într-o companie de persoane complet necunoscute, cu care cunoşti că e neapărat să faci cunoştinţă, sau cel puţin să te saluţi. Ultima dată a fost, când intrasem în grupă, în prima zi de colegiu, şi nu-i cunoşteam pe nimeni, însă atunci aveam un avantaj în ce ţine incomoditatea şi neobişnuinţa de a mă afla în mari împrejurări, acolo nu

se cunoşteau nici ceilalţi colegi încă unul cu altul, iar aici eram doar eu, un cineva pentru ei, un necunoscut, mă cunoşteau din istorioarele pe care ea cândva i le povestea în timpul acestor ani. Pentru unii poate aş fi fost un subiect de glumă, dar indiferenţa mea asupra glumelor lor, şi anume modalitatea de a le întoarce înapoi şi mai reformulate, mai cu idee, şi mai cu subînţeles ascuns, ceva de nivel mai nobil, glume la care cei cu un intelectual mai înalt le-ar înţelege din prima, iar pentru majoritatea, sau chiar mai mult, din păcate ar fi trebuit de explicat. Nu, nu a fost aşa, mă bucur, au fost prietenoşi. Nici nu a fost cazul pentru toate astfel de prostii, fiindcă nu ne grămădisem să facem glume unul pe seama celuilalt, ci să ajutăm cum putem. Dar, când eu am venit, ei erau gata de plecare. Am păşit pentru prima dată în ograda ei, şi am ridicat scările care duceau la al doilea etaj, unde s-a şi produs accidentul. Din familia ei nu era nimeni acasă, doar ea şi colegii săi care îşi îmbrăcau hainele curate. Am intrat să văd ce e acolo.

Camerele întunericului. Unde ieri la aceeaşi oră încă în lumina raiului era de sus până jos totul de culoare alb, cu lucruri dragi împrăştiate atent pe la locurile lor, unde predomina liniştea şi grija de micile probleme şi planuri ale stăpânilor, şi astăzi, un negru apăsat pretutindeni. Nu cunoşteam că culoarea neagră se poate împărţi în alte culori. Prin colţuri, umbrele fumului mâncau din pereţi, lăsând doar tristeţea în amintiri. O pustietate imensa cutremura camerele. Am coborât ca să o întreb de unde să încep. Jos a rămas doar ea şi prietena ei cea mai bună. Ne-am ridicat din nou, şi ne-am repartizat ocupaţiile, pentru a dovedi să le terminăm în timpul rămas. Peste două ore, ele trebuiau să plece deja, acasă la prietenă, împreună, trebuia undeva să rămână cu traiul cât acasă era haos. Fetele au început să şteargă fumul de pe pereţii din baie, iar eu mă ocupam cu încălzirea apei şi aveam grijă să fie îndeajuns, temperatura nici prea caldă, nici prea rece, şi să o aduc de la fântână. Apăruse de undeva şi fratele ei, în grabă, a privit ce a mai rămas, a socotit

rapid, de ce e nevoie, pentru ca de mâine să se înceapă lucrul, banii de a cheltui pe materialele necesare şi a plecat în căutarea lor. O urmăream prin camere, îi căutam zâmbetul. Era mulţumită de ajutorul acordat de colegii săi. Avea puterea să zâmbească. Mai căutam şi nişte glume de a i le spune, pentru a nu se prea obosi cu gânduri triste, să nu se simtă singură.

Am spălat scările de la intrare împreună, în grabă, jucându-ne care mai repede, şi am plecat de acolo. Eu spre casă, ea la prietenă. Trebuia să-şi pregătească temele, şi să se odihnească după aceste ore tulburătoare. Am rugat-o doar să-mi de-a un semn spre seară când este liberă, ca să o telefonez să mai stăm de vorbă, pentru că nu doream să o sun aşa pur şi simplu, în caz de e ocupată cu temele, sau doarme, să nu o deranjez.

Seara pe la orele zece, s-a şi efectuat procedura. Am telefonat-o, şi am stat de vorba aproximativ o oră. Mai mult am discutat despre cum vom petrece ziua de mâine, că o voi ajuta, iar, deja fără întârzieri. Glasul ei

trist îmi amintea de lacrimile de ieri, iar peste puţin timp iar începu a plânge. Nu aveam ocazia să o cuprind, dar să o încurajez, eram în stare. Mă apăsau pereţii şi îmi apărea acel negru în faţa ochilor când simţeam că ea este într-o astfel de situaţie, într-o aşa stare proastă, când o cunoşteam mereu o fiinţă mereu zâmbitoare, şi cu alte gânduri, fără planuri de astfel tip, de a decide lucruri importante. Îmi dădea ea întrebări, iar la care trebuia ceva de ales, un răspuns, sau încă de pus la cale, de a găsi un răspuns şi o soluţie cât mai convenabilă pentru soluţionarea problemelor am primit răspunsul care foarte mult mi-a plăcut.

„— Tu la mine, eşti cu logica bună. Mă bazez pe tine”.

De ce mi-a plăcut? Pentru că am înţeles că contez, şi că îmi stimează modalitatea de a gândi, are încredere în mine, sau încă o începea să o capete, dar era deja un mic progres, o mică schimbare, piatra s-a urnit din locul veşnic. Nu am fost deloc contra. Oricum era să mă implic în aceste probleme, nu din a arăta că vreau să o

ajut, dar pentru a o lăsa să se odihnească. Arăta destul de frumoasă, dar se observa oboseala. Vorbeam până o adormeam. Îi uram succes şi Noapte bună, iar după ce încheiam dialogul, mai stăteam şi analizam ziua pe care am petrecut-o azi, ce s-a întâmplat, ce mi-a mai spus, de ce trebuie să ţin cont pentru viitor, şi să încep să caut soluţiile pentru problemele care apăreau iar şi iar.

Toţi aceşti ani, am numărat nopţi nedormite, până să adorm, mă sufocau imagini şi gânduri. Chiar dacă eram ziua obosit după orele de la colegiu şi universitate, sau după muncă, noaptea pentru mine cu siguranţă nu era acel moment de a dormi, deşi erau şi excepţii. De obicei pe la miez de noapte decid deja să las totul şi să plec la culcare. Îmi includ la volum minim, melodiile mele preferate, alese, şi le ascult. Încep să pătrund în istoria amintirilor şi gândurilor. Unele din ele, au o asociere, o anumită întâmplare de care îmi amintesc, o idee, altele care sunt noi pentru mine, în majoritatea cazurilor, sunt în căutare de a le asocia cu ceva, şi gândurile la care

pornesc, aprind melodia ce joacă. Cu siguranţă fiecare are nişte piese muzicale care odată ce le ascultă îşi aduce aminte de vreo situaţie. Câteva minute ascult doar muzică, apoi îmi revine ea în mine. Ea… această minunată domnişoară care apărând de fiecare dată mai aduce câte ceva nou, mă înnebuneşte felul ei de a fi modestă. Un zâmbet, pe care-l urmăresc şi încep a zâmbi şi eu, privirea pe care o văd ca în realitate şi am senzaţia că încă nu e vis, şi deschid ochii, mă dezamăgesc. Poate veni cu o nouă idee, pe care o şi notez pentru că a doua zi să încep să-i formulez structura, dar de multe ori, mi se pare ceva complet absurd. Poate să vină cu nişte cuvinte rostite cândva, uitate de mine, cu cuvinte pe care deja eu aş fi dorit să le aud, sau poate să-mi aducă nişte versuri pe care iar sunt nevoit să le notez, ca a doua zi să nu le uit, sau măcar mă stărui să nu uit ultimele două cuvinte-rimă, ca apoi să pot formula altfel, dar să rămână cuvintele la locul lor.

Are loc formarea acestor visuri. O văd mai des pur şi simplu începând să mă gândesc la ea, dar treptat formarea are loc astfel, gândurile încep să înece muzica, dând culoare la imaginile pe care le văd, asta fiind etapa cu numărul unu. Cât se mai aude muzica, care deja aparţine unei amintiri, sau vorbe care le-a rostit cândva, o văd poate cum scrie sau desenează ceva, fără griji dar îngândurată, cum mai caută prin telefon câte ceva, prin mesaje, cum dansează lin, cum cânta, sau zâmbeşte, să păşească încet prin lumea pe care mi-o creez momentan, ca să-i corespundă idealului ei, sau pentru ai forma acest ideal faţă de lumea în care se afla. Să numesc etapa cu numărul doi, aceste ore pe care totuşi le dorm. Etapa a treia, este pentru mine etapa pe care o urăsc cel mai mult – realitatea, sau revenirea la realitate, când după vis, înţeleg că totul a fost un filmuleţ nou, o serie din filmul iubit. Trezindu-mă, îmi pare rău, nu pentru că am dormit iar doar câteva ore, ci pentru că mi se părea atât de aproape, eram gata să o ating, o auzeam ca de la un

pas apropiere, şoaptele ei, şi deodată a câta oară am ruinat tot. Nu mai puteam să adorm. Puteam la orele patru dimineaţa să plec la o plimbare, de a-mi acomoda singurătatea, şi de a mă împăca cu gândul că totul a fost doar un vis. Deşi e încă noapte, întuneric, mă aşezam şi îmi îndreptam privirea spre lună, spre stele. „Oare ce gândesc ele? Vorbesc despre mine, mă urmăresc". Vorbesc singur. Da, puteam şi mergând, să cânt ceea ce aud în căşti, dar puteam să ţin şi un monolog cu voce tare şi entuziasm, de parcă mi-ar fi cineva alături. Cu toate că o vedeam des alături, aveam şi am astfel de halucinaţii. Puteam să stau în faţa televizorului şi desfăşurând încă gândurile, să apăs pur şi simplu butoanele, şi să schimb posturile fără să mai atrag atenţie ce era acolo, principalul e să am o ocupaţie. Poate că mă opream la posturile muzicale şi urmăream clipurile video, pentru a le critica, sau pentru a afla ceva nou pentru mine. Astfel, în unele din nopţi am dat de o melodie, care la prima audiere încă mă gândeam „Să-mi

notez denumirea, sau nu?”. Parcă avea ceva ce mă atrage, dar nu ascultam aşa gen de muzică. Mat Kearney – Ships in the night. Asta este denumirea, mi-am notat-o totuşi. Când mi-am descărcat-o, am început să o ascult iar şi iar, şi polimerizarea aceasta cu gândurile despre Xenia, au transformat-o în una din piesele preferate. Apoi mi-am mai scos din albumul acestui minunat interpret, sunt toate minunate, îmi face foarte mare plăcere când ştiu că şi ei i-a plăcut foarte mult.

În acea noapte, iar după repartizarea acestor etape, m-am pregătit de plecare. Mai întâi am fost nevoit să plec la universitate, din cauza că aveam un examen de susţinut.

„— Foarte la timp”. Îmi spuneam în mine, şi în drum încolo, şi chiar în timpul când îl susţineam. În loc să mă gândesc la exerciţiile şi problemele care erau expuse acolo şi mă puneau la încercare, eu mă gândeam la problemele reale pe care le apucasem de rezolvat, şi deja mergeam cu încetul spre ceva cu viitor prosper, cu

înlăturarea lor. Pe la amiază, am telefonat-o iar, şi mă îndreptam spre casa ei.

Niciodată mai înainte nu am simţit atât de mult nevoia de a avea un telefon, deşi îl aveam de mult timp. Acest obiect care deşi sunt dependent de el, dar nu ca telefon. Este pentru mine doar un obiect, fără de care eu nu aş avea ocupaţie. Versurile mi le notez în el, îl folosesc doar pentru a asculta muzică, şi pentru a-i acumula fotografiile ei şi mesajele. De vorbit? Cum să nu, e telefon, însă pentru mine trei minute pe zi, erau să fie prea multă vorbă şi timp pierdut. Acum însă aveam nevoie de el anume ca pentru a apela şi a fi apelat. Să-mi spus înainte careva că o să vorbesc ore în şir la el, l-aş fi aruncat şi nu aş fi crezut. Ore în şir, nu e de considerat că stăteam fără ocupaţie, şi vorbeam fără rost, despre nimic, ci, eram telefonat, de la universitate, de colegi, de acasă, de prieteni, sau de Xenia, fratele ei, mama ei etc.

Îmi ieşise fratele ei cu maşina înainte, pentru a ajunge şi

eu mai repede încolo. Nu doream ca familia sa, să-şi formeze impresia că sunt impus să vin la ajutor, din cauza că a doua zi consecutiv, vin atât de târziu.

Cât de puţin, însă aveam puţină frică, că o să fac cunoştinţă cu tatăl ei, cel care o învinuia de cele întâmplate, şi îşi pierdea cumpătul şi nervii foarte des. Nici nu ştiam cum arată. Îmi povestea ea înainte câte ceva, dar aşa, poate în toată perioada asta în care ne cunoşteam, să-mi fi transmis vreo trei, patru fraze despre el. Cunoşteam doar că e un om puternic. A fost destul de tăcut, mai că nu spunea nimic, încă era în stare de şoc. Începea doar să se aprindă când nu mai avea puterea de a domoli răbdarea.

Eu o ajutam cu ce puteam, mă străduiam să-i fiu alături. Când a venit maşina cu materialele de construcţie, am început să le ducem în camerele unde vor fi folosite. O rugam, la un moment i-am şi ordonat să nu care acele greutăţi, nu doresc să o văd muncind, târând greutăţi, e totuşi o femeie, o domnişoară. Mă străduiam să duc ce-i

al meu cât mai repede ca să-i ies înainte şi să smulg din mână greutatea, nu mă asculta, special consider.

Cum se însera, porneam spre gara auto. Pe drum mergeam grăbiţi ca să nu întârziem, aveam orar diferit la autobus. Putea să-mi cânte, să răscolim trecutul, să alerge, să-mi dea o nouă lecţie pentru a mă corecta spre viitor. Am rugat-o să mă contacteze din nou deseară când e liberă ca să mai stăm de vorba, ca să ştiu când va fi liberă. Urma ziua de duminică, şi am hotărât cu toţii, după acele zile cenuşii, să luăm o zi de pauză, şi nu aveam cum să o văd. Începeam să mă obişnuiesc să mă văd zi de zi cu ea.

Aceşti ani, mă încarc cu energie doar când mă gândesc la ea, de când am făcut cunoştinţă. Treptat, din acel sfârşit de lună Mai, şi până în prezent, am devenit şi mi s-a replicat de nenumărate ori că sunt o persoană foarte stranie, un anonim. Faptul că mă gândesc mereu la o persoană, şi totul din jur îmi pare mult prea urât, în comparaţie cu idealul pentru mine, reprezentat de ea. Să

revin la fraza ei „Tu eşti la mine cu logica bună”, la fel mă face să mă difer faţă de alte persoane, din pricina că, am petrecut într-o astfel de stare toţi aceşti ani, cu gândul că voi rămâne totuşi veşnic în singurătate, nu voi avea pe nimeni drag alături, dar şi acum aşa gândesc. Logica aceasta despre care ea vorbeşte, şi o preţuieşte s-a format tot în aceasta limita de timp, petrecând fiecare secundă modelând cuvintele şi ideile, prelucrând logica ca să-i observ toate posibilităţile şi opiniile pe care mi le creează, şi un fapt pe care mi l-ar şi îl oferit acest cuvânt „Straniu” este ca ceea ce gândesc, nu îmi dă ruşinea şi să o spun, sau să duc până la capăt ideea pe care mi-am pus-o în plan. Unii mă numesc o persoană stranie, numai pentru că toţi aceşti ani, am iubit şi iubesc doar pe o singură persoană, deşi iubirea nu îmi are răspuns. Pentru ei acest lucru e de neînţeles, mai cu seamă, majoritatea din adolescenţi în toţi aceşti ani, ar fi avut mulţimi de parteneri, căror le-ar fi spălat urechile cu cuvinte frumoase, care şi-au pierdut demult din calitatea

lor, expusă cândva cu multe secole în urmă, de personalităţi marcante, cu efect. Un „Te iubesc”, spus o singură dată, cu voce înceată, şi mâini tremurânde de frică pentru răspuns, este cu mult mai îmbogăţit de adevăr şi sentimente faţă de cele spuse în fiecare săptămâna, diferitor persoane. Ce rost mai are să le repetăm, altor persoane de fiecare dată, şi să fie persoanele date comparate cu cele din trecut, dacă mâine poţi tu să devii persoana ceea din trecut, şi să fii umilit faţă de noua iubire a celuilalt partener. Este o prostie, părerea mea. Mai devreme sau mai târziu, fiecare din persoanele pe care le cunosc, într-o oarecare metodă, îmi transmit ideea că sunt straniu. Prin ce sunt diferit de alţii? Pentru că îmi place să citesc cărţi, să scriu poezii, să formulez idei noi, să fiu singuratic, şi nu pierd timpul pe la distracţii, prin baruri şi discoteci? Sunt mândru şi primesc acest cuvânt „Straniu” ca un lucru bun pe care îl posed, şi îmi dă curaj fiindcă sunt diferit de alţii, deşi mult prea diferit consider, de am

început a iubi singurătatea, şi câte puţin, încep să pierd din prieteni, şi persoane cunoscute, încep să înnebunesc.

„Voi râdeţi de mine, pentru că sunt diferit de voi, iar eu râd de voi, pentru că voi nu vă diferiţi unul de altul”.
Mihail Bulgakov.

Duminica, a început pentru mine ca o zi obişnuită. Aveam grijă de nevoile mele. Urmăream doar timpul, ca să plec în oraş, la universitate pentru încă un examen. Nu doream să-i scriu. Am lăsat-o să se odihnească, să-şi recapete liniştea citind vreo carte, să analizeze situaţii, să-şi caute de temele pentru şcoală. Din nou frica de a o încurca mai degrabă mă alunga în singurătatea de a nu-i încurca, ca apoi să se sature de mine într-un termen atât de scurt, sau să-şi creeze vreo impresie proastă. Am abateri din astea, sau aş spune altfel – toate acestea sunt lucruri normale pentru mine, iar abateri ar fi zilele în

care depun curaj şi indiferenţă referitor la acest gând, şi mă comport altfel. Doream să uit de problema care mă chinuia în acele ore, că nu o voi vedea astăzi. Mi-a scris mesaj.

„Noi venim la Chişinău, nu ai drum pe acolo, să ne vedem?”

„Noi” ar însemna – Xenia şi prietena ei. Am telefonat şi ne-am înţeles că după ce voi susţine examenul o voi telefona iar. Bucuria şi viteza gândirii din timpul examenului îmi doborau recordurile. Mă grăbeam să termin totul dar şi să-mi fie respectate cunoştinţele aplicate.

Mi-am telefonat şi unii din prieteni, ca să meargă cu mine. Nu prea cunosc localurile din oraş, unde să pot pleca, mai ales acum cu ea, unde să fie linişte, să fie în local interzis pentru fumat, să nu fim încurcaţi, şi să predomine o atmosferă în genere plăcută. Am alergat mai întâi împreună într-un magazin, ca să-i cumpăram încărcător pentru telefon, până acum ea se folosea de al

prietenei ei. Apoi ne-am înţeles unde să ne întâlnim. O urmăream deja să văd ce ieşire din situaţie va face. Micuţă, privea în jos, în hainele ei pe care o evidenţia din aglomeraţie, de culoare oranj, apoi i-am dat semn, ca să nu mai cheltuie banii de pe cont. Îmi plăcea când mă vedea şi îmi zâmbea, înţelegeam şi îmi oferea plăcere că-i pot dărui acel zâmbet halucinant.

Am hotărât şi am mers la o pizza. Glume, zâmbete, şi doar eu stăteam şi priveam la ea, fără să aud despre ce se vorbeşte. La plecare, fetele doreau să se întoarcă spre casa cu trenul, deoarece nu au călătorit de ani buni cu el, însă le-am schimbat planurile. Eu la rândul meu, am călătorit destul cu acest mijloc de transport, şi ştiu ce lucruri periculoase se petrec acolo, şi din faptul că este mai ieftin faţă de alte mijloace, urcă mult mai multe persoane, şi este mult mai incomod, şi mai mult, să fi fost împreună, poate că mergeam încolo, dar din cauza că eu şi prietenul ar fi trebuit să coborâm înaintea lor, ele urmând să coboare încă peste vreo cinci opriri, nu

doream să le las singure într-un astfel de anturaj, probabil era să o sun la coborâre şi să stau de vorbă cu ea, până nu ajungea acasă, ca să fiu sigur că totul e bine. Am plecat la autobus. Acolo deşi la fel trebuie să cobor mai înainte, eram mai sigur că o să ajungă şi ele cu bine. Ne-am aşezat în doi pe scaun, şi am început să vorbim despre diferite. Ca de obicei eu mai mult ascultam. Mai mult o ascult, nu pentru că nu-mi oferă timp ca să vorbesc, din contra uneori mă impune ca să scot un cuvânt măcar, îmi place să-i aud vocea, şi cum îşi expune gândurile. Părea că vorbeşte cu glas tare, de am observat că câţiva pasageri întorceau capul spre noi, dar nu a fost să fie, consider că le era interesant să o privească, nu prea întâlneşti în fiece zi o persoană care să vorbească frumos, chiar şi despre unele lucruri la care cuvântul „frumos” nu ar avea nicio legătură. Îmi mai povestea câte ceva amintiri din copilăria sa, despre familia ei. Trebuia să cobor, am achitat deplasarea, şi pentru ele, ne-am luat rămas bun, şi am plecat. Seara o

rugasem să-mi de-a de ştire că au ajuns cu bine. Am primit mesaj:

„Petrică, mulţumesc mult pentru încărcător, şi în genere pentru tot ce faci, apreciez mult. Am ajuns, totul e bine”.

Mi-a apărut zâmbetul. Reciteam mesajul, şi mă opream la „Apreciez mult”.

— Ajutorul pe care mă stărui să îl ofer, e binevenit.

Deschideam iar colecţia ei cu poze, şi începeam să pătrund în lumea mea. Să vorbesc cu fiecare fotografie. Neuronii îmi sunt repartizaţi uniform, formându-i numele ei în mine. Împrejurimea îmi era aprinsă de întuneric, iar interiorul era iluminat de gândurile ei.

Pentru a câta oară „Ships in the night”, „Wait”, „Bullet”, „Lifeline”, şi alte piese din repertoriul lui Mat Kearney, îmi închegau venele, în această strânsă combinaţie pe care mi-am format-o, muzica aceasta i se potriveşte perfect, e frumoasă. I-am povestit visul ăsta al meu straniu, ca să aduc în părţile astea a noastre un gen

de muzică necunoscut, pe care să-l cunosc doar eu, şi să-l dăruiesc doar celor cui consider că-i convine. Ca la audierea primei melodii, să se gândească „Oare cum de nu am mai auzit de acest Kearney până acum”. Mi-a zâmbit, deşi acum înţeleg că într-adevăr era o un mic vis, dar foarte straniu. Din lista mea pe care o aud de fiecare dată când doresc să fiu singur, sunt o mulţime din ale lui, apoi mai urmează diferite altele. La general mi-am format trei liste. În prima, când sunt cu prietenii, ascult ceva din rap, house. În a doua, când mă simt trist şi singurătatea deja mă apasă prea tare, ceva de tristeţe ascult, găsesc ceva ce nu am ascultat de mult, nostalgic, sau invers, îmi găsesc ceva nou care să-mi placă, mai des ceva din rap despre iubire. Şi listă a treia pe care o ascult cel mai frecvent, şi îmi acoperă orice altă listă şi dezbate oricare undă de radio, e lista în care sunt aceste piese ale lui Mat, şi, Atenţie! Trupa Taxi. Cine nu cunoaşte această formaţie, v-o recomand. Poate că şi auzeam înainte ceva din ale lor, dar nu era să atrag

atenţie, până nu mi le-a arătat chiar Xiuşca. O amuzau mereu cântecele lor. Au un stil aparte, cântă despre unele probleme însă într-o manieră foarte hazlie. Uitându-se la vocalistul acestei trupe, Dan Teodorescu, îi aducea aminte mereu de mine, fiindcă semănăm la înfăţişare. Îmi plăcea, când asculta piesele lor şi mă privea. „Te caut în toate femeile”, a devenit şi ea una din preferatele mele, pe care i-o şi dedicam des, şi mai că doream să şi i-o cânt, dar nu am apucat să o fac, puteam doar să-i scriu refrenul, în fel că şi îl cânt. „Dragostea ca o pereche de pantofi”, ceva asemănător relaţiei noastre, pe care tot îi dădeam de amintire, să o ia în seamă, şi intitularea acestei piese e caraghioasă, ca şi celelalte, însă destul de frumoasă. Acum măcar avem aceste piese care le ascultăm împreună, şi sper că şi ea la audiere îşi mai aminteşte de mine. Muzica cântă. iar fotografiile se schimbă încet, urmărindu-i fiecare gest.

Mă închid de fiecare dată într-o lume străina, noua,

necunoscută, însă foarte asemănătoare cu cea reală, în care par doar o pată a amintirii. O lume mai mult dezlănţuită în culori negre şi cenuşii, albul e întâlnit mai rar ca culorile vii. Când bate vântul, sau ploua deja se formează o atmosferă schimbătoare… cu toate că nu oferă nimic deosebit, nici speranţe, nici promisiuni, ci doar o mică atenţie. Ploaia mă ocoleşte de fiecare dată când îi simt nevoia. E frumos să o priveşti şi să o combini cu gândurile triste şi visele nerealizate. Doar sentimentul de dragoste, şi îmi demonstrează finalul identic al singurătăţii, a fiecărei încercări. O mulţime de picături cad, şi sufletul lor piere, odată cu ciocnirea de pământ. O să ajute, o să contribuie la ceva, o să ofere o nouă naştere, o nouă viaţă, dar… nu o să mai apuce să vadă frumuseţea curcubeului. Cât de mult o iubesc… Îi aud glasul din ecou, dar nu o pot vedea, deşi nu este ceaţă, totul nu contează, se vede destul de clar, iar ceea ce doresc dinadins – nu. Umbra ei, mă urmăreşte, iar eu pe a ei. Urmele paşilor pe unde calcă şi atingerile i le

simt. Îmi bat prin cap versurile cu rime, şi începe să-mi crape pământul de sub tălpi, seacă izvoarele lăsând bărcile în ambuteiaj de singurătate, dispare frumosul. Ea pleacă. Se vede doar Planeta ei, Planeta Frumosului, unde ea este Zeiţă, împrejurată de cele mai aprinse culori, şi o muzică magnifică ce alungă sunete îndepărtate şi spre lumea mea. În loc de păsări, zboară cărţi ce îşi împărtăşesc cunoştinţele cu dânsa. O lume în care totul se desenează în modelele gândite de ea, obţinând forma. Privind poză după poză, nu observ cum din plăcere mă dezlipesc de pământ. E plăcut să o priveşti. Cum o făceam pe poze, că am făcut astfel de stări hipnotice, împietrindu-mi privirea înspre ea, dar evident că nu prea i-a făcut plăcere, mă gândesc oricui nu i-ar fi plăcut ca cineva să-l urmărească îndelungat şi detaliat, mai ales cum fac eu pentru dânsa. Nu pot să fac nimic cu mine, sau după cum m-a învăţat ea: „Nu există nu pot, există doar – nu vreau”, o fi şi aşa, accept.

Mă plimbam noaptea pe stradă. Eram la frontiera unei

alegeri, să citesc vreo carte, sau pe care am şi ales-o, plimbarea. Îmi părea totuşi straniu, că timp de aceste câteva zile, de când ea a apărut în viaţa mea, sau eu în a ei, câte sau schimbat, de nu m-aş fi gândit la aşa ceva, şi nu m-aş fi aşteptat. Cu câteva zile în urma aş fi continuat să număr orele până vor veni acele 15 – 25 de minute în care să stăm să mai vorbim, să nu o văd, să aştept măcar un sunet, sau măcar să-mi fi răspuns, iar acum, ceva îmi părea că nu e la locul lui, deşi e destul de clar şi tot ce se întâmpla că asta e realitate, dar totuşi, prea repede s-au schimbat aşa deodată rapid. Mai gândeam ca şi de fiece dată, ce mi-a mai spus, să bag în seamă, ca să nu repet erorile efectuate, să rezolv unele probleme.

O nouă săptămână. Şapte zile care fiecare şi-a prescris amprenta ei, în care au fost multe lucruri de care nu aş fi fost în stare să le fac, să spun, dacă mi-ar fi trebuit chiar doar mie personal, era să caut mai degrabă un ajutor, şi

să mă bazez pe el, mâncându-i nervii. Nu sunt prea hotărât în majoritatea întrebărilor, sau alegerilor, dar nu şi de data asta cât i-am fost alături.

De dimineaţa, pe la nouă plecam, ca pe la orele unsprezece să ajung la ea acasă, ca să mai continuam din eliminarea dezastrului. Ea era la şcoală, fratele ei la lucru, şi de necrezut dar fără nicio picătură de frică, lucram doar în doi, cu tatăl ei. Nu sunt mare meşter, precum este Dumnealui, dar ce mi se spunea, pe cât era de posibil să efectuez lucrul mai bine, aşa îl făceam. Ce mi se spunea – făceam fără întrebări deprisos. Dacă apărea timp liber, mai făceam puţină curăţenie, pentru a putea circula mai liber prin camerele care treptat se înălbeau, unde pe jos erau doar bucăţi de pietre, materiale de construcţie, cutii cu instrumente, saci etc. Poate că nu şi-a permis să-mi spună ceva de rău mie, fiindcă e politicos şi era mulţumit că aşa din senin am venit şi îl ajutam. Nu mă cunoştea, ca şi eu pe el, însă începeam cu încetul să ne înţelegem. Nu vorbeam mult,

poate mai mult el ceva să mă întrebe, să-mi povestească. Probabil caracterul nostru se aseamănă, şi am trăit mai mult timp în singurătate, consider că asta e pricina care ne-a făcut să ne înţelegem bine. Putea să pornească o vorbă, şi treptat ridicându-şi tonul, să înceapă a ţipa, şi să continue să-şi învinovăţească fiica. Mă supăra acest lucru, dar nu puteam să-i reproşez nimic, fiindcă îmi era frică că mă va alunga, şi nu o voi putea ajuta pe Xiuşca. Doream şi eu ca să se întoarcă cât mai repede la casa ei, în camera ei. Apoi se liniştea, îmi spunea ce pot să mai fac din lucru, şi el pleca să îngrijească de animalele de prin curte. Xenia, când finisa orele, mă telefona, pentru a afla care este starea tatălui său, îi era frica să vină ea şi prietena, singură nu putea veni, fiindcă nu era deprinsă cu circulaţia asta, şi nu ştia drumul ca apoi să ajungă acasă la prietenă, iar acasă nu putea încă să rămână. Ne era în plan până la Revelion să terminăm totul, nu ştiu de ce consideram astfel, nu înţelegeam ambii gravitatea acestei probleme, şi greutatea rezolvării ei, mai ales într-

un astfel termen scurt pe care noi, visător ni-l stabilisem. Dacă era totul în regulă, îi spuneam şi venea pentru ca să gătească câte ceva de mâncare, şi pentru a ne mai ajuta cu curăţenia. Ambele veneau. Dacă la moment tatăl ei era aprins, nu-mi permiteam să-i spun să vie, fiindcă nu aveam deloc plăcerea să aud cum strigă la ea. Nu aveam dreptul să răspund înapoi, deşi simţeam nevoie de a-i lua apărarea, o rugam să plece din camera, ca să nu se continue acele dezbateri şi învinovăţiri, sau pe tatăl ei îl luam cu vorba, inventam ceva, sau o istorioară, sau cel mai simplu, dădeam întrebări, doar pentru ca să se ia cu gândul şi să-şi calmeze nervii. O zăream de pe fereastră când se apropia de casă, şi îi ieşeam înainte, sau complet acoperit de funingine, sau prea alb de praf. Lucram iar toţi, până la orele şase, şi din nou porneam spre gara auto. Acolo din păcate ultimul autobus ce pleca în direcţia localităţii mele, pornea mai devreme decât al lor, în direcţie opusă, şi eram nevoit să-mi cumpăr bilet la acest ultim autobus,

chiar dacă ajungeam uneori mai devreme, achitam pentru ultimul, ca să mai fiu cu ea. Cumpăram câte o chiflă ca să ne potolim foamea. În una din seri, având toţi trei dispoziţie, sau mai puţin eu, stăteam pe bancă în gară. Timpul meu de plecare îmi venise, dar urmăream cum au grija unul de altul, o pereche de câini. Apoi, ea îi hrănea, iar eu o priveam. Am luat-o de mână, dar îmi era timpul să plec. Am rugat-o pe prietena ei, să-i reamintească să mă telefoneze deseară, ca nu cumva să uite, şi ea a rostit:

— Sărutaţi-vă odată!

Ea zâmbea şi privea în continuare la câini, dar se observa că se gândea la altceva. Priveam speriat, am scăpat încă un moment al acelui „Prim sărut” şi nu mai aveam de data asta nicio scuză, era complet vina mea, şi totuşi nu am făcut-o. Am privit-o, şi nu-mi imaginam ce era să urmeze dacă era să o sărut, îmi era frică de reacţia ei. Am cuprins-o doar, şi mi-am luat rămas bun, ca mai apoi tot restul zilei să-mi urăsc alegerea, şi ratarea unei

asemenea şanse uriaşe, de a o săruta.

Nu dovedeam să intru în casă, că deja, parcă de undeva cunoştea ora exactă când intru, şi mă telefona mama sa pe telefonul fix, fiindcă i se primea astfel un tarif mai ieftin. Şi aşa toată ziua pe lângă munca pe care o depune din greu în străinătate, mai stătea lângă telefon, şi îi telefona pe fiecare pe rând, ca să obţină informaţie din ce se petrece acasă, şi de a-i încuraja pe toţi. După cum îmi spunea înainte Xiuşa, „O femeie foarte puternică", m-am convins şi eu, şi acum înţelegeam de ce o privea pe mama ei ca un super erou. Dacă să i-au în calcul cât am vorbit cu mama ei pe telefon, eu nu am vorbit cu a mea atât de mult pe telefon tot acest timp de când l-am obţinut. Pentru mine nu era o simplă discuţie cu mama ei, discutam ca între prieteni, în sensul că nu ascundeam ceva, sau să mă port mai altfel, din contra, cu ea mă simţeam foarte liber, mai liber decât cu Xenia. Îmi mulţumea pentru ajutor, îmi povestea cum mai merge lucrul la Dumneaei, ce a mai spus Xenia despre mine

interesant, eu îi spuneam ce s-a mai dovedit astăzi din reparaţie, ce s-a mai întâmplat, vreo gluma. Ah, da! Poseda la fel un zâmbet foarte frumos, care te împinge neapărat cel puţin să zâmbeşti, e molipsitor, din păcate încă nu am avut ocazia să îl văd. Se forma acest triunghi deja în fiecare seară, mama o telefona mai întâi pe Xiuşa, apoi pe mine, apoi deja eu cu Xiuşa, ca de fiece data, mai concluzionam ziua petrecută, şi o calculam pe următoarea, o linişteam când se pierdea cu firea şi începea să plângă, pregăteam din timp nişte glume, sau puteam şi să le improvizez, nu ştiam la ce oră fixă va începe a plânge, evident. Nu doream acest lucru. Formam noul plan pentru noua zi de mâine, îi mai spuneam din ce s-a mai întâmplat dimineaţa, cât ea era la ore, şi apoi ea îmi mai spunea ce teste şi evaluări a mai susţinut, ce nou a mai aflat, curiozităţi.

Am căpătat acea încredere în sine, de care nu cunoşteam că există în mine înainte, şi nu eram în stare să o folosesc. După „— Am impresia că le poţi pe toate”,

într-adevăr mă simţeam cu mult mai puternic, şi totul mi se părea mai simplu. Puteam să garantez suta de procente, că o să finisez lucrul în care sunt implicat, sau că voi găsi soluţia unei probleme, la cel mai înalt nivel, lucru cu care mai înainte nu am avut de a face, dar de o fi apărut înainte, nu m-aş fi isprăvit cu el, era prezentă frica de a mă ocupa de ceva singur, să am răspundere de ceea ce fac, găseam convingere mai rapid pentru a lăsa lucru sau problema altcuiva, demonstrând argumente că nu voi reuşi, sau nu pot să-l efectuez. Pentru prima dată, începeam a fi optimist.

Am ajuns în ziua de vineri, în care nu ştiu cum s-a şi primit că ea ar fi trebuit să rămână singurică pentru toate zilele până luni. Am invitat-o să vie ca oaspete la mine, până luni, să ne cunoaştem mai bine, dar şi încă era prea sensibilă pentru a o lăsa în singurătate, plângea des. Îmi expunea ca lămurire că ar fi dorit să rămână singură ca să mai înveţe câte ceva din matematică, urma să scrie un test. Era undeva amiaza, şi tot discutam pe tema asta, să

vie sau nu, îi ofeream dovezi, îmi cerea argumentări de ce ar fi trebuit să vie, ne jucam de-a stăpânul casei şi persoana care ar fi dorit să ia o cameră în chirie. Câteva ore, tot îşi schimbă părerile, eu aproape că am adormit, mai ales după ce răspunsul final a fost mai degrabă „Nu”. Parcă era de acord, şi apoi spre fine ofta, şi se răzgândea. În ultimul apel mi s-a zis cu glas voios şi plăcut:

— Ştii, am vorbit cu mama, şi mi-a spus că nu-i nimic grav în ceea ca să vin la tine, aşa că dacă nu te-ai răzgândit încă, poţi să vii după mine.

Stăteam la dubii, mă confruntam cu o nouă alegere delicată cu ce să încep: să chem taxiul, sau mai întâi să o apelez pe mama ei, să-i mulţumesc mult, pentru că a convins-o.

Urcând în taxi, aveam deja numărul, şi mă cunoşteam şi cu şoferul, am pornit în drum. Ştiam aproximativ pe unde se afla localitatea, în rest nu cunoşteam nimic, din asta cauza sunam prietena peste fiece cinci minute, ca să

ne ofere detalii despre drum. Acum nu-mi mai păreau atât de înguste dialogurile despre automobil, nu mă mai enerva muzica care cânta, aveam mai mult entuziasm, discutam deja ca eu un prieten, prieten nou, dar şi înţelegeam că de azi, voi mai avea nevoie de ajutorul lui, şi mă purtam frumos cu el.

Am zărit-o, undeva la vreo două sute de metri, din nou aceeaşi cauză ca să o evidenţiez din îndepărtare, hainele ei deschise la culoare. Ne-am urcat ambii în maşina, în spate. S-a ruinat iar totul. O întrebam rar câte ceva, şi tăcerea care se transforma din frica, începea să o enerveze. Taximetristul cânta ca de obicei, şi nu ne acorda atenţie. Am lăsat-o să privească pe geam, la localităţile prin care treceam, pe unde ea nu a fost niciodată, cu toate că sunt doar câţiva kilometri de la casa ei. Continuam să mă închid în sine, şi mă speria faptul că va ajunge la mine, şi îmi va fi frică să vorbesc cu ea, şi nu va dori să mă mai cunoască.

— Stai liniştit, totul o să fie bine.

Mi-a rostit, prietenește zâmbind, și am aruncat acele culori negre din imaginație. Îi arătam din fugă, unele localuri, străzi, unele persoane de care îi povesteam câte ceva din anii în care mesajele erau pentru noi singura sursă de comunicare. Mă tot gândeam cum de la un vis de a o vedea, acum să locuiască într-o casă cu mine, să fie oare acest progres o minune, sau această situație penibilă în care se afla, un cel mai rău caz o ultimă ieșire din situație, cum nu ar fi, a acceptat să vină, și mă mândream că nu i-am permis să rămână singură. eram sigur că nu mai era să se ocupe absolut deloc de temele la matematică, ci era în cel mai bun caz să citească cărți, iar în rest să stea să plângă, și să se învinovățească de cele întâmplate, ducând dorul după lucrurile pierdute.

Primul pas al ei în casa familiei mele. Acasă era mama și fratele, tatăl încă fiind la muncă peste hotare.

— Iată, deja, eu îți cunosc o parte din familia ta, pe tatăl și pe doar un frate, pe mama ta doar prin telefon, acum tu o să-mi cunoști mama și fratele.

S-a aşezat în faţa televizorului de îndată, cu cartea de matematică în mână, se simţea foarte incomod, din cauza că se aflau toţi în acele camere, iar eu aşa şi nu am mai reuşit, să aranjez camera de la etajul doi. Probleme cu căldura şi lumina, de care nu m-am gândit ziua, consideram deja ca nu vine, şi nu le-am înlăturat. Se supărase, şi telefonase fratele ei, ca spre seară să plece la el. Intervenise mama mea, cu propunerea, de a pleca la bunicul meu, cu fratele, precum să mai ducă grijă de casa lui. Deşi nu era plănuit, a rostit-o într-un mod că, indiferent de venea ea sau nu, ei erau să plece. Am rămas în doi.

Am intrat mai întâi la bucătărie, şi apoi la calculator am plecat, unde şi am petrecut tot restul serii. Mă apelat un prieten, şi ca să-i ofer un răspuns, de ce îi respingeam toate ofertele pe care mi le propunea, i-am spus ca o am oaspete pe Xenia:

— Te-am înţeles, îndată chem salvarea.

Nu m-a mirat răspunsul lui. Desigur a spus în gluma,

însă aveam des astfel de intervenţii, când o vedeam alături şi îmi ieşeam din minţi. Doar el ştia cât eu sunt de înnebunit după ea, în rest, ascundeam tot ce ţine de mine, e şi prietenul meu cel mai bun, trebuia pe cineva să-mi descarc toate ideile mele bombardate din interior.
Deschidea canalele ei în internet, apoi cerceta ce am eu prin calculator, până nu i-am arătat chiar şi colecţia mea cu pozele ei, care a mirat-o foarte mult. A mirat-o nu pentru că o aveam, ea ştia de existenţa ei, ci de conţinutul colecţiei. Erau poze care ea le adăugase undeva pe doar câteva secunde, şi apoi le ştergea, sau care demult nu le mai avea, iar la mine se păstrase. Video de pe canalul de sport YouGifted, foarte plăcut pentru ea, pasiunea ei de sport, îmi forma programul pentru antrenamente, îmi povestea despre fiecare persoană din video informaţii, de care nici Wikipedia nu le conţine îmi pare, de parcă îi cunoaşte personal şi ştie despre ei diferite. Acele persoane o inspiră, ei sunt o mare parte din persoana ideală pe care ea şi-a creat-o, şi

încă mai încerca cu speranţă de a mă transforma şi pe mine, cât de puţin, măcar să încep. Doream şi eu această schimbare, începutul şi-a luat startul de jumătate de an, însă cu mari pierderi de timp, pot să zic că mai nimic nu am făcut, nu am depus efortul necesar, mă certa.

I-am făcut un ceai, fără zahăr, atâta timp cât am lăsat-o să aleagă un film pentru a-l privi împreună. A făcut alegerea, dar, cât a durat acel film, nu am memorat nici ce actori joacă, nici ce ea îmi povestea despre acest film, şi nici despre ce este filmul. Priveam un punct ales, o margine de perete, sau un colţ al camerei îngândurat.

„— Oare nu am înnebunit complet? Ea stă lângă mine. Când m-aş fi gândit cu câteva zile în urmă că este posibil aşa ceva?”

— Petrică, te uiţi la film? Ce se întâmplă cu tine? La ce te gândeşti? Văd că eşti acum pe o altă lume, şi te gândeşti la altceva? E legat de mine?

Acesta a fost un atac de întrebări, la care încă trebuia să explic, să aleg varianta corectă de răspuns, excludeam

minciuna, niciodată nu am dorit să le combin, dar uneori eram nevoit, spre binele ei, cu totul că apoi îi spuneam adevărul cu explicaţii şi scuze.

— Nu, totul e în regulă.

— Vrei să-mi spui ceva?

Desigur ca stăteam ca un nebunatic şi strângeam din degete, mă frământau aceste gânduri în care mă pierdeam.

„— De ce chiar acum aceste gânduri proaste îmi apar, când ea se află alături? Ar fi trebuit să fiu acum extrem de vesel şi să-i demonstrez că cel ce a fost atunci comparat cu o amoebă, era altcineva. Ce să inventez, ce să-i spun, cu ce să-i atrag atenţia? Uitându-mă la acest perete? Mare frumuseţe, nu aş fi atras atenţie la el niciodată cum şi nu am atras până acum, dar straniu, de ce aceasta linie trece pe aici, oare e identică cu cea de alături? Ce gânduri proaste îmi vin. Probabil suntem prea diferiţi. Ea e lângă mine? La ce prostii mă gândesc”. Acum e clar prin aceasta scurtă descriere a

gândurilor ce mă bântuiau şi acum, dar şi pretutindeni, cât de mult înnebunesc când mă apăsa problema de a mă gândi la ea.

S-a şi terminat filmul, şi a mai ales un desen animat. A mai încântat cu privirea monitorul calculatorului câteva minute, după care şi-a schimbat poziţia şi a adormit îndată. Am stins încet sunetul, apoi lumina, şi am plecat în camera de alături.

Pe la orele patru am auzit-o cum vorbea prin şoaptă cu cineva, dar mă gândeam că e mama ei, dar nu a fost ea. S-a dovedit a doua zi, să fie unul din prietenii ei, după cum mi-a spus, că au avut înţelegerea, că au acord să se telefoneze la orice oră ar fi, ceea ce nu îmi era permis mie, un alt contract. Sunt foarte gelos pe ea. Eram sigur că nu înseamnă doar un simplu prieten, sau cel puţin, pe o scurtă perioadă a avut un interes ceva mai mare faţă de el. Mi-a citit gelozia, şi zâmbind mi-a explicat că nu are rost, să mă gândesc la altceva.

Sâmbăta am decis să ne ocupăm de matematică. Avea o

listă cu exerciţii şi încerca să le rezolve. Îi pregătisem un ceai cum iubeşte, şi am lăsat-o în singurătate, sau mai bine spus în linişte. Aş fi vrut desigur să-i stau alături, dar mai degrabă astfel era să o deranjez, şi mai cu seamă, nu am fost niciodată un mare iubitor de matematică, nici nu ţin minte când mi-aş fi pregătit singur temele pe acasă la acest obiect, maxima stăruinţă era să transcriu din caietul unor colegi la şcoală, principalul era să memorizez ceea ce mi se explica la ore. Am anunţat-o, dacă va avea nevoie de mine, să mă pună la curent, fără îndoială o voi ajuta. Avea în faţă o listă enormă cu proprietăţi din integrale, şi toată tabela cu valorile exacte ale funcţiilor trigonometrice.

Personal, şi atunci pentru mine acele pagini pe care ea le urmărea cu atenţie, erau o spaimă a trecutului. Îmi era frică că mă va întreba ceva şi nici nu voi putea citi acele ieroglife, acele inscripţii. Îmi venea doar vorba plutonierului Garcea, din „Vacanţa Mare”, rol interpretat de Mugur Mihăilescu:

„— Matematica pentru mine e o limbă străină”.

Acest curaj acumulat, şi această frică de a nu-i apărea în imagine ca o persoană fără cunoştinţe, mi-au deschis în mine noi capacităţi în a cunoaşte aceste teme la perfecţie. Să fi fost la un examen în care era să se decidă ceva important pentru viitorul meu, unde să stau zile şi săptămâni întregi ca să înţeleg cele scrise acolo, nu era să le memorizez. Aveam tabelele în faţă, şi o întrebam. Ce fenomen! Le cunoştea pe toate, după doar câteva ore în care le repeta. Straniu, dar mi se părea ca le ştiu încă din clasele primare, şi singur fără pagini deschise puteam să-i spun dacă a răspuns afirmativ sau nu, să-i ofer unele indicii după care să se conducă, unele şiretlicuri de care puteam mereu să le compun pentru a memoriza lucrurile mai bine sau pentru a le evidenţia din altele. Îi dădeam explicaţii, sau combinaţii de care să se conducă în timpul testului pe care îl va scri în curând.

S-a întors mama acasă, pentru a ne pregăti ceva de mâncare, deşi noi deja ne-am isprăvit cu aceasta. Îmi

cunoaşte capacităţile mele enorme de a pregăti bucate, din astă cauză a şi apărut, credea că muream de foame. Nu am avut plăcerea niciodată să stau la bucătărie ca să gătesc, şi nici nu o am, asta ar fi o scuză, incapabilitatea mea de a găti, dar mi-a făcut plăcerea atunci să încerc împreună cu ea. Ne-a luat în râs, mai cu seamă pe mine. Mă numea „Profesor”, pentru că o pregăteam. Să fi fost altcineva, repet, era să aleg o scuză de care să nu mă leg de acest obiect, şi să scap de această matematică, să-mi fac ceva din interesele mele, să mă joc, sau să urmăresc un film, altă soluţie era să mă ocup, dar undeva ca să nu afle nimeni, să nu facă mai apoi glume. Nu a fost cazul, îmi era indiferent, deşi era mama, nu prea am fost în relaţii de prietenie, nici cu ea, nici cu altcineva din familia mea, sunt de fire închisă. În final am reuşit să învăţăm tot.

Mai în glumă, mai în serios, i-am spus ceea ce ne spunea des la Colegiu profesoara de matematică:

— În caz de o să vă trezesc la patru dimineaţa şi o să vă

întreb, cu cât este egal cosinusul de 60 de grade, să-mi daţi răspunsul corect.

La plecare, mama, ne-a dat o mare şi grea problemă nerezolvată pentru care trebuia personal să lupt, pentru a scăpa de dânsa: Împodobirea bradului. Deja de mulţi ani, Revelionul nu mai era o sărbătoare pentru mine, şi aceste zile, atmosfera trecea undeva pe alături de mine. Stăteam permanent la televizor, la calculator, sau deja dormeam. Să împodobesc bradul în genere, de zece ani nu am avut de a face. Şi-a deschis o pagină cu muzică, şi dorinţa ei a fost de a asculta muzică care răsuna în aceste seri, muzică de Crăciun.

Am aşezat bradul în centrul camerei, şi jucăriile le-am împrăştiat pe jos. Încă mi se zbătea frica asta de a mă întoarce în copilărie, de a mă apropia de acele jucării şi de la o aranja. Mi se părea ceva ireal, ce nu e pentru mine. S-a ridicat şi m-a tras în centrul camerei ca să împodobim împreună. Mă bucur că am reuşit să-i fac câteva poze, fără ca să mă observe.

Pentru început împrăştiam neuniform toate jucăriile de toate formele şi culorile, apoi luminiţele.

Mai apoi, duceam mici dezbateri cu ideile, şi eliminam din jucării.

— Are prea multe pe el, trebuie să mai scoatem.

Am ales doar pe cele de culoare roşie şi albe, însă la fel la urma câteva au rămas şi trebuia să le găsesc un loc. Trebuia să-i îndeplinesc porunca, mult stimatei mele domnişoare, şi prinţese ce se afla alături, care era gata să-mi tragă una în ceafă dacă nu-i îndeplinesc poruncile.

— Aşază-le tu, găseşte-le un loc, vreau să văd ce idei şi imaginaţie ai în a înfrumuseţa un obiect, de a decora ceva.

Le legam acele mici jucării cu nişte fundiţe foarte mici de culoare galbenă. Se uita la mine şi mi-a reproşat:

— Doamne, eşti atât de neîndemânatic, că nu poţi nici cu nişte fundiţe mici să te isprăveşti.

A spus-o în gluma, dar cum era să mă lămuresc, dacă erau prea mici pentru a le împleti prin degetele mele,

altă treaba era când se isprăvea ea cu mânuţele sale gingaşe şi micuţe, şi la urma urmei după cum am mai spus-o, nu este un lucru pentru mine. Soluţia a fost rezolvată. Împreună suntem o putere. Ea le împletea, iar eu le găseam locul lor pe brad, şi alegeam sub ce temp să lumineze bradul nostru.

— E gata. Acum bradul e ideal.

Stăteam întinşi, ea pe un pat, iar eu pe altul, prin întuneric. Luminau doar beculeţele bradului, iar noi priveam unul la altul şi discutam ceva, nu-mi amintesc detaliile, dar ştiu că ceva interese comune, despre relaţia noastră, sau ceea ce ne priveşte schimbările pe viitor. Am hotărât să-i demonstrez albumurile mele cu fotografii, fiindcă nu mă cunoştea prea mult de pe fotografii, şi mai cu seamă, dorea să mă vadă în copilărie.

Am un volum bogat de fotografii din copilărie, când nu aveam griji, duceam o viaţă formidabilă împreună, cu familia mea, şi prietenii. Le-am împrăştiat pe toate în

cameră lângă brad. Deoarece erau prea multe, m-a rugat să le aleg doar pe celea unde sunt eu. Acţiunea se desfăşura astfel, eu rapid le vizualizam, şi le înlăturam pe cele în care nu eram prezent, iar în care figuram, le aranjam în partea stângă unde se afla ea, şi mi le comenta.

— Ce drăguţ erai. Priveşte singur ce zâmbet frumos, ce copil minune. Se vede că ai fost un băiat din care făcea doar năzbâtii, şi peripeţii. De ce te-ai schimbat într atât? Se vede cum nu aveai grija de nimic, şi nu erai atât de închis cum te-ai transformat acum. Dar ce drăguţ eşti aici, ar trebui să-i arăt mamei aceste poze, şi cu siguranţă i-ar oferi mare plăcere să le vadă. Dar nu o să fac asta, fiindcă atunci cu adevărat ar fi să te iubească mai mult ca pe mine, şi eu prind o invidie şi ură pe persoanele care-mi fură iubirea mamei faţă de mine, trebuie doar pe mine să mă iubească atât.

Ce frumos zâmbea. Un zâmbet enigmatic, e greu să rezist şi să mă împotrivesc unui asemenea farmec. Simt

cum îmi creşte inima. A fost astfel o seară perfectă în urma acestor acţiuni în care ne implicam ca o pereche, ca o familie. În acea seară am decis să urmărim filmul „Pantera roz”, cu bătrânul actor Steve Martin. Ce hohote. Pe o secundă mi-a tresărit prin cap, că prind invidie pe acest film, fiindcă e prea amuzant, într-adevăr, şi îi readuce acel zâmbet de care până acum consideram că doar eu îl pot oferi, dar… principalul e că uită de toate, şi cât mai mult să zâmbească. Priveam filme, în timpul liber. Mai mult ea. Pantera roz, a devenit deja comedia mea preferată, şi înnebuneam în acele secunde în care nu era moment nostim, de fiecare dată mai mult o ascultam cum râde. A şi devenit filmul nostru comun preferat de comedie. Câteva zile, dacă nu săptămâni ne aminteam de diferite peripeţii ale Inspectorului Jack Clouseau, şi diferite fraze caraghioase şi nostime rostite de el:

„— Lucrăm ca o echipă”.

„— Nu aş sfătui acest lucru”.

„— În viteză mă întorc”.

„— Ce zi minunată!”

A fost una din cele mai frumoase zile petrecute împreună, la care nu ne gândeam la problemele de care ne-au ocolit în acele ore.

Pe la orele patru, din nou acelaşi personaj, personaj negativ pentru mine, o telefona încontinuu. Am auzit, cum îi răspundea, dar peste câteva secunde închidea. Ceva nu era în regulă. Nu doream să ascult, dar nu puteam să-mi pun chiar atunci căştile, din cauza că era să observe volumul, sau lumina de pe ecran. A venit şi m-a trezit singură, ca să-i aduc o cană cu apă, după care mi-a spus că a telefonat-o acelaşi băiat, dar ea deja nu mai doreşte să continue discuţii cu el. Ca să terminăm cu dialogurile atât de serioase de la orele patru, totuşi am luat-o ca de obicei prin surprindere şi ca prin vis i-am oferit întrebarea explozie:

— Cu cât este egal cosinus din 60 de grade?

Întunericul şi liniştea oferite de noapte, erau străbătute de sclipirea zâmbetului ei. A ales ceva muzică liniştită, şi am mai dormit câteva ore.

Duminica, şi ultima zi, în care mi-a fost oaspete atunci, am început cu a servi câte un ceai, şi de a schimba posturile de televiziune. Urmăream ştiri, clipuri video la care, îi demonstram posibilitatea mea de a fi un bun critic, a da o caracteristică şi a le repartiza, sau ceva din modă. Moda, desigur alegerea ei, eu nu aş fi vizionat. Dar, cu ea, nimic nu e posibil.

Din nou ceva din teme repeta. Spre seară venise prietenul nostru deja comun, Aurel, cu care se înţelegea de minune.

Înainte de stingere, ca de obicei, a ales un film, şi după doar câteva minute în care i-a oferit cea mai frumoasă privire acelui film, a adormit.

Mă tot învârteam prin cameră, ca să observ dacă doarme sau nu, în decurs de câteva minute, şi micşoram din volumul boxelor cu încetul. În fine am stins

calculatorul. Mă speria gândul că s-au sfârşit acele zile în care am fost împreună, şi că de mâine, va pleca iar la prietena sa. Mi-am desfăcut un fotoliu de lângă patul ei, am hotărât că nu voi mai dormi noaptea. Aveam nevoie să o urmăresc. Înainte pentru mine o noapte frumoasă era doar, să păşesc lent acele străzi, cu muzica preferată lângă mine, cu mulţimi de stele ce-şi joacă luminile, şi o lună plină, desigur cu gândurile doar la ea, iar acum, această noapte a devenit cea mai plăcută, cea mai frumoasă şi totodată cea mai scurtă. Datorită luminiţelor aprinse pe brăduţ, puteam să o urmăresc liber. Să-i aud răsuflarea. Respira lent, şi obositor, dar formând o melodie fenomenală. Ocazia de a asculta acest ritm îmi cutreiera sufletul o dată la şase secunde. O dată la patruzeci de minute începea să o doară spatele şi se învârtea prin pat, se întindea, dansa, ăsta a fost orarul nopţii, patruzeci de minute îi ascultam respiraţia, iar patruzeci când, îşi îndrepta faţa spre partea mea, să-i urmăresc şi chipul. Admiram cum doarme… bătăile

inimii… minune ar fi de aş avea şi posibilitatea să-i urmăresc şi visurile, însă înţelegeam că deja urmăresc, acea persoană, care a fost mereu pentru mine doar un vis. Acea imagine frumoasă, misterios acest moment, când cunoşti persoana, cunoscându-i capacităţile şi abilităţile pe care le cuprinde: sinceritatea, ingeniozitatea, inteligenţa, şi cum doarme alături obosită, se transformă îndată în cel mai mic copilaş, atât de gingaşă şi fină.

Pe la orele patru, de data asta nu o mai telefona nimeni. Se răcise şi temperatura în cameră, dar nu doream să umblu pe uşă ca să aprind căldura, şi i-am mai oferit o plapumă. M-a observat, se trezise pe două secunde, speriată, dar dimineaţa nu mai ţinea minte.

Am încălzit micul dejun, am pregătit câte un ceai, şi începeam deja să umblu pe uşă, pregătindu-mi hainele ca să plecăm, ea la liceu, iar eu să continui la ajutor. Am telefonat şi prietenul, care a promis că merge să mă ajute, pentru câteva ore, ca mai apoi să mă eliberez şi eu

mai rapid şi să-l pot ajuta pe el cu ceva chestii. S-a trezit din somn.

— Bună dimineaţa! Cât e ora? La cât plecăm? Am adormit ieri, şi iar nu am mai terminat filmul, tu la cât ai plecat la culcare?

— Nu am dormit.

— Poftim? Cu ce te-ai ocupat?

— Am stat lângă tine şi mă uitam cum dormi.

Puţin uimită, dar zâmbind îmi cerea explicaţii. Cunoşteam că urmează o nouă zi grea de lucru, şi discuţii, dar aceasta a fost alegerea mea de care nu voi regreta niciodată. Nu voi mai avea o astfel de ocazie, să-i urmăresc frumuseţea în modul acesta.

Am fost nevoiţi să mergem pe jos doi kilometri ca să prindem autobusul, şi să plecăm spre localitatea ei, deoarece taxiul care devenise „Al nostru” avea o altă comandă. La despărţire, simplu şi-a luat „Adio!”, fără multă vorbă.

— Succes la testul de matematică. Mă suni când

finisezi, şi îţi voi spune ce se petrece acasă.

Am fost doar câteva ore prezent, la reparaţie. Nu prea aveam pentru acea zi ocupaţie ce să depindă de noi, şi ne-am eliberat. Tatăl ei pe atunci, încă extrem de nervos, începea să strige prin casă, dar deja eram deprins şi nu atrăgeam atenţie, mai rău de prieten, care se speriase. Am plecat. Cum am ajuns acasă, m-a telefonat şi Xiuşca.

— Alo, unde eşti?

— Sunt deja acasă.

Glasul îi tremura cumplit. Nu înţelegeam ce se petrece. De ce începe a plânge? Mi-au venit şi gânduri, precum tatăl ei ar fi aflat că ea a fost aceste zile la mine, şi-ar fi imaginat ceva, şi ar fi făcut griji posibil, şi a fost să-i ţină vreo morala la liceu, faţă de toţi colegii.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic (continua să plângă), în ce stare e tatăl acasă?

Începeam deja, iar să înnebunesc. De ce nu doreşte să-mi explice ce se întâmplă? Zâmbea de dimineaţă, ce s-a

schimbat atât de repede? Nu a scris cumva evaluarea pe nota rea, sau nu a scris nimic în test? S-o fi întâmplat ceva cu tatăl ei, oare? Parcă era bine cu câteva ore în urmă, dar se pot întâmpla multe în decurs de o oră, mai ales în starea în care se afla, tulburătoare.

— Nu te sfătui să pleci pe acasă azi, mai ales că şi eu nu sunt acolo. Era foarte nervos.

Începea să dea frâu liber lacrimilor, dar aşa şi nu mi-a mai explicat ce se întâmplă, mi-a închis la apel, şi nu-mi răspundea când o telefonam iar. Mă simţeam vinovat de ceva.

Am decis să o apelez pe mama ei, cu siguranţă gândeam că cunoaşte ce se întâmplă, dar îmi era şi frică să nu o descurajez sau să o îngrijorez că s-a întâmplat ceva, de care familia ei nu i-a spus încă.

Era ocupat. Vorbeau între ele.

M-a telefonat Xenia, peste vreo douăzeci de minute. Mi se scurgeau acele lacrimi ale ei, pe mâini, nu-mi găseam locul şi o ocupaţie. Era cât pe ce să mă întorc spre ea, ca

să o revăd, să înţeleg ce se întâmplă.

— Scuză-mă!

— Ce s-a întâmplat? Spune-mi, ca să nu mai înnebunesc!

— Am avut o slăbiciune. M-am săturat atâta să umblu drumurile, şi să ofer incomodităţi familiilor străine mie, care pe lângă mine, au grijile lor.

— Nu vorbi prostii, nu ai adus nicio incomoditate familiei mele. Mama deja a şi pregătit masa, şi ne aştepta să ne întoarcem împreună. Stă acum tristă la bucătărie, fiindcă are mare plăcere ca să mai existe cineva, să-i fie alături. Suntem trei bărbaţi în casă. Doreşte pe cineva asemănător să-i ţie parte la discuţii.

— Deja am ajuns aproape de casă. Mergeam încet. Îmi era indiferent ce o să-mi reproşeze tata, că o să mă învinovăţească din nou, că nu am fost atentă şi s-a petrecut incendiul, dar nu mai vreau să umblu pe drumuri.

— În jumătate de oră, vin să te i-au la mine!

— Nu! Nu vin la tine.

— De ce? Nu ţi-a plăcut deloc?

— Nu e problema în asta. Deja m-am liniştit. Am vorbit cu mama, şi am decis că de mâine să-mi caut un apartament în chirie ca să stau atâta timp cât voi fi în vacanţă.

— Două săptămâni să stai singură? Şi cu sărbătorile de iarna cum rămâne? Am împodobit bradul împreună, vino la mine, te rog!

— Nu, am hotărât împreună. Acum deja am vorbit şi cu prietena mea, şi plec la ea. Dacă e posibil, de mâine să mă ajuţi să începem să căutam un apartament în orăşel…

— Desigur. Atunci când ajungi la prietenă, odihneşte-te puţin, şi spre seară mă telefonezi, şi discutăm detaliile. Eu atunci plec să pregătesc ceva material, să caut pe internet anunţuri, şi discutăm deseară.

— Da, bine. Mulţumesc foarte mult. Mi-am cumpărat nişte biscuiţi şi mă calmez (spunea zâmbind).

De îndată mi-am şi conectat calculatorul, şi am început să răsfoiesc paginile, în căutarea unui apartament. Supravieţuia ideea, datorită optimismului „În tot orăşelul ăsta, trebuie neapărat să găsim un apartament”. Am verificat peste tot pe unde se putea, dar în zadar. Am fost nevoit să-mi reprogramez planurile pentru ziua de mâine, şi anume, de nu a pleca cu ea acasă, să ne continuam lucrul, ci de a cutreiera tot orăşelul, să batem la fiecare uşă, sau măcar în fiecare bloc să intrăm, ca să întrebam de locatari dacă nu cunosc pe cineva care ar putea să ne ajute. Planul pentru început a fost astfel, să formăm aceasta echipă, şi să ne împărţim în grupări. Pentru început ne-am înţeles să fim cinci persoane: Xiuşca, prietena ei Cristina, prietenul meu Aurel, şi o rudă de-a mea care munceşte în acel orăşel şi-l cunoaşte mai bine, am şi rugat-o din timp, să se intereseze de colegii săi de la locul de muncă, care pot să ofere ceva informaţii, dar… zero.

Vorbeam cu ea seara, şi era complet obosită. Mergea

totul prea trist, deoarece în acea zi, mi-a şi părăsit pereţii casei, în care deja mă simţeam prea singuratic şi nu îmi ajungea un suflet alături, al ei, am şi auzit-o plângând şi simţindu-i nevoia din nou de a o ajuta, dorinţa de a mă desface în măcar încă o persoană ca să dovedesc să fac de două ori mai multe lucruri, să ne isprăvim la timp. Era clar că planul nostru prim, şi anume, ca să finisăm totul până să ajungem în ajunul sărbătorilor de iarnă, a eşuat.

Ceva discutam, ca să-i atrag atenţia şi să mai schimbăm anturajul şi ritmul posomorât al acelei zile petrecute, după amiază. Are obiceiul de a-mi scrişi câte o îmbinare de cuvinte în limba engleză, pe care personal nu o cunosc, nu am învăţat-o la şcoală, deoarece nu era în programul nostru, iar singur nu am apucat să o învăţ, doar cu excepţia a unor cuvinte, fraze pe care le-am întâlnit întâmplător, şi care mi-au părut mai uşor de rostit, care mi s-au mai memorizat. M-a rugat atunci, pentru a-mi oferi şi ocupaţie, să-i spun „Noapte bună”,

însă într-o limba străină. Nu doream să-i spun în engleză, pe care o cunoştea, sau germană. Nu doream nici în italiană, spaniolă sau franceză, părea prea uşor, de aia mintea mea a mai prins o idee stranie. Să deschid un site de traducere şi să găsesc ceva mai captivant, care să-i placă, să se amuze. Răspunsul a fost în limba a unui dialect al Africii de Sud. Care e? îl găsiţi şi singuri, dacă persistă interesul, o să vă placă. Apoi discutam despre ceva din arta, îmi amintesc chiar unele din spusele ei:

„— Uite, Petrică, mie mi-ar plăcea ca să avem teme de discuţii despre artă sau oameni celebri".

M-am uitat eu aşa, şi am găsit o temă pe care de mult cu dânsa o discutam, dar despre care nu cunoşteam mai nimic, în afară de autor şi lucrarea sa. Este vorba despre „Pătratul negru" al lui Malevici. Ne era interesant câtuşi de puţin, de ce o simplă înnegrire a imaginii a adus atâtea uimiri pe feţele oamenilor de artă, şi au transformat-o într-o pictură celebră. Am început a nota la telefon un nou mesaj, o nouă mică lecţie, sau mai bine

zis, o temă pe acasă, şi porunca a fost îndeplinită. A fost mulţumită de răspuns. Mi-a reamintit să mai verific ceea ce ţine de apartament.

Însă după toate gândurile adunate, a doua zi, am ajuns să fim doar eu şi cu ea, din echipa pe care imaginar o formam, ceilalţi urmându-şi nevoile lor. Nu aveam dreptul să-i obligăm, şi am decis în doi, nu puteam să nu o ajut. Cu toate că mă strădui să fiu cât mai punctual, de data asta am ajuns cu trei ore înainte de timpul regulamentar stabilit. Nu m-am hotărât să intru să bat pe la uşile oamenilor, fiindcă să fiu exact, îmi era puţin ruşine, nu mai făcusem astfel de acţiuni anterior, şi în genere era un nou scop pe care trebuia să-l îndeplinesc în acea zi. Am anunţat-o din timp, ca să nu-şi programeze alte planuri, fiind cu gândul că eu mă voi reţine pe undeva, din cauza transportului sau altceva. Am început prin a umbla pe toate străzile şi a aduna anunţuri, le notam numerele de telefon, şi descrierea scurtă care era prezentată. După mai mult de o oră, am

obţinut doar două variante. Şi pe acestea le-am găsit în ultimul moment, când singur mi-am pierdut oricare speranţă în de a mai găsi ceva, dar nici într-un caz nu doream să o întristez, şi să o descurajez. Se baza pe mine. Pe un panou cu anunţuri din centrul orăşelului, le-am şi găsit. Dar şi din ele nu am avut ocazia de a avea de unde alege. Un număr nu mai răspundea, iar al doilea mi-a răspuns o doamnă. Am discutat în câteva minute detaliile, şi ne-am înţeles că mâine să plecăm să vedem ce reprezintă acel apartament, sau după cum s-a dovedit o casă obişnuită. În sfârşit m-a telefonat, şi ne-am înţeles unde ne întâlnim, căci eu încă călcam străzile, cu tendinţa de a mai găsi măcar un rezultat care să ne convină. I-am povestit de cele petrecute, şi totuşi s-a dezamăgit. Am hotărât să începem în doi să batem la uşile blocurilor. Ea cunoaşte desigur mai bine ca mine orăşelul, şi o urmam. Ne amintisem de „Pantera roz”, momentul când Inspectorul şi ajutorul său, urmăreau o persoană pe care o considerau suspectă în furtul

bijuteriei, şi la uşa unui ascensor, s-au întâlnit cu nişte persoane, considerând că fac parte din paza de corp a acesteia. Faza a fost, că ajutorul său s-a luptat cu toţi cei trei tipi duri, pe când inspectorul Jack Clouseau făcea nişte mişcări, care nu aveau nicio legătură cu ce se petrece în jurul său, urmând apoi una din frazele noastre iubite:

„— Lucrăm ca o echipă”.

De ce ne-am amintit anume de aceasta frază? Fiindcă ea rămânea afară, iar eu intram în toate blocurile şi băteam la uşi, unde întrebam măcar de vreo trei, patru persoane, consider că a fost făcută o alegere corectă, aşteptându-mă afară. Da! Era frig. Şi mă străduiam mai rapid să termin călătoria pe etaje, în caz de nu găseam nimic. În zadar, deja mergeam obişnuit din casă în casă, deranjând persoane, şi totul fără folos.

Ne mai telefona şi mama ei, care la fel, dorea să cunoască cum ne merg lucrurile, în speranţa că vom găsi ceva. Nimic. Era nevoie să glumim, pentru a păstra cât

de puţin o atmosferă plăcută.

— Dacă şi aici intri, şi nu găseşti nimic, te bat!

Desigur că i-am spus mamei sale, ca să o mai aud cum râde şi pe ea, să-i mai eliminăm din griji. Răspunsul desigur a devenit şi el unul de respectat, şi care ne-a plăcut identic de mult:

— Ce face? Te bate? Ei lasă, nu-i nimic straşnic.

Am mai râs apoi câteva zile, de această frază.

Totuşi, am decis că pentru ziua de azi este de ajuns să deranjăm oamenii, era şi seara, şi tot nu mai găseam nimic. Ea trebuia să plece, era prea târziu, nici nu mai mâncase nimic de dimineaţă, şi încă mai trebuia să plece cât mai curând ca să-şi pregătească temele.

Am luat ceva să mâncăm, şi ne mai plimbăm până când va avea cu ce să plece acasă. Citeam diferite anunţuri, care pentru noi păreau destul de amuzante. Ca să le adun, în ordinea în care se aflau ele, am dezvăluit un mare secret ascuns, care pur şi simplu a fost împărţit în diferite bucăţi de hârtie. Am şi găsit soluţia finală:

1) Se vinde o vacă.

2) Cumpărăm păr.

3) Loc de muncă pentru fete, la Moscova.

Să-i cumpăr o vacă, vindem lactatele obţinute, şi părul ei frumos, şi o teleportez la Moscova. Pentru a doua oară în acea zi m-a amenințat cu bătaia, dar ştiind deja că nu am nicio scăpare şi că absolut „Nu e nimic straşnic” nu mai aveam ce pierde, mergeam la risc până la urmă.

A urcat în autobus şi a plecat spre casa prietenei, eu însă întorcându-mă încet, am dat întâmplător şi peste fratele ei. I-am descris care-i situaţia, am hotărât să mai intram prin câteva blocuri, şi totuşi nimic. Mi-au mai rămas doar câteva blocuri, pe care le-am lăsat pentru ziua următoare.

L-am chemat de data aceasta pe alt prieten, intitulat însăşi de mine „MaNga”, o persoană destul de renumită şi originală în localitatea noastră. Deoarece nu mai aveam multe locuri de cutreierat, nu i-am mai permis şi

ei să vie, am decis să-i mai ofer o zi liberă, să se mai odihnească. Am plecat să vedem acea casă de care m-am înţeles ieri cu doamna. Ce local teribil. Nu era de ajuns că trebuia să se încălzească acesta firavă domnişoară cu lemne, ci şi camerele erau de modă veche, foarte urâtă. De baie nici nu mai doresc să-mi amintesc, un indiciu de explicare ar fi, afară în ploaie personal, mi-ar fi mai confortabil decât acolo. Îndată s-a risipit aceasta variantă. Am şi plecat cu el, pe la restul blocurilor, dar deja era totul, în acest orăşel, nu mai exista blocuri pe unde să intrăm, am fost peste tot… peste tot… şi nimic.

I-am oferit vestea tristă, însă am găsit şi altă soluţie. Ne-am înţeles că peste câteva zile, spre sfârşitul săptămânii, să se schimbe de tot cu traiul la mine. Poate că să fi fost altă zi, s-ar fi pus pe dubii, dar era foarte mulţumită că am petrecut acele zile cu dânsa, şi am ajutat-o la temele de matematică. Uimitor foarte şi pentru mine, dar a primit o notă de zece. După spusele ei, în timpul când

scria testul îşi amintea anume lecţiile şi observaţiile mele şi se conducea de ele.

Începea să-mi observe lucrurile stranii, dar ce o face să o simt mai aproape pentru mine, este acordarea atenţiei şi ajutorului, nu doar o învinuire şi o glumă spusă, cum procedează ceilalţi. Începe să-mi explice calea spre înlăturarea lor.

Un singur lucru ce mă înfuria, şi începeam să tac, special ca să o enervez şi să-i demonstrez prin această prostie, că nu îmi e deloc interesant despre ce spune, este când mă compara încontinuu cu cineva din foştii săi prieteni. Mereu acei foşti prieteni ai ei, aveau multe calităţi mai bune ca ale mele, prin care mă critica. Deşi aveam deja întrebări, o mulţime aranjate şi pregătite pentru a i le oferi referitor la această tema, dar nu îndrăzneam să o întreb, mai bine aprindeam tăcerea, şi chiar de se supăra puţin, pare a fi o soluţie mai convenabilă decât să o interoghez despre trecutul ei, şi sentimentele oferite altcuiva. Părea că singurul lucru

care-i place în ce ţine de fizicul meu este statura. Nu mai era acea persoană din anii precedenţi, care să se încalţe în nişte ghete, şi cu asta să se mulţumească, acum are un interes mult mai frumos, mai de elită, mai atrăgător.

— Este bine că eşti mai înalt decât mine, şi pot să mă încalţ în ceva mai înalt.

O enervau şi răspunsurile mele lipsite de logică, spuse doar ca să nu tac din gură, sau abaterile de la temă. Că merg încordat, că mă port într-o manieră diferită, mai mult decât prietenească, aceasta o enerva şi mai mult. Cum nu ar fi, era mulţumită de mine. Îi ascultam criticile şi le primeam ca lecţii, încercând să le rezolv, ştiind că-mi spune toate dorindu-mi binele şi o schimbare. Căpătasem încrederea ei, datorită ajutorului meu acordat, şi al timpului.

— Îmi pare bine că în aceste zile, eşti cu mine, şi mă ajuţi.

Astfel se primise că în timpul cât venisem acasă de

peste hotare, am nimerit exact la acest „Eveniment”. Nu ştiu ce era să fac, şi ce era să se întâmple dacă eram acolo, departe. Nu era să o revăd, cine era să o ajute… era să-mi ies din minţi, în primul rând că nu era deloc să duc discuţii cu ea, deşi desigur era să observ că nu este online de mult timp, dar încă îmi era interzis ca să o sun, şi nu era să o fac. Nu era nici să aflu de acest lucru, şi atunci… îmi pare bine că, fie, s-a întâmplat deja dezastrul, dar că am fost în stare să o ajut.

Modelam situaţia, în imaginaţie, cum era să se petreacă acţiunea dacă se petrecea vara. Reparaţia era să decurgă mult mai rapid, ziua mai lungă, temperatura mai înaltă, haine de schimb nu era nevoie să port atâtea.

„— Eu ţie la 5:36 încă nu ţi-am scris mesaj niciodată, şi m-am gândit să-ţi scriu”.

Pentru mine, a fost o mare plăcere să citesc atât de devreme un astfel de mesaj, ştiind că e cu gândul la mine, de dimineaţă. Eram foarte bucuros, să ştiu că totul e în regulă cu ea, şi doar un singur fapt ce mă îngrijora,

era că nu doarme la acea oră, când putea să se mai odihnească printre acele zile încărcate, să-şi lase şi cărţile alături, să-şi cuprindă liniştea.
„— Bine. O să fiu bucuros dacă şi mâine la 5:37 îmi vei scrie, căci din câte îmi amintesc, la fel nu mi-ai scris niciodată”, a fost răspunsul meu. Am primit un smile.

În una din seri, după dialogurile întreţinute, şi după formarea noului plan, al noii zile de mâine, am ajuns la concluzia că în ziua de mâine mă aşteaptă din nou o acţiune, în care nu am mai fost implicat, deşi este teribil de simplă, însă pentru mine, ceva necunoscut, şi mai ales, când era nevoia ca să duc o conversaţie cu alte persoane, pe care nu le cunosc, şi încă să mai am în spatele meu alte zeci de perechi de urechi. Mama ei, îi transmise ceva genţi şi colete, pe care trebuia să le primească în centrul orăşelului. Ne-am înţeles, că vom pleca împreună, însă spre dimineaţă, am decis să o las să se odihnească, şi mi-am luat din nou prietenul ca să-mi

fie mai interesant, dar şi să mă simt mai încrezut. Ne-am isprăvit. Am dat comandă de două taxiuri şi am dus totul acasă, după care am fost şi după materiale de construcţie, fapt pe care tot l-am realizat în premieră. Decurgea totul precum, erau repartizate punctele pe plan.

Una din zile se începuse ca de obicei, însă s-a sfârşit cu un final neaşteptat chiar şi pentru mine. Nu era să cred că se petrece cu mine, chiar şi în acel timp nu înţelegeam de ceea ce fac. Este vorba de o discuţie cu tatăl ei. Ca de nenumăratele ori, se aprindea de la un fleac, ajungând iar la ceea ca să o învinovăţească. Am rămas doar eu şi el în cameră. Doream să încep vorba, dar încă nu aveam create în gânduri frazele de la care să încep, şi ideea pe care să o continuu.

— Pot să vă rog un lucru?

Nici nu îmi dădeam seama că am rostit acele vorbe. Priveam încă într-un punct gol, îngândurat în căutarea cuvintelor potrivite. Precum o lovitură puternică, mi-am

ridicat privirea spre el, când am auzit:

— Ce să mă rogi?

Nu simţeam o frică, dialogul se pornise deja, e nevoie de al continua. Am prins deodată curaj, fiindcă îmi era indiferent de voi primi vreo lovitură, principalul e să-mi termin părerea de expus, şi să-i demonstrez prin dovezi că ceea ce gândeşte şi pe cine învinuieşte este o greşeală, o slăbiciune. Nu gândeam ce spun, şi prindeam doar silabele din care dovedisem mai înainte să le formez ca bază a dialogului.

— Vă rog, să nu mai strigaţi la Xenia. Nu are aceasta fată nicio vină. Dumneavoastră trebuie să vă mândriţi cu o asemenea fată, în ziua când s-a petrecut totul, ea nu a aşteptat fără reacţie precum gândiţi Dumneavoastră, ci a intrat în casă ca să încerce să oprească din flăcări. Vă rog să fiţi mai calm cu ea, de ce să strigaţi şi să o învinuiţi de fiecare dată când o vedeţi? S-a ars. Dar dacă se întâmpla ceva cu ea? Oare mobila şi ce s-a mai pierdut din materiale e mai important ca ea? Nu cred.

Părea că m-a înţeles, deşi aşteptam încă sa primesc o lovitură. I-am văzut în ochi o mică jenă, dar umplută şi de cruzime, acum nu cred că-i plăcuse că am intervenit cu părerea aşa dintr-o parte. În ciuda îndrăznelii mele, începuse a vorbi calm, însă cu încetul se aprindea iar. Nu mai suportam după toate aceste zile, să-i aud strigătele îndreptate spre ea, mă apăsau, nu aveam deloc plăcerea ca persoana care o am ca Ideal, să fie astfel respectată. Nu am mai aşteptat să termine gândul, să-i ascult tot eseul pe care-l forma la tema sa aparte, şi l-am atras de la idei.

— Sper că ne-am înţeles?

Am dat mâine. Îl respect foarte mult. M-a întrebat dacă mâine voi veni de dimineaţă ca să-l ajut. I-am zâmbit. Abia atunci am simţit uşurare, am înţeles că nu am discutat în zadar, şi că avem ceva comun, că are nevoie de mine, şi începe să mă ia în seamă.

Vorbeam seara cu ea.

— Ce a-ţi mai făcut astăzi acasă? Tata ce face? strigă?

— Acasă, ca de obicei. Nu! Am vorbit eu cu el.

I-am povestit puţin din dialogul nostru, care în urma şocului, singur nu prea mi-l mai aminteam. Rămase uimită. Nu considera că sunt în stare şi să am acest curaj să încep o astfel de dispută. Posibil că şi nu am procedat corect, şi am dat dovadă de lipsa de respect faţă de tatăl ei atunci, intrând cu morală şi replici în situaţia în care se afla, şi starea sa, în relaţiile familiei sale, dar m-am isprăvit şi de data aceasta.

Tot ce se petrecuse ziua, de îndată mi s-a părut o problemă şi o situaţie foarte simplă. De ce? După dialogul pe care-l întreţineam cu ea, mi s-a oferit, în sfârşit, mult aşteptata întrebare, la care de multă vreme eram cu gândul, că-i va veni şi timpul.

— De ce mă iubeşti? De ce mă placi?

Nu vedeam ce se petrece nici măcar la un centimetru distanţă. Orbisem. Îmi umbla un sunet tăios, şi doar ecouri care repetau întrebarea.

„A venit momentul! Acum e nevoie să-i demonstrez.

Dar ce să-i spun? Oare nu e clar, după toate faptele pe care le fac pentru ea că nu îmi este doar un simplu prieten? Important e să nu tac, aceasta este cel mai principal. Ar fi fost o mare greşeală ca la această întrebare să răspund ceva fără imaginaţie, de prost gust, nişte cuvinte simple fără căldură. Nu pot să-i spun de cartea aceasta, pe care am început-o deja pe atunci, o las ca o surpriză pentru viitor, mi-am deschis inima.

Analizând aceste modele de enunţuri, am început fără încetare şi să mai respir, să aranjez frumos cuvintele. Nu o să mai fiu niciodată în stare să i le repet. Important pentru mine era că nu mă vede la acel moment. Cauza e că dacă ea se afla alături, eu nu le-aş putea rosti, fiindcă îmi aparţine frica de urmările ce ţin de relaţiile noastre, şi de toate discuţiile noastre pe teme delicate. Vorbeam în continuu, câteva minute. M-am scăpat cu vorba printre altele şi am spus:

— …De mult aşteptam această întrebare, ştiam că într-o zi o să fiu nevoit să răspund. Am început să mă

pregătesc pentru ea. Tot ce ţi-am spus, am spus pe neaşteptate, şi din ceea ce simt faţă de tine, într-adevăr îmi placi nespus de mult. Sper că te aranjează răspunsul cât de puţin. Şi ca să fiu mai exact, peste un timp o să revin la această întrebare, dar nu vreau să vorbesc din timp de un lucru de care nu sunt încă gata să-l demonstrez…”

— Iată cum. Mă aşteptam la mai mult, dar nu e rău.

Şi cu asta s-a încheiat. Nu am înţeles sensul, şi care ar fi fost aşteptarea sa. Eram gata oricând să-i fac complimente, dacă ar fi dorit pur şi simplu să fie luată în seamă. Mai ales de mine, care mereu o susţineam. Mă aflam cam mereu altundeva cu gândurile. Prea multe schimbări radicale deodată, care începuse brusc să ofere speranţe că voi putea rămâne cu ea. Orice s-ar fi întâmplat, în niciun caz nu era să o las singură, era să o ajut, chiar dacă era să ne certăm, din cauza unor neînţelegeri.

„E imposibil – a spus Problema. E lipsit de logică a observat Experienţa. E în zadar-a tăiat Mândria. Încearcă! – a şoptit Dorinţa”.
Mahatma Ghandi”.

Se scurgeau ultimele zile din luna decembrie, sfârşit de an. Reparaţia pe care noi o programasem de a o finisa până la Revelion, a eşuat oricare planificări îndeplinite în aceasta scurtă perioadă, fiind la un stagiu încă de distrugere şi înlăturare a urmărilor dezastrului, decât mai degrabă al începerii reparaţiei. La şcoala avea vacanţă, aşa că ne-am înţeles cu toţi, că din acele zile va locui la mine, la al doilea etaj al casei, unde va putea să rămână singură când va avea nevoie, să-şi continue planurile repartizate pe puncte minuţios. Îmi cunoştea familia, cu excepţia tatălui, cunoştea odăile primului etaj. Ar fi fost nevoie când mă vizitase pentru prima dată să-i demonstrez camera unde ar fi locuit, însă dacă nu reuşisem nimic din amenajarea ei, nu am făcut-o. Al

doilea etaj, este mai mult pentru perioada de vară, deoarece este stopată circulaţia termică, şi nu permitem la căldură să pătrundă încolo, astfel doar vara când e cald, pot să stau şi să trăiesc acolo, însă ce ţine de camera ceea, de vreo trei, patru ani, nu a mai petrecut nimeni acolo vreo noapte, era lipsită de obiecte personale, doar nişte dulapuri în care putea să-şi aranjeze hainele, şi patul unde să doarmă. Când ridicam scările ca să-i arat noua Împărăţie pentru Regină, cunoşteam că nu e ceea de ce are nevoie, însă nu era altă soluţie.

— Iată asta este camera. Ştiu că nu corespunde standardelor şi nivelului înalt de care ai nevoie şi eşti deprinsă, însă pentru aceasta perioadă, consider că e destul de prielnică.

— Merge.

Pentru ca să mai schimbăm atmosfera din camera, şi cea de alături, unde mi-o pregăteam pentru mine, ca în caz de ceva să-i fiu alături dacă va avea nevoie. Încercam să

alungăm pustietatea care a bântuit pereţii toţi aceşti ani. Desigur că pe parcursul săptămânii am înlăturat toate problemele cu electricitatea şi căldura, şi după o curăţenie generală, era o cameră destul de confortabilă. Mi-am adus televizorul care până acum era la bucătărie, ca să privim măcar ce se mai petrece în lume, şi centrul muzical, care mi l-am luat mie, ca să ascult muzică înainte de somn, cu toate că pentru început îmi pregătisem muzică aparte, ca să o ascultăm împreună, însă aşa şi nu am mai apucat. Îmi închipuiam pentru un moment ceva mai romantic, dar de unde, în asemenea condiţii loc pentru romantică. Noaptea dacă îi era frică de întuneric, lăsa televizorul aprins, consider că mai mult îi era frică de mine, decât de întuneric. Ziua coboram la primul etaj, pentru a ne folosi de calculator. Începeam cu câteva formule şi exerciţii de matematică, iar după câteva ore de studiere, alegeam un film, îmi demonstra video cu motive pentru a mă schimba. În una din seri şi mă certat mult, ca în acea seară morală nu am

mai primit niciodată. Trecuse aproximativ jumate de an de când am semnat aşa-numitul Contract al nostru, şi nu am mai schimbat nimic din ce ţine de exteriorul meu. Am fost la sală, însă nu aveam pregătirea de care era nevoie. Vedeam câte ceva, îmi notam, însă nu stăteam ore în şir pentru a afla o informaţie cât mai utilă şi care mai rapid să aducă rezultate. Petreceam în sala de forţă aproximativ două ore, însă după cum s-a dovedit, nu exersam corect. Dar, de unde era să apară rezultate, dacă am şi frecventat acea sală doar de câteva ori, şi chiar dacă mai exersam acasă, era mult prea puţin. Mă certa şi din cauza că doresc să fiu cu ea, împreună, dar nu-mi dau stăruinţa. Nu era să las totul ce se petrece, să o las singură, şi să mă duc la sală ca să-mi dezvolt fizicul, ca peste ceva timp, să-i apar înainte mândru că am devenit mai frumos, însă când ei i-a fost foarte greu să nu-i acord ajutor. Alimentaţia incorectă, la fel, consider că şi în prezent nu mai duc cont de ea. Camera era iluminată doar de ecranul televizorului, eu o priveam şi apoi

ascundeam ochii. În privirea ei se observa dorinţa de a mă schimba, de a mă ajuta, de a-şi crea modelul de care are nevoie. La ce mă gândeam eu atunci? Doream să-i spun „Cât de frumoasă eşti, chiar şi când te enervezi”, dar era să o supăr şi mai tare.

Când o suna telefonul, stima mea faţă de această persoană, şi educaţia primită, nu îmi permitea să stau şi să trag cu urechea la dialog. Chiar de aş fi dorit să aflu cu ce persoană vorbeşte şi despre ce, nu am acest curaj, plecam din camera ei în a mea, şi îmi dădeam volumul maximal în căşti, până când ea finisa conversaţia, şi se sătura să mă strige din camera vecină, venea şi îmi apărea înainte, fiindcă cu un observam ce se petrece dincolo, îmi alegeam muzica dragă, priveam pe geam, şi eram cu gândul la ea.

Răscolind şi prin calculator, am şi modificat toate setările. Am distrus toată reţeaua de internet, dispăruse… Mă impunea să sun, să rezolv problema, şi mă certa că nu cunosc nimic în ceea ce ţine de instalarea

acestor setări, şi de a readuce situaţia la normal. Să fi fost alte zile, în care s-au mai întâmplat astfel de dereglări, nu aş fi sunat niciodată, însă nu acum. Îndeplineam poruncile ei. Însă totul a fost în zadar, oricum până nu a venit echipa de specialişti peste câteva zile, nu am mai reparat internetul.

Cu reparaţia acasă, pentru acel an am pus capăt, pe atâta timp cât ţin sărbătorile. Ultima zi a anului. Seara, Revelionul. În acea seară, tatăl meu trebuia să se întoarcă acasă, familia era în aşteptare, însă cu aveam alte griji. După câteva zile în care mă tot gândeam şi căutam un cadou perfect pentru ea, ca să îl ofer în seara de Revelion, am analizat ce doreşte, prin întrebări ascunse, ca să nu-şi de-a seama. Nu era pentru mine o sărbătoare, nu avea o mare însemnătate această seara pentru mine, doar o modificare în calendar, însă doream să-i formez ei puţină bucurie, să creez atmosfera de sărbătoare. Ne-am înţeles cu Aurel, şi am plecat în oraş, pentru a căuta mai întâi, şi a procura cadoul la care mă

gândisem să îl ofer, era vorba de un ceas pentru sport, doar la atâta am fost în stare să mă gândesc şi să aleg o singură variantă. Am umblat jumate de oraş. Din toate magazinele de sport pe unde am întrebat, nu mai găsisem nimic. Nu am ezitat să-mi cumpăr un fular al clubului pe care-l iubesc. Eram disperat. Cum să mă întorc acasă fără nimic? Totuşi e prima sărbătoare care o vom petrece împreună, şi cunoscându-mi sentimentele mele faţă de dânsa, ar fi fost o nebunie să mă întorc aşa pur şi simplu cu mâna goală. Ne-am aşezat pe o bancă şi notam variantele care pot să mă salveze din situaţie.

— Îi place să citească. Nu am cărţi acasă, dar pot să-i cumpăr ceva, cunosc ce ar putea să-i placă. A şi ars o jumătate din biblioteca sa personală, deci consider că ar fi un început ideal de a o începe de la capăt. O jucărie de pluş, ar fi încă un plus. Îşi pierduse mănuşile, poate să ne uităm ceva să-i convină? Sau mai bine nu, să nu se primească să le luăm în zadar, posibil să nu-i placă.

Timpul se scurgea, toţi se grăbeau, se închideau

majoritatea magazinelor, toată lumea începea să sărbătorească. Am decis mai să o sun.

— Uite, m-am gândit dacă tot sunt la oraş, poate să-ţi iau ceva cărţi de la bibliotecă ca să le citeşti acasă? Ce cărţi ai prefera?

— Bună idee.

Mi-a telefonat mai apoi şi mi-a spus ceva denumiri pe care să le căutam. Evident nu era vorba de nicio bibliotecă, şi am intrat într-o librărie pentru a i le procura. Am ales câteva şi am plecat spre casă.

Venise şi tata acasă. Invitase rude, şi prieteni ai familiei, şi se aflau toţi la masă. Părea că mereu se cunoşteau, şi eu aş fi oaspete în casă. Duceau discuţii plăcute de audiat, în care nu mă prea implicam, fiindcă nu sunt şi nici nu eram persoana care să discute, chiar dacă e vorba şi de familie. Am decis că vom sărbători împreună la al doilea etaj, am aranjat masa cu bucate, am inclus televizorul, şi i-am dăruit cărţile. Surpriza a fost binevenită. De îndată s-a şi apucat să citească una din

cărţi. La orele doisprezece am deschis şi şampania, şi urmăream ceva concerte la posturile de televiziune. După atâta circulaţie ziua, mă simţeam obosit şi plecasem la culcare în camera mea. Până spre dimineaţă, nu mai adormise. Îi veneau o mulţime de mesaje cu felicitări, şi apeluri. Începeam să fiu gelos, ca nu cumva să-i fie iar un amator al frumuseţii ei.

Dacă tatăl s-a întors, deja sau mai moderat lucrurile, mi-a adus totodată şi notebook-ul, de care altă dată nu ar fi nevoie de el în această casă. L-am luat la al doilea etaj, şi i l-am oferit să se folosească de el atâta timp cât va locui la mine. Să-şi privească filmele iubite, muzica preferată, să-şi modifice site-urile sale, să ducă discuţii, să-şi pregătească temele.

Mi-a mai adus şi câte ceva din utilaj sportiv, pe care singur mi le-a şi făcut. Când i le-am arătat s-a bucurat ea mai mult decât mine, şi m-a pus deodată pe exerciţii. Cu părere de rău a fost singura zi în care m-am folosit de ele, dar din fericire mi-a fost ea acel antrenor sever. Îmi

făcuse programul pentru acea zi şi a început să mă antreneze. Pe alocuri nemulţumită, dar m-am isprăvit aşa, la nivelul slab pe care mi-l formase. Nu a durat mult acel antrenament, însă am simţit o durere deja mai mare precum cea de la orele de sală, unde dacă e să le compar, ar fi o pierdere de timp irosit de mine, datorită că nu cunoşteam ce să fac şi cum să efectuez exerciţiile, e vina mea.

Citea cărţi, şi asculta muzica ei preferată, iar eu nu aveam dreptul să-i deranjez şi să-i distrug liniştea. Mi-am luat şi eu o carte şi am citit până nu am adormit. Spre seară am înţeles, că posibil ar fi mai bine dacă aş pleca la primul etaj, dar nu ştiam ce dovezi să-i aduc, ca să mă înţeleagă corect, de ce mi-am făcut această alegere. Surprinzător, dar mi-a luat-o înainte cu doar câteva minute înainte de a o spune eu. A rămas singură la al doilea etaj, în caz de ceva, telefonul îmi era gata ca să-i aud alarma şi să mă ridic să-i îndeplinesc noile dorinţe, cu cea mai mare plăcere.

Cât de mult aş fi dorit să-i apar de fiecare dată într-o oglindă a visurilor, să mă dorească să fiu alături. Să ne despartă doar un ciob de sticlă atingerile şi îndeplinirea visului, mulţumindu-ne doar cu reflectarea acestei taine, luminând umbrele trecutului, şi spălând din ceaţa viitorului. Să urmăresc neclintit oglinda sufletului ei, satisfacţie, o trezire a naturii sumbre, o creare a raiului personal. Eu rămân ostatic frânt al visurilor pe care mi le formez, condamnat pe viaţă cu pedeapsa de a nu se îndeplini niciodată, şi de a-mi captura libertatea. Atunci când îmi este aproape nu-i pot spune „Te iubesc”, sau când la depărtare „Mi-e dor de tine nespus de mult”, mă aflu într-o prisma a amintirilor culese, într-un cavou cadonat uitării. E persoana în căutare de marea iubire, dar care nu doreşte să iubească.

„Când dragostea vorbeşte, vocile tuturor zeilor par a fi adormite în armonia raiului”.
William Shakespeare.

Următoarele zile în care le-am petrecut împreună, sub acelaşi acoperiş şi sub acelaşi cer, care ne mai însenina gândurile, au trecut cu o viteză imensă. Atunci, nu mai duceam cont, că zilele se scurg, şi degrabă am să o pierd iar, o să rămân singuratic ca până acum, nu-mi dădeam seama că această linie iluminată a vieţii mele, şansa acordată posibil, se risipă, se scurge în ruini. Nu posed o gândire fenomenală, dar ce ţine de aceste zile petrecute, sunt pe deplin mândru că le-am memorizat în detalii amănunţite, dar totuşi aş fi dorit ca să pot descrie fiecare secundă petrecută împreună.

Deşteptarea era programată la cinci, jumate. Îmi părea bine de acest model de persoană care era ea, pe care şi-l crease până acum, şi că avea o deprindere să se trezească la această oră devreme, uşurându-mi dimineaţa, pentru ca să nu pierd timp pentru a o trezi. Iată aceasta înţeleg şi eu „Bună dimineaţa”. Înţelegeam că e obosită, şi din astă cauza, o telefonam când eram în

picioare, pentru ca să coboare şi ea spre bucătărie. Pregăteam din fugă câte ceva pentru micul dejun. Îi preparam un ceai cu lămâie şi fără zahăr, cum prefera, iar eu o cafea tare, pentru ca să pot să îndeplinesc munca şi exerciţiile de pe întreg parcursul zilei, fără de a mă atrage spre somn. Până când să plecăm, ne mai rămâneau vreo douăzeci de minute, dovedeam să pregătesc hainele de plecare şi genţile, planificam împreună acţiunile pe durata zilei, acţiuni care să coincidă chiar „în caz de ceva", foloseam mai ales acasă la ea, după ce se întorcea de la şcoală, ca să nu ne scufundăm în improvizare, metoda puţin cunoscuta pentru dânsa, însă mult iubită de mine. Tatăl ei încă considera că ea locuieşte la prietena ei, iar noi trebuia să ţinem acest lucru în taină, şi să petrecem ziua precum sunt unicele ore în care ne vedem în acea zi. Plecam spre stradă, aşteptam transportul că să ne îndreptam spre orăşel. În maşină, să-i simt capul care şi-l pleca pe umăr îmi compunea fericirea. Stăteam neclintit ca nu cumva

să-i fie incomod, o las să se mai odihnească. Îmi părea rău, că distanţa dintre localitatea mea şi orăşel este atât de mică. Doar pentru acest moment, pentru că în rest, e bine, la ore dovedea, la lucru ajungeam devreme, nu ne oboseam pe drum, dar şi în caz de ceva deja, în maxim o oră, ajung la ea, însă atunci aş fi dorit ca măcar câteva ore să mergem, să-i simt răsuflarea alături. Evident în câteva cazuri, în care am fost nevoit să stau în picioare, aceste minute se scurgeau foarte încet, practic o veşnicie. De la urcare, aşteptam acest moment, să-şi aplece capul. De la coborâre şi până la liceul în care-şi frecventează studiile sunt aproximativ o sută de metri, şi în acest timp dovedeam încă o dată să mai repetăm planurile pentru această zi, şi să mai concretizăm acest „în caz de ceva”, să mai evaluăm cât de convingător sună, ca să fim pregătiţi deja, şi să răspundem la întrebările adresate de tatăl ei fără obstacole, nu cumva să răspundem la aceeaşi întrebare diferit, deşi uneori aveam impresia că dânsul tot cunoaşte, doar aşteaptă

momentul în care singuri vom ceda. Ea pleca la şcoală, iar eu porneam pe jos spre casa ei.

Mi-am repartizat şi drumul pe sectoare.

De la despărţirea cu ea, pornea drumul lung. Apoi o vale imensă până la cotitură. Al treilea segment al străzii urma de la cotitură până la pod, şi în fine, urcuşul ce creşte spre casa ei. Pentru fiecare sector aveam ceva melodii pregătite pentru a-mi potoli gândurile ce-şi porneau dis de dimineaţă invazia, la volum maxim, mergând împotriva tuturor, aveam senzaţia şi în acel moment că se petrec filmări a unei scene dintr-un film, în care eroul principal merge împotriva tuturor, plutind în atmosfera de tristeţe, o ceaţă densă, dar ce-mi dezbătea acest gând era faptul că nu sunt un erou. Mai analizam încă o dată, dacă totul am planificat corect, dacă nu am efectuat nicio eroare, pentru a o înlătura cât încă nu e târziu, îmi puneam întrebări, pe care ar fi putut să mă întrebe tatăl ei, şi să le găsesc din timp răspunsuri, ca mai apoi, să-i transmit şi ei un mesaj, ca să fie la

curent de ce să răspundă. Ajungeam şi eram doar noi doi acasă, uneori şi singur când dânsul nu era pe acasă, şi mă apucam măcar de ceva, ca să nu pierdem timpul degeaba. Îi plăcea că mă implic în aceste probleme mai mult ca altcineva din familia sa, în unele cazuri, mi s-a şi spus că fac parte din această familie. Era mulţumită de acţiunile pe care le înfăptuiam. La orele opt eram prezent la locul de muncă. Omul când este concentrat într-o acţiune, la care atenţia îi este îndreptată spre munca pe care o efectuează, nu mai are timp pentru a observa ce se petrece prin jur, şi mai cu seamă de a duce cont de viteza timpului, care trece relativ mai rapid ca de obicei. Aşteptam orele unsprezece, când are pauza între ore, poate mă va telefona, să-i mai aud melodia vocii încă o dată. Pe la orele trei, apărea şi ea, o aşteptam îndreptându-mi privirile tot mai des spre geam, ca să o zăresc şi să-i ies înainte. Pentru mine pe câteva minute se stopa ziua de lucru, fiindcă mai mult umblam din urma ei, dar totodată părea mai convingător acest

lucru, precum că nu ne-am văzut încă în această zi. Apoi, ea îşi vedea de lucrul său, iar eu mi-l continuam pe al meu, în unele zile chiar fără ca să ne mai întâlnim, aflându-ne doar la câţiva metri, şi despărţindu-ne doar un perete. Cum se înnopta, ne îmbrăcam în hainele curate şi porneam spre drum, spre centrul orăşelului. Nu era aici mare nevoie de a-i acorda o explicaţie pentru tatăl ei, fiindcă, deja era noapte, şi oricum ca să ajungem la gară, pentru a pleca în localităţile noastre, e necesar să ne îndreptăm împreună încolo, aceeaşi direcţie. Au fost în toate aceste zile câteva întrebări de genul „— Cine eşti tu?”, sau „De unde ai apărut?”. Nu au fost astfel rostite, însă sensul este acesta, dar eram pregătit „— Mă cunosc cu Sandu (fratele ei), şi Xenia de câţiva ani”, după care urma ceva o istorioară falsă.

Eram ambii istoviţi. Mă tot întreba:

— Ce s-a mai petrecut azi până ca să vin şi eu? Te-ai obosit?

— Nu!

Cât nu aş fi de obosit în acele seri, nu i-aş fi răspuns niciodată că sunt obosit, fiindcă lângă mine era sursa principală de energie, care-mi oferă motivul de a mă simţi mai puternic, aş fi încă în stare să mai fac câte ceva lucru. Nu aş dori ca să se gândească că sunt prea slab, şi dau dovadă de oboseală.

— Ştiam că aşa o să-mi răspunzi!

Urma zâmbetul ei. Poate ca fizic păream prea obosit, şi o amuza acest răspuns, sau poate că-i părea bine că sunt gata să o ajut în orice stare, indiferent de care era scopul, zâmbetul ei îmi formează mereu linişte. Important este că eram împreună când i-a fost mai greu.

Desigur pe lângă toate aceste lucruri minunate descrise, care parcă-mi formează nişte seri mai mult romantice, ce se petreceau în plină armonie, în care duceam lipsa de griji, au fost şi momente grele, dar, pe deplin necesare şi la locul lor, bine potrivite. E vorba despre morala pe care o primeam. Mă enervam că mereu eram criticat, şi într-o manieră atât de dură, şi mai ales, că le

primeam pe toate de la persoana pe care o iubesc, şi aş fi dorit să mă privească doar plăcut uimită spre mine, pentru care să nu am niciun neajuns, însă mă potoleam, le primeam într-o manieră elegantă, care o şi reprezintă, înţelegeam că are perfectă dreptate şi îmi doreşte doar binele, pentru a mă schimba, şi pentru ca să încep cu încetul să mă transform într-un ideal al ei, să mă placă.

Luam cina, şi plecam în odăile noastre. Putea să mă telefoneze dacă avea nevoie de ceva, să o ajut cu temele pentru acasă, sau dacă să-i mai fac un ceai şi să-l ridic la al doilea etaj. Dacă nu primeam apelul, deja începeam să-mi fac griji, precum că locuieşte la mine şi nu doreşte să ne vedem, îmi apăreau gânduri că s-ar fi săturat de mine, dar e clar că atunci când persoanele locuiesc împreună, mai au nevoie şi de puţină libertate, singurătate, de puţină linişte şi de odihnă unul faţă de celălalt. Plecam la bucătărie pentru ca să ascult muzică, dar o şi aşteptam, poate va coborî, şi nu voi scăpa momentul ca să o mai revăd.

Ce ţine şi despre descrierea când venea timpul să ne întoarcem acasă este că deja începeam să ne plictisim să aşteptăm taxiul nostru, cu care ne obişnuisem să călătorim, şi am luat decizia să apelăm la serviciile locale. Întrebam de conducători, ale căror maşini erau parcate, libere, în aşteptare pentru o nouă comandă. Dacă primeam acceptul, fiindcă puteam să fim şi refuzaţi din cauza că drumul e cumplit de grav până în localitatea în care locuiesc, urcam în maşină. Doream să mă urc în spate, alături de ea, dar din primele zile, oboseala ne cuprindea tăcerea, ea îşi punea căştile în care se auzeau piesele sale ce-i alinau oboseala, îşi lipea capul de geam şi privea trist, şi cu siguranţă era o privire falsă, o privire ce nu căuta imagini reale, ci dorinţele şi întâmplările pe care le gândea. Mă alunga să urc în faţă, lângă şofer. După cum am mai spus la început, nu sunt deloc un iubitor de a duce conversaţii cu o persoană, mai mult dacă e şi necunoscută, dar încă şi mai mult dacă e vorba de un şofer. Nu pentru că nu-i suport, sau

că nu posed un respect faţă de această profesie, sau nu sunt mulţumit de serviciul pe care-l prestează, firește, problema este că nu-mi sunt pe plac aceste dialoguri, care indiferent de ce reprezintă persoana, dar dialogul cu siguranţă va fi identic cu cel care l-am discutat în seara trecută cu alt şofer. Practic i-am cunoscut pe o mare parte din ei, în urma navetelor efectuate. Ce a rămas mai memorabil, întorcându-ne, încă când îmi era permis să stau lângă ea, în spate, o seară minunată. O ataraxie dăruită de miracolul pe care-l forma natura, acea imagine ce ne oferea armonia, liniştea interioară şi pacea sufletească. Admiram cerul. Era copleşită de acest peisaj, atât de senin, cu o lună perfect strălucitoare, şi mulţimi de stele care la categoria „Frumuseţe”, erau cât pe ce să o ajungă pe Xiuşca, însă nu le-a reuşit. Din contra, aceste lumini sclipitoare îi îmbogăţeau ochii cu un farmec, privind mai atent am observat speranţa care prindea forme magice. Se afla într-o poveste.

— Ce frumos!! Parcă ar fi desenate.

Păcat că această imagine a durat doar câteva minute, şi am scăpat momentul de a face o poza, mai cu seamă pentru ea că este fotograf. Când am coborât din taxi, încă eram cu gândul ca să ne oprim să mai culegem frumuseţea din Capodopera naturală, însă a fost prea târziu. Abia de se mai zărea luna, fără să mai vorbesc de stele, au fost cuprinse de norii aspri şi de ceaţă. A rămas dezamăgită, însă a rămas acea plăcere, că a reuşit şi a avut această ocazie de a urmări un asemenea eveniment.
Am observat de câteva ori cum îşi îndrepta privirea, şi mă urmărea. Nu am un răspuns, mă admira sau mă cerceta? Încerca să observe ceva diferit în mine, sau era în căutarea unei persoane asemeni mie, însă care a trecut prin transformarea pe care era să o urmez sub conducerea ei? Nu doream să-i dezbat gândurile, oricât de interesat nu aş fi să-i aflu intenţiile şi mesajul pe care-l medita. Nu e persoana care e în stare să mintă, am complet încredere în ea, şi în ceea ce spune, dar pentru mine era să fie o nouă conversaţie pe o temă mult prea

delicată, nu începeam niciun fel de interogare.

Cu familia sa, eram în relaţii destul de bune. Mă integram în orice acţiune cunoscând că voi fi sprijinit de ajutorul lor şi eram gata să fac ceea de ce sunt în stare pentru ca şi eu să-i ajut. Mă acomodasem cu anturajul şi atmosfera ce mă învăluia. Pare că-i cunosc de demult, uneori chiar mă simţeam mai bine decât în cercul familiei mele, în care m-am retras parţial, mă port diferit. În proporţii diferite, însă eram prieteni cu toţi, ne împăcam destul de bine şi ne înţelegeam de minune, mă simţeam mai liber.

Relaţia pe care o întreţineam cu ea, era totuşi una de prietenie, cu toate că speram la ceva mai mult, însă nu pentru acele clipe, le consider nepotrivite pentru situaţia grea în care se afla. Cunoaşte ce simt, şi uneori îmi spunea că mi se primeşte să ascund aceste sentimente atât de bine, şi că este mulţumită că nu le scot la iveală, îi convine să fim doar prieteni. Încerca să vorbească ceva lucruri ce o interesau, însă de fiecare dată îmi era

frică să-i răspund. De ce? mă întreb, aş dori să-mi dezvălui cauza. Îmi era frică ca după răspunsul meu să nu mă considere nebun, sau prost. Deşi formulam câteva răspunsuri pentru întrebările care mi le acorda, nu eram în stare să-i răspund, respingând orice tip de conversaţie pentru următoarea oră, fără ca să-mi dau seama de prostia pe care o fac, şi că continuu să o îndepărtez de mine. Mă întreba despre dragoste, dorea să-mi afle unele păreri, şi să-mi descopere taina, de ce o iubesc atât de mult. Încerca să-mi de-a explicaţii, ca să-mi oprească din sentimente şi să înţeleg că este o persoană obişnuită, pentru ca să o consider doar prieten. Motivul care mi-l prezenta, era subliniat conform denumirii romanului lui Frederic Beigbeder „Dragostea trăieşte 3 ani”, şi acum am şi găsit un răspuns, din acelaşi roman:

„Consideram, că pare a fi să caut iubirea, până când într-o zi minunată am înţeles, că doresc cu totul altceva să mă ţin cât mai departe de ea”.

Îmi condamna sufletul, îmi ucidea sentimentul pe care-l

intitulez „Dragoste”, încercând să-mi demonstreze şi prin alte dovezi, argumente, citate spuse de unii oameni celebri: actori, filosofi, scriitori, că ceea ce simt e doar pentru o scurtă perioadă, şi nu e nevoie să acord prea multă atenţie acestor aberaţii, sunt trecătoare, şi că în curând o să stăm împreună şi o să ne amintim de acest lucru zâmbind uşor. Fiecare om are dreptul de a greşi, şi regreta de unele fapte, acţiuni, vorbe pe care cândva le-a efectuat, sau le-a rostit dacă e vorba de cuvinte, însă cu precizie nu acesta este cazul. Cunosc prompt ce simt, şi mă irită acest orgoliu cu care se comportă, sunt frustrat. De unde aceste personaje remarcabile şi mult respectate cunosc ce simt eu, ce sentimente-mi formează sufletul? Da, ar fi posibil citatele şi frazele expuse şi bine gândite de ei, să fie în mare parte pentru persoanele cu o logică stabilă, constantă, standard, însă nu şi pentru cei asemeni mie, sufocaţi de acest sentiment. Explodez, o furie inexplicabilă, un amoc în care-mi pierd cuvintele şi nu am drept de a-i răspunde. Nu sunt de acord cu aceste

dovezi pe care mi le demonstrează, însă trebuie să rămân răbdător şi să înţeleg ceea ce mi se reproşează. Ea nu simte nimic asemănător faţă de mine. În genere, mă comportam cu totul diferit cu ea. Când era vorba de o nouă discuţie complicată ce ţine de noi, îmi pierdeam gândirea, vocea, mă umpleam de nervi şi ură faţă de mine, pe care nu o demonstram în niciun fel, strângeam din mâini, nu-mi găseam locul, nu eram în stare să o privesc în ochi, privind undeva în jos, şi răspunzând, dacă răspundeam, foarte încet şi târziu, şi atunci, dacă era îndeajuns un „Da” sau „Nu”.

Îmi întindea pumnul înainte, prietenește, ca să-i răspund la acest mod de salutare. Mă supăra, şi nu-i răspundeam acest fel de a-mi verifica relaţia de prietenie. Mă supăra că mă considera încă un prieten. Cât ar fi fost de greu să întind o mână, şi să-i zâmbesc în răspuns? Câteva secunde, în care era nevoie doar să-mi ascund mândria şi dorinţa de a fi cu ea, să-mi ascund sentimentele şi să-i

ofer şi ei un zâmbet. Nu eram în stare să gândesc astfel, iar acum e prea târziu.

„Oamenii puternici, sunt mereu simpli”.
Lev Tolstoi.

Toţi aceşti ani, s-a dovedit să avem în comun aceleaşi preferinţe în ce ţine audierea muzicii. Chiar şi după perioada pe care am parcurs-o, în care ne-am schimbat calităţile şi genul de persoane care eram altă dată, interesul nostru s-a schimbat şi el, însă nemaipomenit şi senzaţional era faptul că şi acum rămase identic pentru ambii. Dacă cândva ascultam împreună Lil John, Ice Cube, şi restul din companie, acum să reamintesc, Trupa Taxi, Mat Kearney. Doar de la ea puteam să aud un cântec, nou pentru mine, şi să spun fie în glas fie în gând, că nu aş fi ascultat această melodie niciodată pentru a doua oară, ca mai apoi, peste o vreme, să-mi joace în minte şi să devină chiar una din melodiile

preferate. Asculta în fiecare dimineaţă: „Kodaline – All I Want”, o piesă ce împrăştie liniştea. Acum ceva mai proaspăt am aflat de la ea, de o formaţie Imagine Dragons, care a devenit pentru ea numărul unu, şi la care le iubeşte absolut toate cântecele, încă nu am ocazia să fac cunoştinţă cu piesele lor, însă cu siguranţă, nu din prima audiere, dar o să-mi placă.

Ca să mai alunge din gânduri, întâmplarea cu casă, ardea de nerăbdare să locuiască de una singură, cum petrecuse ultima vară. Îi plăcea nespus de mult să-mi povestească cum a petrecut-o, parţial îi cunosc fiecare zi. Locuia la oraş, îmi explica avantajele care le-a descoperit acolo, unele din ele fiind, posibilităţi mai avansate, se simte mai comod, şi îi este mai uşor în ce ţine de a efectua unele lucruri. Magazinele îi sunt mai aproape, şi lucrează pe tot parcursul zilei, aşa că dacă la orele zece seara, i se aprindea dorinţa de a savura o îngheţată, nu era o problemă de a coborî. Biblioteca se afla în apropiere, şi acum nu trebuie să meargă câţiva

kilometri pentru ca să schimbe cartea, pentru a avea o ocupaţie seara. Poate să se îmbrace mai elegant, cum obişnuia de obicei, fără ca să se gândească la ce se vor gândi persoanele din orăşelul în care locuieşte. Poate să plece la o plimbare prin parc, sau la alergat. Îmi povestea cum îşi petrecea ziua, şi cum plecau la cumpărături cu mama sa. Cum se ocupa cu sportul, şi cum se alimenta. Îi plăcea stilul de viaţă pe care şi-l formase, regimul sănătos de alimentaţie şi sportul pe care-l efectua pentru a avea un corp frumos. Îi venise o idee, care pentru început mă şi speria. Mă considera încă prieten, dar vedea cum vom locui pe viitor împreună ca o pereche, dar încă eram în situaţia de contractul pe care cu jumate de an în urmă îl formulase. Să o ajut la pregătirea bucatelor, la curăţenie, la temele pe acasă, şi să ne ocupăm cu sportul intensiv, şi mult mai mare îi era dorinţa ca anume, să ne ocupăm împreună.

Obişnuiam să o ajut la temele de acasă. După ce luam cina, urca sus, şi începea să se ocupe de ele. Din ce nu-i

reuşea, sau avea nevoie de cineva ca să se ocupe cu dânsa, mă chema ca să o ajut. Îi plăcea faptul că mă purtam sever în ce priveşte să se ocupe de lecţii şi să nu-şi distragă atenţia la alte lucruri, o impuneam să se concentreze. Mai des, avea nevoie de mine la matematică, mai ales după acea notă de zece pe care a primit-o, când i-am oferit ajutorul meu. Ore în şir rezolva exerciţii, şi un lucru interesant era că pe cele mai grele le efectua cu mult mai uşor, decât pe cele la care era nevoie doar de câteva operaţii. Poate că se obosea, fiindcă începea cu cele mai complicate, şi le lăsa pe aceste considerate mai uşoare, ca să le rezolve mai apoi, însă când vedeam că nu mai rezistă oboselii şi are nevoie de odihnă, cu toate că eram contra, le lăsa pentru dimineaţa. Dimineaţa în acele douăzeci de minute pe care le aveam libere, îşi înşira caietele, cărţile, foile pe toată masa, şi încerca să mai rezolve, desigur că era prea puţin acest timp pentru a le scoate la capăt, fiindcă era nevoie să plecăm ca să nu întârzie la

şcoală, însă se stăruia să prindă măcar ideea efectuării acelor exerciţii. Nu am fost niciodată iubitor de această ştiinţă, mai ales ca fugeam mereu de acele exerciţii, care şi acum, când le priveam mă alungau în trecut, readucându-mi spaima de a mă apuca măcar să le rezolv. Acum însă nu eram în stare să refuz. Din doar o privire, parcă de undeva cunoşteam răspunsul, şi ce e mai principal, puteam să le explic prin nişte metode originale de rezolvare la care răspunsul final să fie corect. Îi plăcuse modalitatea mea de a împărţi numerele mari, prin rotunjire, pe care a prins-o şi ea, cu mintea ageră, de care se foloseşte şi acum. La diferite exerciţii unde nu le putea înţelegea, găseam împreună o logică, şi mai amănunţit ofeream explicaţii, ca mai apoi, la şcoală, să-şi amintească de detaliile pe care le descoperisem şi să o ajute. Ce ţine de istorie, şi geografie la fel nu era problemă, le cunoştea destul de bine, poate pe alocuri şi mai bine ca mine, formam chiar şi un fel de dezbateri, despre unele evenimente petrecute sau despre ceva

informaţii a unui oraş, a unei localităţi, unui stat. Problema a apărut o singură dată când am fost rugat să o ajut la temele de română, unde era nevoie de a expune gândurile în conformitate cu un citat, dacă îmi amintesc corect. Aveam deja un mic fir pe care prindea aripi ideea şi frazele care-mi formau cascada, era nevoie doar de a lua pixul şi a scrie cât mai rapid eseul.

— Îmi pare rău, nu pot cu nimic să te ajut.

De ce, nu am ajutat-o? Era un exerciţiu în care era nevoie de aplicarea logicii pentru a se dezvolta, dar şi de a expune gândurile, şi de obicei nu ajut pe alte persoane în ce priveşte dezvăluirea ideilor, însă nici asta nu era pricina. Era să o ajut desigur. Îmi era frică că în urma vorbelor pe care i la voi rosti, mă va considera de nebun. Altă explicaţie nu am. Sunt deprins să formulez diferite fraze, însă sunt obişnuit să le fac în deplina singurătate, şi să le dezvălui doar persoanelor care le cunosc, însă nu voi avea ocazia în curând să le întâlnesc.

A descărcat şi un joc la telefonul său, de genul „Vreau

să ştiu”, în care trebuia să alegem varianta corectă la întrebare, pentru tema pe care am ales-o. În timpul scurt acordat pentru a oferi răspuns, împreună aduceam argumente şi dovezi de ce o anumită variantă de răspuns nu e corect sau invers, este corect. O seară am stat câteva ore chiar, împreună jucându-ne.

În zilele de sâmbătă o lăsam acasă, să se odihnească. Nu e de-ajuns că pe lângă faptul că petrecea timpul la şcoală şi se obosea moral, mai venea şi acasă pentru a continua reparaţia, şi apoi în plus şi deplasarea până în centrul orăşelului ca să luăm un taxi, apoi iar teme pe acasă, era supraîncărcată, aşadar, sâmbăta plecam singur, ea doar mă telefona ca să afle ce mai facem. Mă întorceam mai târziu ca de obicei, deoarece acum eram singur şi puteam să stau mai mult timp să ajut, şi puteam să şi vin singur la o oră mai târzie, însă cu gândul tot la ea eram: „Oare ce face? Oare mă aşteaptă? Să o sun”. De fiecare dată, mă străduiam să-i aduc ceva dulciuri. Care-mi reveneau mie, le mai lăsam pe puţin timp, ca

mai apoi, când va mai servi câte un ceai, să i le dau şi pe acestea. Dacă nu le accepta, ce motiv puteam să-i redau ca să o conving să le primească?

— Nu prea îmi plac dulciurile, ţine-le!

— Eşti exact ca tata! El la fel, le păstrează şi mi le oferă mai apoi.

Îi place pasta, şi hrişca, dar mai marea iubire o împarte cu caşcavalul. În una din zile, fără ca să cunosc încă de acest fapt, m-am pus la hotarul între viaţă şi moarte, îndepărtându-l farfuria cu caşcaval de pe masă de lângă dânsa. Nu-mi imaginam ce greşeală am făcut, însă mai apoi am aflat. Din cauza că nu-l mai ajungea, prindea ură pe mine. Seara când încet ne îndreptam spre casa mea, mi-a povestit senzaţia pe care a trăit-o în despărţire de caşcaval, şi cruzimea cu care mă privea. Pare nimic important acest caz, însă ca amintire, cel puţin pentru mine contează.

Să mai trec prin lumea mea, şi să mă mai includ în detaliile stranii pe care aş dori să le transform treptat în

realitate. Aş dori să mi se îndeplinească doar o singură dorinţă. Care e? Nu e legat de ea. Cât de straniu pare. Este o dorinţă, pe cât de caraghioasă pe atât şi interesantă, după cum consider, dar ar fi probabil cea mai frumoasă şi deşteaptă dorinţă, şi anume:
„Să mi se îndeplinească toate dorinţele”. Părerea mea – e o idee bine gândită. În aceste dorinţe deja se includ toate detaliile pe care aş dori să le îndeplinesc, şi visele pe care nu sunt în stare să le realizez: să fie ea fericită, să i se îndeplinească şi ei visele şi dorinţele, să fim împreună etc.

Se supăra rău pe mine. Se observa oboseala care pătrunde între noi, sau altfel spus, ieşeau la iveală, efectele greşelilor mele în relaţia pe care nici măcar nu am ajuns să o începem. Nu discutam perioade, până când nu simţeam nevoia de a înlătura acest dezastru al comunicării, pe care, recunosc, singur îl şi formam. Îmi era frică să nu spun o vorbă goală, să-şi schimbe părerea

despre mine, dar cum nu ar fi, nu găseam altă soluţie de a ieşi din criza de idei, să-mi descătuşez gândirea şi să ofer libertate cuvintelor. Mereu mi-a fost mai uşor să explic ceva în scris decât în formă orală. Consider că problema constă în frica de a afla reacţia pe care o va avea persoana cu care dialoghez, nu tot timpul oamenii spun ceea ce gândesc, iar această modalitate de a dezvălui gândul în litere îmi este mai convenabilă. Aştept răspuns, poate, dar îmi voi imagina singur în ce stare se află, dacă încerc să discut cu ea, fiindcă anume aceste dialoguri mă schimbă într atât. Nu cerşesc un răspuns, cum ar fi nevoie dacă aş acorda o întrebare, în caz de se afla alături, nerăbdător, uneori demonstrând şi impertinenţa numai pentru a afla un răspuns, e nevoie de timp pentru a-şi gândi acest răspuns.

S-a apropiat sfârşitul. De aici, de la aceste spuse, am înţeles că se adânceşte prăpastia în care cad, şi îmi fuge pământul de sub picioare. După audierea lor, totul din jur îşi mărea dimensiunile şi mă presau. A luat start

„Goana spre sfârşit”, sfârşit, fără Happy-end.

— Eu nu bat mult la uşa care nu mi se deschide! Nu voi mai încerca să te schimb. Poţi face ce doreşti, poţi să taci cât doreşti, am înţeles că nu ai nevoie de ajutorul meu.

Toate aveau o cauză, şi aveau o scuză. Totodată înţelegeam dar şi nu prea, unde anume am greşit. Mă pierdeam în sine iar şi iar, o enerva. Aveam nevoie de un loc închis, întuneric, de linişte şi de singurătate pentru a-mi aduna gândurile. Însă, nu am dorit ca să-i apar în faţă ca o altă persoană, cu alte calităţi, mereu îmi dădeam stăruinţa să fiu cum sunt zi de zi, fără să-i întind o cursă, şi să joc un rol când se află în preajma mea.

Îi place să ţină discursuri pe teme intrigante, interesante, pe teme diverse cu diferite persoane. Comentează idei, fraze citite sau audiate. Îşi dă străduinţa să-i ajute pe cei din jur, şi ce o mai reprezintă referitor la calităţile sale şi bunele maniere, este că niciodată nu-şi permite să

vorbească măcar un cuvânt rău despre o persoană. Excepţie făcea cu mine, îmi convenea. Poate fi uimitor de liniştită, de la o singură privire să-mi pară că e încă o fotografie, o imagine pentru mine, sau ca tot ce se întâmplă încă e unul din mulţimea de vise în care o vedeam. Într-o astfel de linişte, simţi căldura sufletului şi greutatea gândului care o apasă, vuietul vântului când el nu bate, şi valurile de ocean la distanţă de mii de kilometri. Chiar şi această linişte a ei o înfrumuseţează, îi umple sufletul cu speranţă, şi formează o atmosferă misterioasă şi plăcută. I se aud bătăile inimii şi răsuflarea, unicele sunete care întrerup liniştea. Poate fi foarte activă, mult mai pozitivă, fără gânduri triste şi privire plictisită. Să vorbească încontinuu, să povestească ceva, iar eu să o ascult cu plăcere. Nu e în stare să înţeleagă acest lucru, câtă dragoste şi căldură îmi oferă doar din ceea ca o urmăresc, fără să spun nimic, să o ascult doar, o enervează.

Era mult prea obosită, însă oboseala nu-i alunga din

frumuseţe. Mă încânta mereu cu prezenţa sa. După fiecare zi grea, după toate minutele încărcate, în care deja se şi acomodase, se încadrase perfect în graficul lor, de a expune sfaturi, de a formula ideile sale geniale, şi pur şi simplu de a oferi altor persoane un timp plăcut de al petrece alături de ea. Mereu este frumoasă. În genere, consider că fiecare persoană este frumoasă, unele prin felul în care arată, şi păcat dacă ar fi doar acesta criteriul caracterizat, altele prin lumea interioară. Numai atunci, înţelegi ce reprezintă acea persoană şi în majoritatea cazurilor îţi schimbi părerea de acea persoană, o priveşti altfel, începi să o respecţi. Să i-au ceva exemple de persoane frumoase, care au o logică bună, pot să arate bine, să pară ideale, însă cât de frumoase nu ar fi cu toate abilităţile pe care le posedă, doar în această domnişoară eu sunt complet încrezut că e persoana sută la sută frumoasă. Niciodată nu va spune o vorbă aiurea, nu va răspunde simplu la o întrebare şi va oferi un răspuns cât mai concret şi mai logic. Posibil

că această frumuseţe să obţină rădăcini şi de la faptul că memoria şi-o foloseşte doar în momentele în care simte că are nevoie. Nu va memoriza ceea ce consideră că nu va avea nevoie pentru viitor, nu este partea sa puternică, dar doreşte să o prelucreze şi să o dezvolte. Nu mai cunosc pe cineva, care având atâtea griji pe umeri, într-o asemenea situaţie delicată, şi lucrări de îndeplinit, să se mai gândească să-şi dezvolte cunoştinţe în diferite materii, să înveţe obiecte încă mai avansat, şi unele domenii, ca nu cumva să-i scape ceva. Se educa singură. Datorită acestui fapt, a şi devenit această persoană ideală. Frumuseţea îi este oferită datorită zâmbetului său minunat. Aş dori să-mi fie mereu alături, l-aş privi necontenit. Cât de mult mă doboară spre vis, de parcă nu mai cred în ceea ce văd, că poate fi un zâmbet atât de frumos. Nici nu mai puteam deosebi realitatea de visele în care pătrundeam, ori de câte ori aveam aceste clipe de nepreţuit, în care zâmbetul ei, îmi salva lumea interioară. Zâmbet din altă lume, unde totul e destul de

frumos. Zâmbet real ce împinge obrăjorii, formând gropiţe, te fac şi pe tine să zâmbeşti, cât de întunecate nu ţi-ar fi gândurile, sau cât de tulburat nu ai fi. Asemeni îngerului ce a căzut pentru a aduce pace. Scapi de greutatea de pe inimă, şi de pânza neagră din faţa ochilor, îţi oferă lumina multicoloră. Am impresia că felul în care râde, e format datorită mie, în mare parte, îmi plăcea la nebunie să inventez ceva din viteză pentru ca mai rapid să mă închid, şi să ascult minutele în care râde în hohote, atât de atrăgător. Râde cu suflet. Într-adevăr, zâmbetul ei mă vindecă. De fiecare dată când îmi îndrept privirea spre ea, o caut pe a ei, însă totodată mi-o ascund, pândesc momentul ca să nu-mi observe această privire, îmi este frică să nu-mi descopere privirea îndrăgostită. Îi caut ochii dragi, universul acela pe care-l conduce, atât de blând şi neajutorat, care ascunde atât de adânc alte lumi nedescoperite. Toate aceste acţiuni, şi dragostea care o ascund, mă hipnotizează. Are ceva diferit. Îngusta ochii, arătând

prin privire concentraţia sa, stătea îngândurată, doar când clipea îmi reveneam pentru o secundă la realitate, însă nu şi cu gândurile. Genul de om care atrage atenţia la ceea ce i se spune de către persoanele ce o înconjoară, le ascultă părerile, dar totodată şi formează un loc de indiferenţă pe care extrem de frumos îl împleteşte. Este splendidă şi miraculoasă. Posedă un farmec.

— Iată o să începem noi să ne întâlnim, şi mi-e frică că o să începi şi tu să te urci în cap, şi să-ţi demonstrezi aroganţa!

Nu pot să nu zâmbesc când îmi amintesc de această frază a sa, care îmi oferea multă speranţă pentru viitor, cu gândul că totuşi acel „Demult îmi eşti în gând”, nu a fost fals, că simte ceva, că este posibil un viitor comun, împreună, însă… mă îngroapă tristeţea, îndată cum îmi dau seama că a rămas doar un gând, ce s-a întors cu spatele şi a plecat, lăsând doar o placă pe care sunt bătute nişte inscripţii, devenind o amintire.

Cele mai frumoase amintiri, sunt acele amintiri în care

ea îmi este alături. Cele mai frumoase amintiri îmi creează cea mai mare tristeţe. Greu de imaginat, dar, se sfâşie aceste imagini, când îmi apare iar acest cuvânt „Amintire”… doar o amintire. Realitatea… Prezentul… zilele nu mai par a fi aşa cum au mai fost până să fiu cu ea. Mor de dorul ei.

„Ideile pot fi învinse doar prin idei”.
Honoré de Balzac.

Când funinginea din clepsidră se scurge, cugetul mi se răcoreşte în dimineţi limpezi. O mare eroare este că nu sunt în căutare de ceva nou, ci în aşteptarea acestuia. Însă diverse miracole, precum stropii de ploaie, nu depind de mine. Mi se întoarce acea stare, în care împietream privind geamul cum formează fluvii verticale, acompaniindu-mi tristeţea. Mă gândeam mereu la ea.

Cu siguranţă pot afirma, că în afară de această

domnişoară, absolut nimeni, nu ar fi în stare atât de încrezut şi atât de liber să-mi manipuleze acţiunile, gândirea, felul meu de a fi. Nu am obişnuinţa de a-i asculta pe cei din jur, deşi o fac, însă din amabilitate, oricum încăpăţânarea mea, nu-mi permite să-mi schimb părerea. Uneori cedez, câteva excepţii sunt admisibile, dar nu mai mult. Tot ce depinde în rest, le preiau ca pe nişte comenzi, sau porunci ceea ce nu-mi prea convine. Ea este excepţia. Nu cunosc cum i se primeşte, şi de ce într atât mă schimb când îmi este alături, mă stărui să fiu cât mai ascultător. Cât mi-a fost alături, am simţit acea putere, îmi apăruse acea încredere în sine, care de multă vreme îşi făcuse bagajele şi evadase de mână cu curajul. Puteam face lucruri de care nu eram în stare să le fac vreodată, din simplu motiv că nu le cunoşteam, sau mai bine spus – nu aveam dorinţa de a le face, câteodată îmi mai apărea şi această frică, de a-mi asuma o oarecare responsabilitate. Poate că şi la momentul de faţă, există încă o oarecare frică de a ţine totuşi un discurs cu o

persoană, şi încă aleg singurătatea, pricina fiind alegerea sa, ca relaţia noastră să existe doar ca în formă de prietenie. Pentru mine era o mare problemă să dau comandă de un taxi, să plec în magazine pentru a procura obiecte pe care nu prea le cunosc, sau să nu mai aduc vorba, de a umbla pe la uşile oamenilor, şi de a le oferi întrebări, precum cazul când căutam un apartament în chirie. Problema s-a vindecat odată cu timpul în care le rezolvasem. Deoarece nu-i plăcea felul meu de a mă deplasa, după părerea ei, prea încordat, găsise o rezolvare a acestei probleme, prin de a frecventa nişte ore de dans împreună, însă doar pe plan pentru viitor, când îl forma pentru momentul când era să locuim împreună. Poate că ar fi dorit de multă vreme să se încadreze într-o astfel de ocupaţie, dar nu-şi putea găsi un partener, sau îi era frică să încerce cu cineva, şi cunoscând că o să accept, mi-a propus.

Ce e destul de important pentru mine, e că m-a îndreptat spre un ritm mai sănătos de viaţă. Cu alimentarea

corectă şi sănătoasă, încă nu am mari progrese, precum şi cu antrenarea fizicului, cu toate că încă mai fac câte ceva din exerciţii, dar evident, prea puţin îmi dau stăruinţa, sau uneori, nu prind momentul potrivit pentru a le îndeplini. Una din citatele sale preferate este:

„Cel mai important în viaţă, în primul rând este stăruinţa de a ne controla pe noi înşine”.

Îi place la nebunie sportul. De dimineaţa, până seara, urmăreşte canale despre sport, gimnastică, fitness, bodybuilding, alergat etc. Descoperă diferite informaţii, citeşte, le practică. I-ar plăcea să alerge cu cineva alături, să plece la sală împreună ca partener de sprijin. Mi se creează impresia că le cunoaşte pe toate din acest domeniu, după lecţiile pe care mi le oferea.

Nu pot să spun că, şi eu sunt o persoană nouă pentru sport. Sunt mai bine informat în domeniul sportului, ce ţine de fotbal. Echipe, antrenori, jucători, campionate, transferuri, toate acestea în mare parte le cunosc istoricul. De când mi-am format această pasiune,

primăvara anului 2003, am prins o dragoste faţă de iubitul meu club şi până în ziua de astăzi „F.C. Arsenal”, formaţie londoneză. Este un club de fotbal profesionist din nordul Londrei, cunoscut lumii fotbalului sub porecla „The Gunners (Tunarii)”. Evoluează în Premier League şi este unul dintre cele mai de succes cluburi de fotbal din Anglia, câştigând de treisprezece ori campionatul naţional, şi de zece ori, Cupa Angliei. Clubul a fost fondat în anul 1886. Succesul clubului de la sfârşitul anilor ’90 şi anii 2.000 este datorat mai ales numirii lui Arsene Wenger ca manager în 1996. Filosofia şi maniera sa de profesor şi în zilele din prezent permite de a numi acest club unul de mare viitor şi performanţă, însă accidentările extrem de dese şi de o lungă durată a jucătorilor săi, duc la pierderi imense, ratări de puncte, lipsă de un trofeu.

În una din verile pe care le petreceam încă doar prin ajutorul site-urilor, mi-a spus că are un interes de fotbal, însă nu avea atracţie de acest club. Desigur încercam să

o atrag, să avem un interes comun, formând o mică galerie a noastră. Doream să-i aprind un mic interes. Acum, cât a fost alături, am avut ocazia să vorbim câte ceva referitor la această temă, ajungând măcar la concluzia:

— În taină sunt fană al altor cluburi, însă cât îmi este el alături, sunt fană Arsenal!

Zâmbetul care urmează, îmi apasă dorinţa de a mă mai contrazice, şi de a-i mai oferi ceva informaţii pentru a-i atrage atenţia de această formaţie. Am şi urmărit un meci împreună. Împreună… eu urmăream, şi eram încrezut în băieţii de pe teren, care spre final, au şi adus victoria, pentru a-i mai demonstra pentru încă odată că e un club deosebit, şi să-i placă, însă ea se juca în telefon, tresărind doar în situaţiile când strigam „Gol”.

În rest, cunoştea când jucau „Ai noştri” şi mă întreba cât a fost scorul.

Mi-a trezit dorinţa de a citi cărţi. În trecut, pentru mine să stau cu o carte în mână era în cel mai bun caz o

glumă, sau o farsă. Nu mă vedeam niciodată, să stau să citesc, eram mereu preocupat de alte nevoi, şi nu aveam acest interes de a acumula cunoştinţe, sau să cunosc noi istorii descrise pe file. Acum înţeleg cât de mare a fost această eroare, şi cât îmi pare de bine, că anume datorită ei, mi s-a format această atragere de a face lectură câteva ore pe zi.

Se supăra des pe mine, se enerva, mai exact spus, o enervam. Poate că dezvălui un secret misterios, însă cu părere de rău faţă de celulele sale de nervi, care nu se vor mai restabili, deşi nu o făceam intenţionat, oricum zâmbetul îmi era mult mai plăcut, dar îmi plăcea să o urmăresc când era în această stare. Încerca ceva să-mi explice printr-un fel de morală, să mă convingă în unele lucruri. Îmi rezolva o problemă, mă punea pe gânduri. Dar şi mimica feţei, o făcea şi mai puternică. Aveam senzaţia că începe a cuprinde o supraputere. Îmi este dor de toate aceste momente, şi mai mult de ea.

Să deschid o nouă uşă a imaginaţiei, sau să sparg un

geam, pentru a-mi reuşi încadrarea gândului complet. Să-mi închipui o lume în care absolut toţi, îi sunt identici ei. Ar fi cea mai frumoasă lume. Mult mai dezvoltată, mult mai nobilă. Însă singurul dezavantaj al acestei lumi perfecte ar fi, că ea nu s-ar mai fi evidenţiat într atât faţă de ceilalţi, prin frumuseţea şi ingeniozitatea sa. În lumea reală ar fi un imens pas spre o lume fermecată, dacă toate femeile ar obţine o parte din frumuseţea ei, iar bărbaţii din cunoştinţele şi bunătatea sa.

Trăiesc două vieţi.

Prima, este o viaţă cu zile sumbre, negre, greu de suportat. O viaţă urâtă, mult prea lungă. Lucrez zi de zi, departe de casă, şi de locurile care îmi amintesc de dânsa, întreaga zi sunt murdar, şi nu doar prin exterior, pentru doar a obţine nişte bani, ca majoritatea oamenilor. Urăsc acest mod de viaţă.

A doua fiind o viaţă a visului, pe care-l modific, trecând prin suferinţă, însă gândurile la ea, îmi vindecă orice tip

de răni sufleteşti. Un vis, care pot doar să mi-l amintesc, sau să număr zilele până va deveni din nou realitate, în situaţia, dacă va mai deveni. A doua viaţă unde ea îmi este Zeiţă, îmi este alături, iată aceasta într-adevăr pentru mine e o lume frumoasă. Practic din această cauză prefer să trăiesc pe seama visurilor. În această lume, îmi pot aduna gândurile pentru a mi le înşira în versuri, aici doar pot să o văd, deşi nu îi simt atingerea.

A fost cel mai îndrăgit profesor şi lector pentru mine, de la care cu cea mai mare plăcere am avut ocazia să învăţ câte ceva, indiferent că de vârsta este mai fragedă. Începeam a prinde acest fir pe care îl modela, felul de a petrece zilele cu folos, mai corect, mai plăcut, să văd lumea şi diverse lucruri diferit, aproximativ cum le vedea şi ea, adică, să-mi schimbe părerea referitor la multe alte lucruri pe care puteam nici să nu le i-au în consideraţie. Să prind răbdare, să gândesc mai logic, mai profund, să găsesc soluţii în situaţiile care par a fi de nerezolvat, în care nu m-aş fi descurcat înainte.

„Fiecare persoană ce a apărut în viaţa noastră, este un profesor. Cineva ne învaţă să fim mai puternici, unii – mai deştepţi, alţii să iertăm, altcineva să fim fericiţi şi să ne bucurăm de fiecare zi a vieţii. Există însă şi persoane care deloc nu ne învaţă – pur şi simplu ne descurajează, dar şi de la acest fapt învăţăm şi acumulăm experienţă. Apreciază pe fiecare persoană, chiar dacă aceasta apare doar pentru o clipă. Dacă această persoană a apărut, înseamnă că nu a apărut fără folos”.
Confucius.

Am petrecut cele mai frumoase şi mai plăcute douăzeci şi nouă de zile din viaţa mea, cu toate că au fost nişte zile grele, însă frumuseţea o explic prin ceea că îmi era ea alături. Zile care nu se vor mai repeta, din fericire pentru ea, cu siguranţă pe care doreşte dinadins să le uite, fiind cele mai proaste şi urâte din viaţa sa.
E deosebită. Mereu îmi curg imagini ce cuprind,

zâmbetul ei seducător, părul frumos, mâinile, degetele micuţe, mişcările sale, iar în gând îi repet numele: Xenia, Xiuşa, Xiuşca, Xeniuşca… Multe lucruri nu am prins să i le spun când era alături, nu aveam curaj, sau frica de a nu o speria sau supăra mă convingea să nu o fac. Cuvinte, sentimente nedezvăluite pe care nu voi mai avea o şansă vreodată să i le spun. Cad amintirile precum în aşteptare a unei serii noi, o telenovelă de lungă durată, sau un sunet pe bandă rulantă, care acoperă orice alt zgomot ce produce pentru mine deja o poluare sonoră, aud doar ceea ce gândesc. Bătăile inimii, şi răsuflarea ei, au devenit pentru mine muzica vieţii mele. Probabil când s-a născut, eu zâmbeam. Aş dori să văd ce făceam în acel moment. Trebuie să fi simţit că a apărut un înger, o parte de suflet care mă va completa. Acum toate aceste amintiri le revăd doar prin vise, de parcă nici nu s-ar fi întâmplat, deşi a trecut puţin timp de atunci. O linişte uluitoare îmi cuprinde sufletul doar din simplu fapt că mă gândesc la ea, dar şi

o tulburare când încep să înţeleg că nu am să o mai văd niciodată, că nu am să o mai simt alături, nu o să mai fim împreună.

Îi plac melodiile în care fredonează sunetul magnific al clapelor de pian. Acele sunete în combinaţie cu ea, oferea o perfectă îmbinare a frumuseţii vieţii, raporta culorile pe niveluri şi transforma din simplu alb-negru al clapelor, în comparaţie cu peisajul vieţii, dăruind efect, sumbrei societăţi. O văd în vis, cum audiază astfel de melodii, cum ar stătea şi lin, cu mare fineţe şi curaj „apeasă" clapele acestui fenomenal instrument, de parcă ar fi urmărit-o săli întregi în fascinaţie. Anume „Apeasă", nu este nicio greşeală de ortografie, ăsta era felul ei de a vorbi acest cuvânt, care pentru început mă amuza, iar acum mi-a devenit parte din catalogul de cuvinte care-mi amintesc de ea. Aş fi vrut să-i simt atingerea ceea, pe care ar fi simţit-o acele bucăţi de plastic colorate alb sau negru, care oferă noi şanse de a reveni într-o stare de euforie, însă doar mi-o imaginez.

Nu ştiu dacă ştie să cânte la pian, dacă nu mă înşală memoria, spunea ceva de nişte cursuri pe care le-a frecventat pentru orele de pian. Aş vrea cu cea mai mare plăcere să o urmăresc în caz de cunoaşte, nu cred că e un obstacol de îndeplinit pentru ea, dacă i se formează dorinţa, cu siguranţă va rezolva această problemă din acest capitol. Aceste melodii, cântece, sunete mă urmăresc pretutindeni, la un loc şi cu gândurile ce ţin de această Surpriză apărută în viaţa mea.

În timpul liber, de câţiva ani se încadrează în profesia pe care la fel şi-a dezvoltat-o singură, în maniera sa individuală şi originală, activând ca fotograf. Comparând unele fotografii expuse de ea, arată mai bine ca unele colecţii întregi a persoanelor profesioniste în acest domeniu. Stilul ales, o reprezintă. Ce modele transformă ea pentru acea fotografie, din nişte persoane foarte simple. Le schimbă şi le modelează înfăţişarea într atât de excelent, că persoanele sunt la prima vedere de nerecunoscut, mult mai frumoase, şi asta tot, se

efectuează în lipsa unui studio pentru a avea loc foto-sesiuni, sau a unei săli. Munca sa este preţuită şi respectată, toţi clienţii pe care i-a avut, au rămas foarte mulţumiţi. Cel mai perfect lucru, este o strânsă legătură dintre om şi lucrul pe care-l înfăptuieşte, pe care-l depune. Atunci când persoana îşi iubeşte locul de muncă, şi anume munca pe care o face zi de zi, îl face mai cu suflet, primind în răspuns şi satisfacţie, un suflet mai bogat şi veşnic voios, mai pozitiv. Şi totuşi, părerea mea este – oricât nu s-ar implica ea în a transforma persoanele în Zei ai frumuseţii, în obiectivul său, ea arată peste oricare obstacol în ce ţine frumuseţea. Este numărul unu la acest modul. Consider că e unicul caz, indiferent ce imagine va cuprinde lentilele în cadru, fotograful va fi cu mult mai frumos decât modelele sale reprezentate. De parcă aparatul de fotografiat ar fi vrut să se întoarcă cu acel obiectiv doar spre ea, şi să o cuprindă, dar din simplu motiv că e fotograf, este şeful care indică şi ordonă cerinţele, stăpâna, el întocmeşte de

regulă cu perfectă claritate, în stilul ei, ca mai apoi, ore şi zile în şir să le redacteze, să le mai adauge din farmecul său. Ducea dorul după această ocupaţie. Des îmi spunea că ar dori acum să stea în faţa calculatorului să mai experimenteze, să mai redacteze unele poze.

Treptat, îmi este din ce în ce mai greu, aceste amintiri îmi duc lupta de gladiator cu meditaţia. E un paradox. Zilele fără ea, decurg într atât de greu, dar în acelaşi timp, mă despart de acele zile cu o viteză uluitoare, de când am fost împreună. Atât de repede trec zilele de atunci, se opresc undeva acolo, în urmă, cu amintiri care tot cu timpul se vor uita, uscând emoţiile, dar mă stărui pe aceste să le întipăresc în memorie, şi consider că vor rămâne pe o veşnicie. Au fost zile în care mi-a fost atât de aproape, nu se va mai întoarce acest timp înapoi, din păcate, nu se vor mai repeta, şi ce priveşte viitorul, cunosc că nu-i voi mai simţi căldura ei pentru mine, vreun prezent comun, locuind ca o familie, rezolvând

probleme seara împreună, nu voi mai auzi la telefon „Îmi place să ascult glasul tău”. Nu mai aştept ziua în care cerul ne va zâmbi din nou, când ploaia ne va şopti cuvinte de dragoste, prin lacrimile fericirii, dăruindu-ne speranţă şi prosperitate pentru viitor prin curcubeu, nu mai aştept, nu mai am un pic de credinţă.

La categoria asemănărilor, din milioanele de oraşe repartizate pe întreg globul pământesc, s-a dovedit a fi, să iubim ambii anume capitala Marii Britanii, Londra. Frumuseţea şi splendoarea oferită de acest mare oraş, ne-a captivat pe ambii. Poate, interesul apărut şi îndrăgirea acestui oraş, sunt formate pe diferite criterii. Discutam împreună pe această tema. Bunele maniere, stilul de gentlemani şi lady ne oferea plăcere să îndrăgim această localitate. O problemă ar fi că nu cunosc limba engleză. Nu cunosc de unde mi-a apărut dragostea anume de Londra, ci nu de alte oraşe, poate din cauză că Arsenal F.C. este de acolo, poate că din cauza fotografiilor urmărite des pe site-uri. Visam ca

peste câţiva ani, în care urma să fim împreună, să atingem acest scop şi să vizităm Londra.

Nu cunosc care este cea mai mare dorinţă a ei, pe care ar dori să şi-o îndeplinească. Poate în copilărie, ca restul fetelor ar fi dorit să ajungă o zână, o prinţesă, acum chiar se poate de confirmat cu exactitate că aceste visuri sau şi îndeplinit, dacă ar fi vrut acest lucru. Acum însă se schimbă prea rapid. Poate e, ca să-şi formeze o familie de bune maniere, ce-şi trăiesc zilele în plină armonie, prietenie, şi dragoste. Poate visează la viitorul ei, să fie alături de ea mereu cineva, cu care ea să fie încrezută în sine, să ştie că poate să se bazeze pe persoana dată, pe cineva apropiat în momente grele, şi să le înfrunte împreună. Să arate bine, ce ţine de înfăţişare şi cu un fizic atrăgător, de acest lucru, cunosc, e şi atrasă de aceste exerciţii. Să posede o logică bună şi să fie descurcăreţ în toate. Aceleaşi plăceri, în comun. Pe unul din site-urile de care se foloseşte şi-a descris preferinţele precum:

„Eu doar doresc ca cineva să aibă nevoie de mine. Să aibă nevoie şi necesar să-i fiu aproape. Am nevoie de cineva, cărui aş putea să mă încredinţez, să-i ofer tot timpul liber, să-i acord atenţia şi grija. Cineva, dependent de mine. O dependenţă reciprocă".

Toate cele descrise mă supără prin faptul că eu sunt acea persoană dependentă de ea, însă nu primesc şi nu voi primi acelaşi răspuns la sentimentele acordate.

Doresc, ca din senin, să i se întâmple tot ce-şi doreşte. Ce mă priveşte pe mine, eu voi rămâne mereu doar un prieten pentru ea. Un bun prieten, sau un frate, după cum mi s-a şi spus de câteva ori. Nu pot să înţeleg acest lucru, şi să mă împac cu gândul că nu voi putea să reuşesc ceva mai mult, prefer mai bine să mă ascund, şi să dispar din viaţa ei, decât să-i încurc cu sentimentele şi emoţiile mele. Să o ajut? Desigur, de câte ori va fi nevoie, o voi ajuta. Chiar de nu pot să-i fiu mereu alături, dar găsesc şi voi găsi o modalitate, ca să-i uşurez puţin grijile şi problemele.

Despart dorinţele în două părţi. Una mai reală pentru mine, şi a doua – acelaşi vis.

Prima. să-i spun că este mai reală. Nu ştiu dacă acestea sunt exact ceea ce doresc cu adevăr, însă sunt lucruri pe care sunt în stare să le fac. Să devin un scriitor, care-şi dezvăluie sufletul în versuri sau în proza stelelor. Probabil, că după ce va citi ea această carte, nu ştiu nici măcar cum să-i explic această alegere de a o scri, însă în fine, mă gândesc la reacţia ei, şi cu siguranţă nu va fi una plăcută, în cel mai bun caz:

— Mai bine dormeai nopţile!

Urmând o morală. Cu siguranţă din cele descrise până acum, nu o să-i placă, precum ea, ar dori cât mai repede să uite toate cele întâmplate, nu-mi va accepta aceste cuvinte.

Să plec în călătorie, să ajung prin Londra, să urmăresc şi să îndeplinesc jumătatea mea din visul nostru comun, să văd frumuseţile inevitabile ale acestui oraş. Să merg pe Emirates Stadium, să urmăresc un meci, nu importă de e

derby sau nu, dar să-mi văd echipa iubită. Să discut cu jucătorii, să dau mâna cu antrenorul formaţiei, Arsene Wenger, şi să plec în drum mai departe. Poate în California, să ascult live concertele lui Kearney. Asta este o dorinţă mai puţin dorită, pe plan de rezervă, dacă aş munci asupra ei, aş îndeplini-o.

Dorinţa cu numărul doi, care-mi este mult mai importantă însă de neîndeplinit, nu sunt un magician după cum s-a dovedit, oricât nu aş depune stăruinţa, nu pot să transform un vis în realitate. Visul meu va rămâne mereu să fiu alături de ea. Mereu duceam o astfel de luptă, nu mă place. Mă convingea în ceea că nu este atât de formidabilă după cum o văd eu, şi dorea cumva prin demonstrarea într-un fel a calităţilor sale, a unor dezavantaje sau deprinderi urâte, care pentru mine sunt inexistente, să-mi arate că nu e ideală, şi să nu-mi mai placă de ea, să scape de sentimentele şi de legarea aceasta a mea de dânsa, să fim doar prieteni. Cum pot să-i fiu doar prieten, când adormind, şi trezindu-mă îmi

este în gând? Dorm şi îi visez chipul, zâmbetul, ochii… Înnebunesc, mă transform într-un monstru. Merg şi îi aud glasul citind. Muncesc şi îmi amintesc vorbele rostite de ea, ce mă învaţă şi astăzi să obţin răbdare şi încredere în sine. Trăieşte în mine. Dacă mi-ar spune cineva că sunt un om fără inimă, aş accepta această învinuire. Inima mea îi aparţine doar ei. Poate că acesta este şi acel moment care ne face mai diferiţi. Trăiesc doar din vise, pe când ea în realitate, şi nu-mi permite şi mie acest lucru. Obţinând realitatea, ea va trăi din vise. A şi ajuns perioada, acea minută groaznică în care am şi auzit:

— Oare chiar nu observi că suntem mult prea diferiţi? Nu avem nicio perspectivă spre viitor de ceva comun.

Niciodată nu urmăream astfel timpul, şi căutam unele secunde libere. În ce modalitate să-i mai demonstrez tot ceea ce simt pentru ea? De aş avea ceva cunoştinţe şi posibilităţi, aş fi în stare să formez un scenariu pentru un film. Un film frumos, de dragoste, sau mai degrabă o

dramă. Cu toate cele amintite, cu siguranţă voi pătrunde cu rândurile scrise în inimile publicului, însă o singură problemă există, şi nu e ceea că nu posed cunoştinţe, un plan financiar ce să-mi asigure acest proiect, ci altceva. Poate a fi pentru dânsa o surpriză. dar nimeni nu va fi în stare să-i joace acest rol, să-i imite caracterul, sufletul, frumuseţea. Nimeni nu ar putea să-mi imite încăpăţânările mele, gesturile, şi felul bolnav de a o iubi. Ea pentru mine, este mai presus ca oricine altul pe această lume, nu aş fi aş putea să o înlocuiesc cu altcineva, deci, acest plan a eşuat. Din ce în ce mai des, fac cunoştinţă, şi o strânsă prietenie cu oboseala, mă simt terminat şi simt durerea gândurilor sfâşiate. Sleit de puteri, epuizat, şi fără un oarecare scop, pentru a mai urmări pentru o clipă spre următoarea zi, dar… doar ea poate să-mi transmită puteri pentru a continua.

Prin amintirile pe care mi le-a oferit, mă ridică la un supranivel de putere. Rămân un plan B, un plan de rezervă. Îşi mai aminteşte de mine şi tot îmi mai oferă

câte o şansă mică, de fiecare dată când se dezamăgeşte în cineva, şi cunoaşte că-i voi accepta toate cerinţele. Doar în acest caz mai am bucurie de a mă folosi de această şansă, dar totul e pentru o scurtă perioadă, până când se plictiseşte de mine, şi îmi lămureşte cumva, binişor, că nu mai are rost să continuăm, şi îmi irosesc o nouă, ultimă şansă.

Îmi este cunoscut micul ei secret. I-am învăţat caracterul ei, până la micile detalii ce ţin de gesturi, care pentru restul persoanelor ar fi invizibile. O observ când îşi creează singură dispoziţia. Când pe inimă se pune o ceaţă apăsătoare, o tristeţe, se gândeşte la ceva în lipsă de concentrare dar profund, când ceva nu merge bine deloc, însă ea arată cu totul invers de ce se petrece în interiorul său. Din contra, pentru a nu arăta celor ce o înconjoară că se întâmplă ceva ce o frământă, demonstrează că totul e foarte bine. E foarte veselă, poate chiar să vorbească şi singură cu sine despre ceva,

să alerge, să meargă săltând. Singura bogăţie, pe care o am acum alături în afară de amintirile ce ţin de ea, sunt pozele ei. Le văd pe toate două sute de câteva ori pe zi, şi mereu parcă mai găsesc câte ceva nou prin ele. Le-am colecţionat de-a lungul timpului, toţi aceşti ani, şi tot, încă multe din ele nu le mai am salvate, mi-au mai rămas doar aceste două sute. Parcă un zâmbet diferit, o privire mai profundă, şi deodată gânduri îmi înoată, de genul „Oare la ce se gândea în acel moment?”

Mă liniştesc, când întreţin discuţii cu aceste poze. Îi aud răspunsurile care mi le oferă, clar. Aceasta este comoara mea. Din păcate, nu avem nicio poză în care să fim împreună. Îmi amintesc că odată, i-am spus că nu prea am plăcere să mă fotografiez, nu sunt genul de persoană care să-i placă să pozeze, la care mi-a spus:
„— Doreşti pe viitor să te întâlneşti cu un fotograf, vei fi nevoit”.
Desigur, că doar în astfel de caz, cu mare bucurie aş

şterge ocularele obiectivelor de dimineaţă până noaptea târziu.

Mi-o imaginez uneori cum desenează. Rareori, dar se întâmpla, când îşi amintea de acest talent al său, şi îmi demonstra lucrările pe care le-a reuşit, în creion, afişate cu grijă pe foi. Ochi plini de viaţă, flori, dragoni. Posibil că sunt mai multe, dar nu oferă destul timp acestei ocupaţii, doar un interval de patru, cinci ore în decurs de câteva luni.

„— Cel mai mare neajuns al nostru, este că renunţăm prea repede”.

Thomas Edison.

Ultimele zile pe care le-am petrecut împreună. Se ard acele secunde, acele clipe în plină linişte. O enormă răbdare se simţea în respiraţiile noastre, şi o mulţime de gânduri ce se roteau, dar nu au fost expuse, mereu fiind doar ocolite şi rostite doar o parte de pe coperta ideii.

Simţeam şi înţelegeam că se apropie momentul când suntem nevoiţi să ne despărţim, şi nu vom mai avea niciodată o astfel de ocazie, ne despărţim pentru totdeauna. Se schimbase şi anotimpul de afară.

Restul iernii, zilele pe care le-am petrecut împreună, ne îmblânzea cu un anotimp cât de cât cald, însă s-au prăbuşit nişte zile sumbre, întunecate, ce duceau din urma fiecăruia o umbră… o umbră cenuşie şi murdară a fiecărui suflet. Natura îngheţase. Dimineaţa alunecam pe oriunde nu călcam, din astă cauză eram nevoiţi să ne trezim şi mai devreme, ca să reuşim să ajungem la timp la şcoală, şi la lucru. Mergeam încet prin întuneric, ţinându-ne de mână, îndrumându-ne doar felinarul. Mi se strecurau vorbe spuse de ea, prin cap.

Ultimele zile, ore, şi mai apoi minute. Îmi amintesc mesajul primit cândva demult:

„— Îţi simt căldura”.

Mă alungă în fiori şi mă închid în mine, când mă gândesc că nu o să mai am ocazia să o urmăresc cum

doarme, să o mai acopăr cu o plapumă când îi va fi frig, să am grijă de ea.

Revin, la acele zile urâte oferite de anotimp, dar care ne dădeau de înţeles, că ne-am alipit unul de altul… o simplă iluzie. Poate că timpul ar fi dorit prin îngheţurile sale să ne lase împietriţi în gheaţă, rămânând împreună, şi să ne încălzim doar prin priviri, cuvinte calde şi sentimentul inimilor noastre, dar ar fi şi aceasta o aberaţie. În acest caz, era sa ardă doar inima mea.

Câteva zile, le-am petrecut şi în lipsă de lumină. Locuia cu un etaj mai sus, şi nu înţelegeam cum, în sfârşit visul meu practic îndeplinit, îmi este atât de aproape, ne desparte un singur perete însă nu am acces şi permis de a o vizita. Îmi era interzis. Mi se formase o gelozie nebună, pe amatorii săi, sau simpli prieteni, nu cunosc nici până în prezent cine îmi luase locul de a o adormi, de a vorbi cu ea ore în şir seara. Anterior ne urmăream site-urile, în care-mi găsise unele mesaje ce ţin de relaţia noastră nereuşită. Aş fi aşteptat o reacţie mai aprigă,

însă a rămas mulţumită că acolo, în lumea virtuală, pot să mă comport măcar un pic mai liber, decât în realitate – un pesimist închis în sine. Nu am vorbit câteva zile. Am urcat spre ea, să-i duc un ceai, şi nimerisem la momentul în care o telefona noul său prieten. De obicei încercam să mai vorbesc ceva, numai ca să mai rămân cu ea, dar atunci îndată m-am ridicat, şi păşind enervat m-am îndreptat spre uşă. Îmi sărise în faţă, şi zâmbind mă întreba ce se întâmplă. Nu doream să vorbesc despre acest lucru. A înţeles că e vorba de gelozie, însă a fost unica situaţie în care am reuşit să scap, şi să fug de o nouă discuţie. Stăteam la bucătărie şi scriam ceva versuri. Am decis să urc şi să vorbesc. Ca de fiecare dată, cuvintele pe care mi le pregăteam şi dispoziţia, felul de a fi încrezut în sine, îndată se pierdeau. Mă înşelau, şi le uitam de toate. Glasul abia de mi se auzea, îmi tremura la fel ca şi mâinile. Privirea îmi era îndreptată numai în podea. O întrebam, sau încercam să spun mai exact, dacă are pe cineva, primind din nou, ca

de fiecare dată un răspuns mult prea complicat pentru mine, după cum îl modelează ea. M-a liniştit doar cu:

— Eu nu am să te las niciodată, mai ales după toate lucrurile pe care le-ai făcut pentru mine. Tu în acest moment greu, nu mai lăsat!

A ajuns şi ultima zi. Ziua în care treptat se transforma cu fiecare ora, într-o zi urâta din cauza că se apropia momentul despărţirii. Stăteam la bucătărie. A ales să citească, în timpul care a mai rămas pentru a fi împreună. Citea „Arcul de triumf" de Erich Maria Remarque. Acele câteva ore, urmăream fără să-mi mişc privirea, cât de frumoasă este. Îi urmăream din nou gesturile. Mă îmbolnăveam din gândul că deja deseară nu o să mai am şansa să o mai revăd vreodată. O admiram. Doream să-i spun ceva important pentru mine, deja de câteva zile dar tot nu reuşeam. Am ajuns la alegerea de a-i elibera grijile, ca să scape de toate lucrurile pe care le simt faţă de ea, dorind să rămânem doar prieteni, dar nu sunt în stare să-i îndeplinesc

această dorinţă… Doream să-i explic că e mai bine să dispar. O priveam, şi încercam să memorizez acele imagini în care ea figurează. Citea, şi tot mă întreba:

— Ce frumos spus. Ce părere ai? Sună ca un motto, nu-i aşa? Ce ai reţinut până acum? Tu mă asculţi?

Evident, eu nu o ascultam ce citea ea, deşi îi admiram glasul. Pentru început mi s-a părut destul de interesantă acea carte, dar atunci nu îmi era mie a asculta de ce e scris acolo, ştiind că dacă va fi nevoie o să mai pot şi singur să citesc acea carte, însă nu voi mai avea o şansă de a o mai urmări şi de a o asculta pe ea, îmi bântuiau altfel de gânduri. Se supăra şi tăcea, însă apoi din nou o convingeam şi îmi citea. Nu cunoşteam cum să-i spun despre acea alegere, dar la momentul potrivit mă telefona mama sa, cu care am decis să discut această problemă. A fost ultima oară când am mai discutat cu ea.

— Petrică. să ştii că atunci când te vei însura, o să vin la tine la nunta!

— Desigur. În singurul caz, dacă o să mă însor, nu va fi cazul să vă invit, atunci veţi fi nevoită să fiţi prezentă.

— Adică?

— Dacă o să mă însor, atunci doar cu fiica dumneavoastră.

— Petrică, Petrică…

Atunci după aceasta scurta discuţie, i-am şi auzit pentru ultima dată zâmbetul. Primind o ultimă încurajare, coborând jos cu zâmbetul pe buze, şi fularul pe care-l achiziţionasem pe treizeci şi unu decembrie „Arsenal”.

— Ţine-l, o să-l ai ca amintire de la mine.

— E pentru mine? Mulţumesc. Nu mă aşteptam că o să fie pentru mine.

Părea puţin fericită, şi uimită.

Ne îndreptam pentru ultima dată, în drum spre casa ei. Am urcat în transport, şi pentru ultima dată şi-a aplecat capul pe umărul meu. Păream bucuroşi, însă se vedea pe feţele noastre pline de fericire, tristeţea care ne aprindea frica că va urma despărţirea. Frica interioară ce ne

dictează vocea conştiinţei. Pentru a înţelege această frică e nevoie de a da ochii cu curajul şi de a o înfrunta. Îi spuneam glume, atâta timp cât desena pe geam un smile. Totuşi am decis, să încep acel dialog de care îmi era frica să-i vorbesc atâtea zile, seri şi nopţi în care-l construiam în imaginaţie. O morală, plus o susţinere este tot ce am primit. Am ajuns la destinaţie. Îşi alese camera în care se va stabili cu traiul, atâta timp cât va mai continua reparaţia. Restul zilei, umblam împreună prin toată casă, fără a face vreo ocupaţie anume, dar cum ne părea nouă atunci, că rezolvam o mulţime din treabă, fără de care nu era cum să le evitam, şi să le lăsăm pe ziua următoare. Să schimbăm locul unui obiect, sau să mai spălăm din mobilă, să aranjăm rufele la uscat, să le agăţăm pe cuiere, să-i aşezăm patul ca să-i fie mai comod să adoarmă, să asamblăm un scaun, şi în general, puţină curăţenie.

Ne-am trezit şi în momentul despărţirii. Era în jurul orei şapte. Afară se învelise un întuneric cumplit. Se auzea

doar vuietul vântului. Aranjând hainele, am mai tras cu ochiul, pentru a-i mai prinde privirea pentru o ultimă dată. Era aşezată pe pat, mâinile îi erau încleştate şi ochii îi priveau în jos, foarte trişti.

— De ce eşti tristă?

Am întrebat-o, cu toate că era clară pricina, dar doream să aud de la ea ceva cuvinte.

— Tu pleci…

Au început să-i curgă lacrimi. Inima mi s-a transformat într-o piatră moale, în care mulţimi de lovituri care au pricinuit atâtea răni, începeau să ardă, oferind lumina. Simţeam căldura pe care mi-o transmitea, însă îmi era frică de a-mi găsi cuvintele necesare pentru a o linişti. Am cuprins-o şi i-am zis numai să nu plângă. Încercam să o încurajez, într-un, fel că oricum plec doar pentru câteva săptămâni, simţeam că are nevoie de ajutorul meu, de sprijinul pe care pot eu să îl ofer.

— Eu mereu plâng, când pleacă cineva drag de lângă mine, şi mă părăseşte. Aşa a fost şi când a plecat mama,

sau careva din fraţi. Faci deja şi tu parte din această familie. Eu nu o să te las, m-ai ajutat foarte mult, mai mult ca oricine altul, mai mult chiar ca fraţii.

Continua să plângă. Aceste cuvinte au pătruns în mine, în creier, în inimă pentru toată viaţa. După atâţia ani, în care nu aveam ocazie să vărs măcar o lacrimă, acum am început a plânge şi eu alături de ea. Am scăpat câteva lacrimi. Ca de fiecare dată, nu îmi găseam cuvintele potrivite, necesare. Părea încă un vis, în care ea stă singură seara şi plânge, iar eu prea invizibil, m-aş compara cu un înger ce îi oferă dragostea, şi o ocroteşte, o cuprinde, o susţine. Înţelegeam că anume acela ar fi fost punctul final în relaţia noastră. Ar fi fost ultimul moment potrivit pentru a mă aşeza înaintea sa pentru ca să o sărut.

— Te rog să mă înţelegi, că îmi eşti doar ca un frate acum. Eu te înţeleg foarte bine de ceea ce simţi, foarte bine faţă de mine, însă nu pot să-ţi promit nimic pentru viitor, nu pot până când să mă îndrăgostesc aşa deodată,

şi să spun prompt că vom rămâne împreună. Îmi eşti cel mai bun prieten, şi te rog, până când, să încerci, să continui să ascunzi sentimentele la fel de bine cum ai făcut-o şi până acum.

Plângeam împreună. Încă o mai ţineam cuprinsă. Timpul din nou îşi bătea joc de mine. Acele secunde aş fi dorit să se transforme în veşnicie, însă alergau prea repede, zburau. I-am şters lacrimile. Am ascultat liniştea o clipă, după care din nou a izbucnit în plâns.

— Eu nu am să pot să fiu de una singură, să mă descurc cu toate. M-am deprins ca în caz de ceva, să apelez la ajutorul tău, fiind încrezută că mă vei ajuta, doar acum înţeleg cât de multe ai făcut pentru mine.

I-am şters, încă o dată lacrimile, şi i-am spus într-adevăr, că nu am făcut aproximativ nimic, ascunzând din cuvinte, şi din fapte, pentru a-i demonstra şi a o convinge că este o persoană tare de fire, puternică, şi se putea cu uşurinţă să se isprăvească şi de una singură. Se liniştise.

Nu-mi mai amintesc ce a mai urmat. Plecasem spre poartă. Am îmbrăţişat-o pentru ultima dată.

— Ai grijă de tine.

I-am zărit privirea ascunsă, şi pornisem pentru ultima dată pe acel drum. Părea acea distanţă atât de mare, până în centrul oraşului pentru a lua taxiul. Afară ningea foarte frumos, şi pentru acel peisaj, ca să devină într-adevăr o faimă a frumosului, un paradis, lipsea doar ea. Tot priveam în urmă, şi mi se părea că mă urmăreşte, aşteptam un apel. Mergeam cu paşi mărunţi, şi la fiecare pas îmi tot aminteam câte ceva din clipele anterioare petrecute împreună. Deja îi duceam dorul. S-a sfârşit totul mult prea repede. Deşi suntem doar nişte prieteni, eu o iubesc mai mult decât în ziua precedentă de fiecare dată. Nu vom fi niciodată împreună, din astă cauză totuşi am decis şi am dispărut din viaţa sa. Nu mai cred în miracole şi în şanse oferite. Mi s-a dovedit că orice nu aş face, voi continua încercările, nu este îndeajuns, nu-i menţin echilibrul vital, sunt de un alt rang, un alt

nivel, mult mai jos. Înseamnă foarte mult pentru mine-Ea, şi acele zile de care nu voi fi în stare să le uit niciodată, chiar dacă se va întâmpla să fiu atacat de Alzheimer. Nu cunosc ce va fi în viitor, dar am decis să nu-i încurc ei, şi relaţiilor sale cu alte persoane, cu siguranţă fără prezenţa mea în viaţa sa, îi va fi cu mult mai uşor. Pentru iubire, e nevoie de a da dovadă de luptă, dar i-am promis să nu o sufoc cu sentimentele mele, şi că am să o las în pace, în linişte, cu toate că îmi este foarte greu, şi mă înec în această singurătate şi în aceste amintiri. Camera în care a locuit ea, a rămas pentru mine mereu pustie. Un muzeu gol, personal. Acolo voi rămâne şi eu cu traiul, o să vorbesc cu pereţii care o adăposteau. Nu am să o mai văd. Am şi decis să scriu toate aceste rânduri, nu pentru a-i demonstra ce simt sau pentru ca să-mi acorde atenţie. Nu, categoric. Nu doresc să o deranjez. Doresc doar ca această sclipitoare fiinţă, aflând de aceste cuvinte, obţinând o şansă citindu-le, să-şi recapete încrederea în sine, în

puterile sale, şi să-şi realizeze toate planurile şi ideile în continuare, cu paşi imenşi şi precişi spre viitor, să devină ceea ce-şi doreşte, să obţină studiile, profesia dorită, un partener de viaţă stabil, şi măcar uneori să-şi mai amintească de mine. Îi doresc fericirea şi ocolirea problemelor. Succesul o va urma.
Iar eu, voi continua să-i visez glasul… zâmbetul ce îmi rupea zilele negre… atingerile ei… privirea. Un singur sărut primit, mi-ar fi încălzit inima şi sufletul pentru o mie de ani înainte.

„O călătorie în spaţiul cosmic, unde să las un semn lângă fiecare stea atinsă. Să descopăr o nouă planetă, o nouă lume pe care să păşesc primul pas. Să ating adâncurile oceanelor şi să dăruiesc minunatul paradis, cu aer proaspăt, un Soare cald, o nouă insulă. Să joc un rol în filmul iubit, alături de îndrăgiţii actori, şi să o fac la fel de bine ca şi ei. Să joc fotbal pentru clubul pe care-l ador, şi să ajung renumit. Să trăiesc a doua viaţă,

sau să ajung cea mai bogată persoană de pe Terra. Să ajung vestit şi iubit de toată lumea, un magician, un erou.
De-ar fi totul aranjat astfel… aş da totul, numai pentru a mai vedea încă o dată, de a mai fi împreună cu persoana pe care o iubesc, alături de idealul format, de singura persoană pe care sunt gata să o urmez, alături de Xiuşca mea".

O corabie liberă în mare, plutind în noapte.
Mângâind maluri cu valuri, continente, cuprinzându-le pe toate şapte
Ultimul fiind, lumea noastră secretă.

O cascadă ce-şi aruncă picăturile lin în sus.
O linişte adâncă, şi un drum spre cer de Curcubeu compus
O ceaţă densă, ce spală vârfuri de stânci
E o lume nouă, care se schimbă astfel, de orice tu te

atingi.

Un vârtej ce produce dans de frunze multicolore-n vals
Un foc ce cânta melodii, formulând un zgomot fals
Un miros plăcut de flori ocrotit de vânt, şi simt atingeri atât de dulci
Peste tot unde păşeşti, şi în care direcţii alegi să te duci.

Nisipul uscat şi moale se amestecă cu neaua
Soarele luminează lunii, iar luna îmbrăţişează steaua
Orizont ce combină verdeaţa ierbii şi bolta cerului albastră
E lumea secretă, pe care o alcătuim noi. E lumea noastră.

Xiuşca
(partea a doua)

Nu o să mai fim niciodată împreună!

După acest scurt enunţ, probabil, că părerea tuturor, cât şi a mea în acest moment, în care încă nu e descris absolut nimic şi nu m-am adunat cu gândurile pe care să le înşir pe următoarele rânduri ar fi „Ce rost mai are de continuat, dacă finalul deja e descris clar? „M-a învăţat

că în orice stare nu m-aş afla, e nevoie să menţin echilibrul şi să mă împrietenesc cu răbdarea. Înţeleg, rândurile încă îşi aşteaptă meritatele litere, cuvinte, enunţuri, iar ideile au nevoie de linişte pentru a fi îndeplinite cât mai perfect, foile doresc să renunţe la albul imaculat şi să prindă viaţă din textul care va urma. Sper să nu dezamăgesc, le sunt mulţumit, mi-au salvat sufletul de multe ori.

„Limpede nu poţi să vezi decât cu inima. Ochii nu pot pătrunde în miezul lucrurilor”.
Antoine Saint-Exupéry

Cât de minunată poate fi o îngrămădire de picături. Picături care oferă viaţă tuturor, care descriu cuvântul „Viu”. Apa, ce peisaj frumos, ce fenomen specific raiului, combină doar puritate, oferă momente uluitoare, gânduri formidabile, amintiri, atât îndrăgostiţilor ce întâlnesc zorii în apropiere, cât şi pesimiştilor trişti, care

sunt în căutarea unui răspuns, în valurile aduse de mare la apus de soare, ce se ascund şi acestea, după orizontul ce cuprinde pământul. Doar apa, poate obţine orice forme, având nevoie doar de un corp care să-i dea acea formă, şi se schimbă imediat. Oricât de tari nu ar fi pietrele, şi practic imposibil de fărâmiţat, apa e singura care e în stare să le distrugă. Din ce cauză am spus toate aceste vorbe, care par pentru început absolut absurde, şi nu are absolut nicio legătură cu mine, şi cu Idealul? Ea e apa. Mereu e în căutare de ceva nou, pătrunde în esenţialul oricărei idei, precum apa în fiecare loc, oferă viaţă şi speranţă celor care şi-au pierdut curajul, este un exemplu demn. Inima mea este o piatră, are o formă de a iubi, e devotată doar ei şi nu îşi va schimba niciodată alegerea. Inima mea e vrăjită de ea, e zdrobită mărunt, dar nu are scăpare. O iubesc mai mult decât înainte. Fiecare secundă trecută, o iubesc dublu faţă de secunda trecută. Aş pune la o încercare din nou pe oamenii de ştiinţă, pentru a inventa o conexiune a inimii la un

aparat, pentru a-i demonstra gradul de iubire pe care aş putea să îl ofer. Trăiesc în suferinţă.

Nici nu îmi vine să cred, că a trecut atât de repede un an de când am primit acel mesaj de la ea. Un an, atât de greoi, cu multe întâmplări care au avut loc în premieră, posibil câteva nuanţe de *déjà vu*, dar un an, care s-a diferenţiat cu multe, din toţi restul acestor patru ani, deja patru şi jumătate. Nu pot să cred. Să reamintesc acel mesaj despre care l-am descris şi data trecută, mesajul cu propunerea care-mi lumina o şansă, o speranţă:

„— M-am tot gândit, tu tot spui că eşti îndrăgostit de mine, iar eu încep să mă dezamăgesc în toţi, şi mai ales în acest sentiment. Mai demult am vrut să-ţi propun, dar mă gândeam că eşti supărat cu ceva şi vei spune categoric nu, dacă tot îţi mai place şi mai simţi ceva faţă de mine, ce ai spune dacă o să încercăm, să ne întâlnim totuşi? Aş vrea să văd cum eşti tu”.

Aş face absolut orice, fără excepţii pentru a mai

pătrunde încă o dată în acele senzaţii, să-mi reamintesc clipele de fericire, să-mi amintesc momentele când ea mă privea altfel, când poate eram un oarecare exemplu pentru ea, vedea ceva deosebit în mine. Îmi amintesc şi de aşa numitul „Contract” pe care-l înfăptuisem, mai degrabă o înţelegere în care se spunea prin câteva puncte, că e nevoie să mă apuc de lectură, de antrenamente în sala de forţă şi în genere să mai am grijă de mine. Ce s-a schimbat în această perioadă? Perioadă în care am povestit-o ceva mai detaliat în prima parte, aici voi presupune doar nişte clipe uitate, sau comentarii şi dovezi la anumite situaţii. Să o iau pentru început cu lectura. De ce anume? Vă mai amintiţi cum am descris despre acest punct în prima parte? Din toate cele descrise, îmi era cel mai mult teamă de acest punct, de a citi cărţi, aş vrea să cunosc şi singur de ce mi se părea într atât de complicat. Nu citisem nimic înainte, cu toate că aveam ceva prin gânduri, dar nu era să o fac, e sigur. Îmi era frică de toate aceste pagini bogate de

gândurile altcuiva, de rafturi care va fi nevoie să le completez cu cărţi, să le critic, să le discut, să le îndrăgesc. Mă bucur, că am un an de când au devenit un drog pentru mine. O zi în care nu citesc cel puţin o pagină, e o zi pierdută. De la cărţile pe care mi le-a descris atunci, acum la fel mai citesc câte ceva din ce cunosc că-i plac ei, sau ceva ce mă atrage pe mine, după denumiri. La general, mă stărui cât mai rapid să finisez fiecare carte de citit, din asta cauză citesc câte două sau trei în acelaşi timp. De ce mă grăbesc? Sunt prea mulţi scriitori miraculoşi, i-am îndrăgit pe drept pe fiecare, din operele pe care le-am cunoscut, mulţumită lor, am o listă care până când întrece cifra cincizeci, şi nu, nu e lista cărţilor citite, aceasta e încă prea mică consider, dar totuşi la un număr în jur de douăzeci, mă mândresc cu ele, deşi alţii ar susţine că în acest timp s-ar putea cu mult mai multe de citit. În lista cea mare, sunt cărţi, mai degrabă o listă de autori ar căror nivel de gândire e absolut perfect, oferind întregii lumi, capodopere,

operele lor, care au devenit în majoritatea cazurilor, peste noapte, vestite. Sunt autori, şi în dreptul lor, câte o carte care o consider mai bună, aş vrea să-i cunosc pe toţi, ca să-mi creez o părere proprie, şi să-mi găsesc autorul, sau mai bine zis, autorii şi cărţile preferate. Deşi, despre cărţile preferate, oricum nu ar fi, o să le consider pe ale mele desigur. Nu pentru că mi-au adus un mare folos, o să discut despre aceasta mai apoi, însă doar în ele discut despre cel mai frumos om din lume, Domnişoara Inteligenţă, Talismanul inimii mele, aceeaşi, unica, Xiuşca. Partea a doua. Antrenamentele la sală, sau măcar cât de cât. După legendă, ar fi trebuit să arăt acum cât se poate de frumos, cu un corp seducător, munţi de muşchi, sau poate e spus mult prea tare, dar oricum, sunt mulţi care au ajuns timp de un an la această stare. Eu? Sunt mai slab decât am fost. O să explic toate aceste eşecuri pe parcurs, şi mai cu seamă, să trec deodată la punctul trei, despre îngrijirea faţă de mine, asta e apocalipsa, spre final nu o să mai fie nevoie de

explicare, mi-e frică că o să stric tot, şi o să piară interesul de pe-acum de a ajunge până spre final, deşi posibil că mulţi nu vor ajunge nici până aici.

Mi-am amintit despre dialogul cu tatăl meu după câteva zile, de la momentul cu propunerea. Înţelegeam că e nevoie să i-au totul în serios, chiar dacă era nevoie să cer ajutor de la careva, membru al familiei, cu toate că, nu prea am găsit limbă comună cu oricare din ei, niciodată. Erau careva rude pe la noi, dar l-am rugat să se ridice în camera mea. M-am pregătit din timp. Am descărcat o fotografie cu ea, pentru ca să-i demonstrez frumuseţea şi am început dialogul, cu toate că mă gândeam că nu mă va înţelege, dar nu aveam niciun gen de frică, deşi era pentru prima dată când m-am adresat cu o astfel de discuţie.

— Uite! Asta e Xenia. O cunoşti?

— Nu.

— Este fata ceea, de la care cu ceva timp în urmă mi-am tăiat mâinile. Mi-a scris cu câteva zile în urmă, că ar

vrea să se întâlnească cu mine. Eu aştept asta de mult timp. Singurul lucru pe care vreau, aş vrea să-mi faci ceva unelte, haltere, ceva greutăţi pentru a mă putea antrena în timpul cât sunt acasă, pentru a arăta mai bine.

Presupun că mulţi s-au oprit la faza cu „mi-am tăiat mâinile”, dar încă e prea devreme ca să explic şi chestia asta, o să vină momentul, e nevoie de ceva răbdare, dar şi de curaj. Consider, că o să fie puţin complicat de citit despre toate astea, dar şi mai mult, sper să fiu înţeles, cât de greu îmi este să-mi amintesc şi să descriu toate astea. De ce o fac? De altfel, aş înnebuni dublu, decât o fac acum.

A stat şi s-a gândit o perioadă, vreo cinci, zece minute, deja îmi părea rău că m-am adresat cu propunerea. Mă distrugea tăcerea şi gândirea sa profundă, dar, a acceptat. În curând, am început, pe lângă sala pe care, cum am mai spus, o frecventam, să mai fac câte ceva exerciţii şi pe acasă. Vă mai amintiţi? Am descris în prima parte, despre ziua în care, s-a întors acasă, pe 31

decembrie, când mi-a adus ceva unelte pentru sport, cu care mai apoi, efectuam exerciţii, când ea, îmi era antrenor. Voi fi nevoit să mă bazez pe prima parte, voi reaminti de multe ori despre asta, însă de altfel, e o continuare, şi după cum am repetat de nenumărate ori, trăiesc din vise şi amintiri.

Să revin spre prezent. Trecuse acele aproximativ, o sută de zile, în care ultima dată am văzut-o, când îmi luam rămas bun, cu lacrimi în ochi, şi a venit ziua când m-am întors acasă. Orele treceau cu mult mai greu decât toate aceste săptămâni în care nu mai aveam răbdare mai repede să o văd. Încă din avion, în apropiere de aeroport, la aterizare, încercam să urmăresc spre fereastră, ca să-i observ casă, de la înălţime, însă nu am reuşit. Era în plan, cum ajung acasă, îndată să plec spre ea. Chiar nu mai aveam timp pentru a aştepta sau amâna întâlnirea noastră cu nicio secundă, dar îmi revenise în gândire ultima discuţie de telefon, când a refuzat să mă vadă, nu mai doreşte, nu înţeleg nici până în ziua de azi

ce s-a întâmplat ţi care a fost motivul acestei decizii aşa din senin. Am coborât din taxi, am intrat în casă. Îmi era frică să urc la al doilea etaj. Etajul cu camera care-i aparţinea. Nu am făcut-o. Au venit prietenii, de care-mi era foarte dor, am avut nevoie foarte mult de ei în acele zile grele, în care am rămas singur, deşi după cum am mai spus, iubesc să fiu singur, însă nu când mă respinge ea, atât de categoric. Mi-am deschis profilurile, la calculator, şi au început să se deschidă şi mesajele primite odată, cândva, demult, de la ea. Lua start din nou acea stare în care eram umilit, deprimat, distrus. Acele „Am impresia că le poţi pe toate", „De mult te căutam", „Îţi simt căldura". Fapt care s-a schimbat timp de acest an, este că am devenit mult prea slab pregătit moral, prea sensibil, sentimental, un nimeni, mai mare decât zilele precedente. Cu inima-n dinţi, lacrimile pe obraji, şi picioarele ce mergeau agale, fără voinţă, simţeam frică, mă îndreptam în camera în care a locuit ea. Primul pas, am încuiat uşa. Un negru imaculat în faţa

ochilor. Spaima avea cap. Îmi era frică să respir, ca să nu pierd acel aer pe care l-a respirat ea acolo. Am căzut în genunchi, lacrimile curgeau ca la un copil, priveam spre patul unde ea dormea şi îşi petrecea majoritatea timpului, spre dulapul unde-şi păstra cărţile, priza unde îşi încărca telefonul, instrumentele cu care mă antrena. Durerea mă apăsa, nu puteam să spun niciun cuvânt, aş fi putut să strig de atâta suferinţă pe care-o simt din acel moment, însă încă îmi era frică, şi ascundeam totul faţă de prietenii mei, care se aflau în camera de alături, la calculator. Mi-am scos fotografiile ei, zece la număr, şi le-am aranjat în rame, frumos, lângă locul unde voi dormi, ca înainte de somn să o privesc. Mă uitam la poze, apoi am început să vorbesc cu pereţii…

„Cum de a-ţi lăsat-o să plece… Atâta vreme a-ţi fost în singurătate, eu ştiu ce înseamnă asta, şi apoi aşa deodată, să-i simţiţi căldura sufletului ei, şi a-ţi lăsat-o să plece… sunteţi atât de reci”.

Stăteam pe pat. Plângeam. Am deschis uşa, doream să

plec afară, dar nu am izbutit să păşesc în afara camerei. M-am aşezat înapoi, şi plângeam. Nu am putut să dorm acolo. Nici nu am dorit să încerc, deoarece ştiu că e patul ei, e muzeul meu, nu e voie să fie atins nimic, am plecat în camera de alături unde cândva, demult, poate totuşi a fost trecutul un vis, camera unde stăteam alături, timp de câteva zile…

Când funinginea din clepsidră se scurge, cugetul mi se răcoreşte în dimineţi limpezi.

Înţelegeam că mi se apropie ziua în care totul se va hotărî, se va decide totul, şi nu va mai fi nevoie să mă chinui în continuitate, şi să ghicesc ce mă aşteaptă. Aşteptam acea zi, deşi tot simţeam prea multă frică de ce se va întâmpla, ştiam că va fi ceva mult mai negativ decât pozitiv, pentru mine, şi o mai amânam pentru următoarea zi.

A doua zi, din zori am început să lucrez asupra primei mele cărţi. Nu, ea practic era gata, căci, atâta timp cât nu am fost acasă am scris-o, acolo departe, cum o fac şi

acum. Era nevoie să urmăresc iar şi iar, să verific unele cuvinte, unele greşeli să le înlătur, să aranjez totul ca să pară mai frumos, era nevoie ca textul să-i corespundă frumuseţii care vor îmbrăţişa fotografiile sale pe care le-am ales mai apoi în decurs de câteva zile. Erau în volum de 200, iar până la final am ales 20. Ce luptă am dus eu cu mine însuşi. Cum? Gândiţi-vă, la cât de îndrăgostit sunt eu în ea, în fiecare fotografie a sa, în fiecare gest, privire, zâmbet al său, şi acum, trebuia să-mi aduc singur dovezi, de ce această poză e mai potrivită decât cea precedentă. A fost foarte greu. Câtă muncă, am stăruit să depun totul ce-i mai important din sufletul meu, şi ce e mai frumos din gândurile mele pe care le formasem tot acest timp. În sfârşit, am lucrat în acea zi, atât de mult asupra acelui text, că am înnebunit. Poate că mă consideram nebun înainte, din cauza comportamentului straniu pe care-l am, însă acum pe de-a dreptul, fără nicio altă lume, fără niciun pic de fantezie, deşi asta e esenţialul, am înnebunit. I-am auzit

glasul. Nu dormisem de ore bune, poate asta era cauza. Am întors capul spre uşă, deoarece din partea ceea se auzise glasul, şi eram încrezut că este al ei, undeva acolo în spatele meu, probabil pereţii au prins o frică după cearta de ieri şi au decis să mi-o readucă în viaţa mea. Am întors capul. Prindea forme.

— *Te-ai întors?*

Tăceam. Înţelegeam că nu poate fi ea. Cum? De unde? Nici nu cunoştea că vin în acele zile acasă, şi nu cred să-i fi spus careva din prieteni. Mai mult, singură mi-a spus că nu doreşte să mă vadă, şi acum, stă la uşă.

— *De ce taci? Nu eşti bucuros să mă vezi?*

Nu am spus nimic. M-am pornit spre uşă, cât de straşnic este acest moment acum când îmi amintesc, şi mă gândesc că aşa ceva poate fi văzut doar în filme. Am vrut să o ating, dar a dispărut. Mi-am pierdut cunoştinţa. Înţeleg, că este ceva din domeniul fantasticului, şi vor susţine unii că am privit prea multe filme, însă, chiar cu părere de rău, pentru acel moment doar, s-a petrecut

totul în realitate, fără să vreau. O vedeam… o auzeam.
Peste câteva zile am zărit-o iar. Din nou acelaşi efect. De atunci, în camera sa, era mereu alături de mine. Nu mă mai înspăimânta acest fenomen. Eram foarte bucuros că o văd, o aud, vorbesc cu ea. Doream să rămân în camera ei, însă nu aveam curaj să dorm în acel pat, în care o lăsam şi acum să doarmă singură, iar eu, dormeam lângă ea. De data aceasta nu în camera de alături, dar alături de patul său, cât de umilitor nu ar suna, dar de atunci dorm doar la podea. După ce întregile zile le petreceam cu ea, în fantezia mea, spre seară totuşi înţelegeam că nu e realitate şi am înnebunit, dar, îmi aminteam de acea noapte când priveam la Miracol, o urmăream cum doarme, îi vedeam zâmbetul… privirea, cum adoarme, cum respiră obosită, cum îşi schimbă poziţia. Mă uitam la acele poze, pe care le-am aranjat, mă ridicam, şi începeam din nou a plânge, dar o făceam încet, ca să nu o trezesc.
Să revin la cea de-a doua zi. Plecasem în oraş, pentru a

mă întâlni cu un bun prieten, care ulterior mi-a fost coleg de bancă la colegiu timp de patru ani, pe nume Simion. Am amintit în prima parte de câţiva prieteni din ai mei, acum consider, că ar fi mai pe dreptate dacă la voi face parte tuturor, care mi-au fost mai aproape. Avea o propunere pentru mine, să lucrez cu el împreună, şi era nevoie să merg pentru a afla ceva detalii. Probabil ca mulţi care nu mă cunosc, se vor uimi când vor afla ce lucru am la moment, şi îl aveam şi când scriam prima carte. Repar automobile. Mi-a surâs norocul, când m-am aşezat lângă el. Din toată sala, din oarecare cauza, am ales anume lângă el să mă aşez, fapt care a implicat mult la schimbarea mea spre viitor, şi de a ne considera majoritatea, fraţi. Zi şi noapte, umblu negru, şi nu văd libertatea, doar atunci când îmi vine ziua să plec acasă, dar şi atunci… ajung într-o situaţie în care devin nebun, de fiecare dată. El s-a oferit să mă ajute, să-mi schimb locul de muncă, să fie în ţară, mai aproape de casă, dar să şi lucrăm împreună, dar, ceva nu a mers bine. Mi-e

frică de aceste locuri, aş pleca pentru totdeauna de aici. Întorcându-mă acasă, mă telefona ea.

„Ei, o fi nebunie”.

Nu am răspuns. Peste o oră mă telefonase din nou.

„Din nou îmi revin în starea de om nebun? De ce? Pentru că acum sunt singur? Bine! O văd, o aud, dar nu mai pot să spun că şi telefonul mi-o i-a razna, şi mă apelează de undeva de acasă. O să răspund”.

De-ndată era puţin supărată, nu-mi mai amintesc motivul, dar mai apoi am vorbit câteva minute liniştit. Desigur, nu i-am pomenit nimic despre umbra sa, care locuieşte alături de mine, numai în camera sa. Era la moment, la prietena sa. Apoi, ne-am înţeles că vom vorbi ceva mai apoi. Evident, era o metodă de a încheia doar dialogul, pentru ea, cât şi pentru mine. Nu prea avea mare dorinţă să vorbească cu mine, cunoştea că voi cere o întâlnire, o voi cerşi, şi se va enerva, iar cât pentru mine, începuse ploaia, şi trebuia să mă grăbesc, pentru că mai aveam ceva de mers pe jos, şi, ştiam că

mă aşteaptă acasă, *Ea*.

Se începuse, un nou ritual pentru mine. Să-l denumesc poate şi pe ăsta un fenomen, sau un efect intitulat „Ultima dată”. Să explic în ce constă el. De la despărţirea cu ea, când am văzut-o, „Ultima dată”, a început totul să meargă într-o numărătoare inversă, şi caut ceva, ca un tip de recorduri la care luptam pentru unele să le înving.

— Ultima dată, am mers pe acest drum, alături de Xiuşca!

— Ultima dată, am stat la aceasta masă, alături de Xeniuşca!

— Ultima dată, am atins acest obiect, când locuia Xenia, în această camera!

— Ultima dată, am îmbrăcat această haină, când ei i-a plăcut!

— Ultima dată, ea s-a atins de acest obiect, să-l ascund undeva, să nu-l mai atingă nimeni!

— Ultima dată, ea a respirat aerul din această camera,

trebuie să mă limitez atunci, pentru a-l mai păstra…
În curând, treptat, se vor distruge toate aceste legende personale, ce-şi au începutul cu „Ultima dată”. La ce să mă mai aştept?
— Ultima iarnă am petrecut-o cu Xenia.
— Ultima dată am văzut-o, anul acesta.
— Ultima dată, am văzut-o, pe 21 ianuarie, când am plecat.
Sunt, însă, unele care vor rămâne pe veci, şi sunt nespus de bucuros că la voi putea păstra, în gând, în inima mea:
— Ultima dată, am fost fericit, atunci când ea îmi era alături.

Mi s-a aprins o dorinţă, să finisez cât mai repede cartea. Încă o consideram o surpriză plăcută. Am început să continui unele gânduri, să verific unele enunţuri, deşi, nu prea mi-a reuşit. Greşelile pe care le-am efectuat, sunt de un număr identic cu populaţia Bangladeşului, un număr mult prea mare, pe un foarte mic spaţiu. Urma o

nouă etapă a preselecţiei fotografiilor sale, încă în nedumerire, îndrăgostit în ele, ştergeam câte una din marea mea listă. Singurul punct pe care îl aveam în plan la acel moment, era cât mai repede să sfârşesc cartea, deoarece, a trecut mult timp de când nu am mai văzut-o. Îmi imaginam, că am să i-o dăruiesc, îmi schiţam dialogul care probabil ar fi fost, mă va săruta, şi vom fi împreună. De data aceasta, era să-i rămân alături şi să nu o mai părăsesc cum făcusem anterior. Doream să i-o cadonez de 25 Mai, ziua când ne-am cunoscut, când era să împlinim patru ani. Îmi imaginam, în ce ordine să aşez pozele în pagini, intervalul lor, cum va arăta coperta, cum se va numi cartea, câte exemplare să fac. Nu eram sigur că întocmai ce am scris, era ceva bun, e mult spus „Reuşit”. Nu am scris nici prima parte, nici acum, a doua, pentru public, deşi, îmi face o mare plăcere să primesc un răspuns de la cititori. Nu am scris-o, nici pentru a face avere pe seama ei, ci doar pentru a-i reaminti ei, de cele ce s-au petrecut, şi de a-şi aminti de

mine, cu toate că de multe ori, mă părăsea, sau singur dispăream. Prima parte, în prima variantă, am decis să o transmit în premieră, unor prieteni, care cunosc totul despre mine şi mai ales această situaţie, ce nu-i va surprinde prea mult, şi de la care pot să mă aştept la o critică, la o îndrumare mai spre bine. După ajutorul pe care mi l-au acordat, m-am condus mai departe. Şi mai mult, mă inspiram de la fantoma ce-mi mângâia umerii, în timpul când eram ocupat de carte. O priveam, o întrebam, îi ceream un sfat.

„— Da! O să-mi placă această frază”.

„Iubirea este cea mai mare forţă a omenirii, şi totuşi cea mai modestă pe care ne-am putea-o închipui”.
Mahatma Gandhi

Nu au niciun rost, vorbele pe care le aud în gol.
Nu mai au valoare faptele, ce aveau un oarecare rol.
Rândurile pe care le citesc, plutesc

Fredonează, muzica tristă pe care o iubesc.

Repetându-ţi glasul în amintire
Strig cu voce tare „Trăiesc”, Lumii de ştire
Fericirea ta, e mai presus ca orice în viaţa mea
Bucuria ta, îmi provoacă-n gânduri, limpezimea.

Melodia amintirilor noastre, ochii mei îi leagă.
O continuă nimicire, pierderea ta, inima nu mi-e-ntreagă glasul tău de dimineaţa, îmi formează ritmul secundelor în zi, zâmbetul tău, în amurg, mă va îmbrăţişa, până mă voi trezi.

Poza ta, şi şoaptele tale mă liniştesc.
În minte, numele tău, iar între ele-i scris un „Te iubesc”.
Spune-mi, cât o să mai dureze acest chin?
O să mai ascult, melodia vieţii mele, să fiu fericit din plin?
Amintirile… visele… timpul ne desparte

Tu… te simt mereu departe.

Fiecare clipă, îi duc lipsa, şi mă urăsc tot mai mult, că am pierdut-o. Pe lângă gândurile ce ţin de ea, se strecoară şi egoismul. Mă gândesc prea mult la mine. Sunt un gol, un nimeni, creat din pustietate, din care se risipă nisipul. Un fulg negru. La anii care-i am, simt bătrâneţea gândirii şi greutatea amintirilor, singurătatea, oboseala, lipsa viitorului, mă alimentez din amintirile trecutului şi gândurile grele care mă însoţesc. Detest oglinzile. Au fost create pentru a dubla tot ce e frumos, ci nu pe mine. Când se iveşte momentul să mă asalteze, le evit. Când merg pe stradă ascultând muzica mea, şi văd cum cineva, zâmbind, priveşte înspre mine, îmi ascund ochii şi rumeg gândurile negre despre prezenţa mea pe această lume. Ascund ochii, stric întreaga armonie a frumosului, cu paşii pe care-i calc, şi privirile nedumerite pe care le fac. Se îneacă melodiile ce-mi răsuna. Când urmăresc, adesea mi se întâmplă, să stau

singur şi pe lângă mine să treacă o pereche frumoasă de îndrăgostiţi, ţinându-se de mâini, plimbându-se, zâmbind, sărutându-se… vărs lacrimi. Păşesc mai grăbit atunci când sunt cu gândul la ea, şi mereu ascund privirea în jos. Puteam fi şi noi fericiţi ca ei, dar… însemnătatea cuvântului „Fericire” e total diferită în înţelegerea noastră. Ea o adulmecă, numai în cazul când eu lipsesc, iar eu, numai când ea, îmi este alături.

Înainte, eram de părerea că *Xeniofobia* mea, este acelaşi nivel al pericolului cum ar fi şi consumul de alcool, drogurile, fumatul, în întreaga lume. Anume această iubire necontrolată, ce mă sufocă şi mă împinge spre suferinţa tăcută, însă am dat greş. Dacă în cazurile de alcoolism, dependenţa de droguri, sau fumat, mai există o scăpare, deşi se dezic cu toţii care au întrebuinţat careva din cele enumerate, foarte greu, atunci de fobia mult prea iubită de mine, este mai mult de imposibil. Niciodată nu-mi voi găsi scăparea, fiindcă nici nu o caut, îmi convine să trăiesc ştiind că şi ea, trăieşte în

mine, chiar dacă în realitate ar evita orice întâlnire.
În una din zile, copia imaginară a Idealului, îmi ţinea o morală, ca de obicei, îi învăţam năravurile, şi caracterul, s-a întâmplat să mă telefoneze, fiinţa dragă, cea reală.
O priveam, văzând cum treptat dispare, însă îmi striga.
„— *Răspunde-mi, eu până în acel moment o să fiu de partea cealaltă de linie”.*
Numai, mă întorsei de la o întâlnire cu acelaşi amic bun, şi fost coleg. Am disputat câteva întrebări complicate, la care trebuia să găsim explicaţii, să discutăm cu suflet, ne înţelegem bine, îmi era greu să-mi revin. I-am răspuns, deşi cu întârziere. Adunam gândurile, pentru a prinde curaj să-i spun un:
— Da!?
Deşi eram uimit, care-i cauza că totuşi mă telefonează. Din câte îmi amintesc, despre ultimele noastre discuţii, când mi-a spus că nu mai doreşte să mă mai vadă, şi nici să mai vorbească cu mine, fiindcă cu doresc de la ea, ceva mai mult decât prietenia. S-a hotărât, să mă sune,

consideram, că s-o fi întâmplat din nou ceva, cu toate că nu aş fi dorit, şi nici acum nu-i doresc asta.

Explicaţia a fost următoarea:

— Am fost la alergat, acum mă întorc spre casă, şi am zis să te sun, să-mi mai ţii de urât până voi ajunge.

Oricare nu ar fi fost motivul, eram foarte fericit că îşi mai aminteşte, şi totuşi nu puteam fără să renunţ ca să o mai întreb încă o dată, dacă e posibil să ne vedem în una din zile. A izbucnit, a pornit o morală mult mai aprigă, a dat start magmei înflăcărate din vulcan, şi apele acopereau Pământul. Pentru un moment, mi se formase o impresie că acesta a şi fost motivul pentru care mă şi telefonase, să încerc să cerşesc o întâlnire, pe care-o doreşte şi ea, însă nu vrea să recunoască. Mă numea cum dorea, am memorizat doar vorbele care cel mai des mi se spuneau:

„— Eşti un prost”.

„— Tu ai telefon! Nu poţi să-mi suni?”

„— Nu mai vreau nimic. Lasă-mă-n pace”.

Practic, era aproape de a începe a plânge, şi am înţeles, că din nou o îndepărtez la o mică şansă acordată de ea. I se ridicase tonul, coardele sale vocale îşi începeau a roade din frumuseţea glasului, se îneca, iar eu tăcând, am lăsat-o să se calmeze. Eram de acord, cu fiecare vorbă care mi-o reproşa. Această persoană, mereu mă face să-mi schimb părerea faţă de lumea ce mă înconjoară, de visele mele care pe clipe bune, par realitate, e însăşi Viaţa mea. Nu pot să simt o nervozitate faţă de ea, să-i răspund urât înapoi, deşi, au fost şi astfel de cazuri. Atunci am decis să-i răspund astfel, fiindcă pentru încă o dată, mi s-a dat de înţeles, că într-un oarecare fel, m-a folosit, iar acum, fără niciun motiv clar, nu mai doreşte să mă vadă. Cu cea mai mare părere de rău, şi lacrimi în ochi, sufăr, de fiecare dată, când îmi amintesc de momentul, când curajul de prost avut, mi-a încălecat inima şi logica, şi i-am rostit acele vorbe grele, şi goale care i-au provocat durere.

— Acum când nu mai ai nevoie de mine, nu-ţi mai

trebuie, iar iarna, când s-a întâmplat incendiul, atunci aveai nevoie, nu?

Ce nemernic. Ipocrit. Nebunatic. Obsedat de intervenţii psihice. Visător neadecvat. După acel moment, care pentru mine sunt secunde şterse din viaţa mea, loc gol, sufăr dublu, fiindcă am impus-o să mă urască şi mai mult.

Glasul îi tremura şi mai tare, dorea să mă pună la loc, să-mi arate că nu am dreptate, şi să-mi demonstreze calităţile mele, pe care altă dată le considera mult mai bune, s-a risipit din nou totul ce încercam de până acum să construiesc.

— Ai făcut şi tu o faptă bună o dată pentru mine, şi acum începi să te mândreşti cu asta, şi să-ţi baţi joc de mine? Ştii că urăsc acel moment, şi doresc să-l uit cât mai rapid? De ce trebuie de fiecare dată să-mi reaminteşti de el?

Mi-am dat seama în acel moment că ar fi trebuie să fiu

un arheolog. Presupun, că acum părerea fiecărui cititor, este identică, sau cât de puţin asemănătoare cu:

„Ce nebun, ce om straniu. Până acum a descris o situaţie aprinsă, şi deodată, de nicăieri, vorbeşte despre o profesie, cu care nu are nicio legătură”.

Sper să fie aşa, fiindcă, am spus-o din motiv, că săpăturile pe care mi le fac în viaţă, gropile în care cad, şi mi le descopăr singur, mărindu-le, adâncindu-le, îmi distrug viaţa. Va urma şi groapa ultimei respiraţii şi somnului veşnic? Da, ştiu exact, că tot singur am să mi-o fac.

Tăceam. Tăcea şi ea. Mi-a spus doar:

— Sună-mă mâine, numai, te rog, mai devreme, înainte de să plec la alergat, ca eu să-ţi spun ce planuri am.

Se calmase. Mă înţelegea că şi mie îmi este greu, şi cât de enorm doresc să o revăd. Toate zilele, pe care le-am însoţit în depărtare de ea, eram doar cu gândul doar la dânsa, cât mai rapid să o revăd, şi acum, la întoarcere, când sunt la câţiva kilometri distanţă de ea, când

locuiesc în camera în care locuia ea, sunt întemniţat, şi nu am dreptul să o revăd. Consideram că merit o întâlnire, cel puţin.

Spre final, a închis. Am stat în singurătate întreaga seară, până nu mi s-a întors copia sa.

„— Povesteşte-mi… cum a fost?”

Am evadat! Gândurile mele, nu ţineau ancora, şi se revărsau în strigăte nebune. Ura faţa de sine, creştea concomitent cu nebunia, aceleaşi gânduri ciudate. Îmi cream aceste noi motive pentru a pleca din viaţă, deşi pentru acest nou început, doream să plec undeva, undeva departe, unde pentru lume, să fiu un străin, din altă lume, un ciudat, despre care nimeni nu cunoaşte nimic, o persoană, care am fost până acum, ce ascunde totul, şi joacă un rol, în piesa „Om identic, un om ca toţi”.Aş primi oare premiul „Oscar”?

M-am descurajat. Mi-a revenit în gând, şi mi s-a tipărit fraza

„*Nu sunt persoana care-i corespunde, nu are nevoie de*

mine, nu voi fi niciodată idealul său”.

Decizie neexplicabilă. Am ales să-mi înec tulburarea în alcool, în lacrimi, în venele ce sunt în căutate de libertate, în viaţa mea proprie, să-mi sap acea groapă şi mai adânc, să-mi continui chinurile, mărind doar doza. I-am oferit un răspuns. Şi acum doresc să-mi fi pierdut cunoştinţa în acel moment, sau pur şi simplu să plec la culcare, sau să mă fi telefonat, unul din prieteni, să ies undeva. După aceste luni, când mi se acordase o nouă încercare, o nouă provocare, o întâlnire, cu acea, Lume a frumosului, pe care am descris-o… Mai ţineţi minte?

„— Probabil ai dreptate. Dacă mâine e să ne întâlnim, am impresia că numai o să te enervezi, fiindcă iar era să tac ca şi prima dată. Mai bine e să mai amânăm”.

„— Cum doreşti”.

Poate, ar fi fost mai bine, să mă ales un lup, singuratic, în loc de om… Să mă dezlipesc şi de haita mea, de grupul meu, de familia mea, pentru a hoinări nopţile în singurătate, şi urlând spre cer, să nu mă considere

nimeni, o persoană stranie. Nu am reuşit, sunt om. Ăsta e blestemul meu. Sunt retras în lumea mea, în universul meu, fiind stăpân pe Planetele mele, însă iubind aceeaşi, Unică Stea, iubind, Soarele unic, ce străluceşte, dăruind căldura şi lumină, iubind-o pe Ea.

Ea! E pâinea sufletului meu, şi apa ce-mi potoleşte setea-n vene. Izvorul de vise şi amintiri, ce nu va seca niciodată. Cerul, ce nu-şi va pierde culoarea.

Îmi amintesc, îmi este dificil, dar totuşi nu o să renunţ la amintiri. Mă ruga să-i pieptăn părul, să o ajut, însă neîndemânarea mea, e mai presus ca riscul de a încerca ceva nou. Foarte repede şi-a schimbat dorinţa, ca să o mai ajut, deşi aş fi vrut să continui, dar îi pricinuiam durere. Se juca în părul meu. Senzaţie paralizantă, îi simţeam atingerea, mişcările degetelor sale ce pătrundeau în interiorul meu, se juca cu gândurile mele şi cu micul glob pe nume „Logică". Jucându-se, cânta un cântec, „*Jojoba*", pe care-l auzisem, după vizionarea „Pantera roz-2". Ador aceasta polimerizare, a glasului şi

zâmbetului său. E mai presus ca orice creaţie din lumea artei. Îmi este dor de a sa privire jucăuşă, de acel zâmbet enigmatic, de acel glas, care vorbeşte în mine. Ah, Da! Am mai obţinut o însuşire stranie, care şi mai mult m-a îndepărtat nu doar de ea, dar în genere, de oameni. M-am învăţat să gândesc cu glasul ei, pentru a nu-l uita. Mi-e greu, să ascult cum cineva vorbeşte, pentru că-mi dezbate unda, ritmul vocii sale, ce lin şi calm, îmi discută, îmi povesteşte cu ce se ocupă. În acest fel, discut cu Xiuşca, cea imaginară, care mi-a apărut de curând, cu Xiuşca cea care este a mea. Pe 8 octombrie, 2012, mă telefonase şi îmi cânta, anume mie, un cântec, trist, de dragoste. Mi-a plăcut foarte mult, posibil că doar din cauză că mi-l cântase ea, însă a devenit şi el, unul pe care îl ascult cu mare plăcere. Am memorat această zi, fiindcă a fost una deosebită, datorită acestei intervenţii fenomenale a ei. Am o mulţime de zile, care îmi leagă amintiri, despre ea. Zile, ce au rămas deschise mereu pentru mine, pentru inima mea, ce-mi aduc

căldură când mi le amintesc, dar, îmi pare foarte rău, că cele ce-mi provoacă gândurile întunecate şi reci, sunt mult mai multe.

25 Mai 2010. Ziua când am făcut cunoştinţă.

06 Iunie 2010. Ziua când am format un chat pentru a discuta şi a ne petrece vesel timpul împreună.

10 Iunie 2010. Pentru prima dată, i-am auzit vocea.

19 Iunie 2010. Mi-a dat datele sale, pentru logare pe unul dintre paginile sale, pentru a trece un test, ca să obţină insigna „Regina fotbalului”. A fost fericită, când doar ea, din toată mulţimea de prieteni pe care-i avea, lângă poza sa frumoasă, de profil, era lipită aceasta insignă. Era luna, când se juca, Campionatul Mondial de Fotbal, 2010, Africa de Sud.

1 Iulie 2010. Am scris primul vers. Prima poezie dedicată ei.

4 Iulie 2011. Pentru prima dată, am văzut-o. Am petrecut împreună o oră.

8 Octombrie 2012. Îmi cânta o melodie în timpul când

mă telefonase.

30 August 2013. Am primit mesaj de la ea, în care se spunea, că-i este dor de mine, şi încerca să-mi mai spună ceva, însă nu era sigură, şi nu a făcut-o.

08 Septembrie. Acea seară, când mi-a reapărut în viaţa mea, şi mi-a oferit şansa să fiu cu ea.

09 Septembrie. O zi, pe cât de fericită pe atât şi de grea, o amprentă, în lista tristă a zilelor pierdute cu eşec. Ziua când am văzut-o din nou.

12 Decembrie-21 Ianuarie. Aceste zile, au fost cele mai fericite. Apogeul fericirii pe care puteam să-l obţin. Am descris aceste zile în prima parte. Fiecare din ele, are ceva senzaţional, ce a făcut parte din viaţa mea, au minutele sale aparte. Ea îmi era aproape. Puteam să o simt, lângă mine. Să-i mai văd zâmbetul, privirea, părul, să o văd pe Ea – îmblânzitoarea sufletului meu, răpitoarea inimii mele.

„Dragostea îi arată omului cum ar trebui el să fie.

Când iubeşti, descoperi în tine o nebănuită bogăţie de tandreţe şi duioşie şi nici nu-ţi vine să crezi că eşti în stare de o astfel de dragoste”.

A.P. Cehov

Uneori, fantoma sa îmi mai impunea să mă mai apuc de antrenamente. Îmi reamintea de partea contractului nostru, şi de avantajele care sunt dator să le înţeleg, pentru a continua pe o vreme în singurătate, să prelucrez logica şi corpul. Să lucrez asupra mea, ca la momentul culminant, data care am ales-o, când o voi vedea, şi mai frumoasă, şi mai inteligentă, şi mai unică, să observe şi ea, câtuşi de puţine schimbări, care să o atragă, să o pot simţi mai aproape de mine, să înceapă cel puţin, să viseze şi ea, să dorească să mă mai vadă. Nu a durat mult. Dacă au fost zece zile, în care doar acasă, ziua pe la amiază, intensiv, după plan, ridicam greutăţi, urmăream notele pe care mi le făcuse ea în zilele când locuiam împreună. Am înţeles că nu are rost să continui.

Dacă aş putea spune şi aceste cuvinte, pentru alcoolul care-l absorb în mine. Speranţele practic, pe zi ce trece se micşorau, aproape inexistente, câteodată numai, îmi mai reaminteam câte o frază, o dorinţă de a sa, o citată, care să mă ajute din nou să-mi schimb părerea şi să o iau de la capăt. În zadar. Fără susţinerea ei, sunt un nimeni, deşi ar fi mai bine, dacă le-aş face pe toate în singurătate, în voia mea, fără de a mă conduce de cineva, sau să cer sfat la fiecare mişcare, şi mai mult, să mi le spună, în modul pe care, recunosc şi era, impus. Doream să fac exerciţiile, să devin cum doreşte ea, să-i devin idealul său de om, pe care să-l iubească, mă ruga să prind ură, să mă enervez pe mine, şi să încep un curs de exerciţii şi mai avansate, să sporesc nivelul greutăţilor, însă această ură pe care o prindeam, din contra, mă umilea, mă desfăcea în mici bucăţele de carne, şi nu merge vorba de obosire. Nu mai vreau să spun, să inventez, ce aş fi putut ajunge. Mă cunoaşte mai bine decât puteam să-mi dau seama, şi toată această

înţelegere, a fost o dovadă ca nu o merit, că nu sunt în stare să mă ţin de cuvânt, să-i fac pe plac, sunt de fire slabă, nu mă pot conduce, să-mi demonstreze încă o dată că nu sunt gata, pentru a-i primi iubirea, să-mi jertfesc trupul, cu toate că de această dată, chiar meritam să o fac, nu-mi sfătuia lucru rău. Exersând, îmi aminteam de ea, de vorbele sale, le efectuam în aceeaşi camera unde şi înainte, nu puteam să o fac, fără a-mi reaminti chipul ei, cum se irita, mă conducea, îmi zâmbea. Predispoziţia mea, spre exagerarea sentimentelor, îmi provocau lacrimi. Plângeam des, ca un copil. Reacţie afectivă, specifică în acele zile, în care răsuflam în loc de oxigen, plumb, în care ploaia din mine, o usca pe cea de afară. Plângeam, privind iar, fotografiile sale, care erau aşezate lângă patul unde dormea ea, priveam şi patul, perna pe care dormea, de care îmi era frică sa o ating, ca să nu o trezesc, geamul, prin care privea, şi doar oglinda, acoperită cu un cearşaf, pentru a nu-i dispărea frumuseţea magică, care a rămas,

de atunci, când o privea ea, astfel, încă mai aveam o speranţă, că ea mai este acolo.

Încă din anii de copilărie, am observat ciudăţenia ce creşte în mine, şi cum se lărgeşte hotarul acestui fir straniu în mine. Nu pot să spun din ce motiv, nu mă simţeam de pe atunci singur, şi mereu eram înconjurat de lume dragă. Îmi veneau unele gânduri haotice, însă pe unele teme care erau mult prea mature pentru acei ani. Vizionam un film, un serial, împreună cu bunica mea. Un serial de dragoste, cum sunt de obicei, plăcute femeilor, şi mult prea lungi pentru bărbaţi. Aveam o vârsta de patru ani pe atunci. Se ştie, metoda asta din seriale, de a întinde o acţiune în nenumărate scene, în decurs de câteva serii. Unul din eroii principali, tot încerca să-şi expună sentimentele, să-şi mărturisească dragostea faţă de femeia îndrăgită, însă tot nu găsea momentul potrivit, sau curajul necesar. Mi-au rămas în amintire aceste cuvinte rostite de mine, nu ştiu din ce cauza, fiindcă nu prea îmi amintesc clipe din copilărie,

numai acestea, consider care vor avea o însemnătate enormă pentru viitorul meu.

„— Oare e aşa de greu să spui un „Te iubesc”? De ce ăsta, a patra serie, tot numai se gândeşte, dar nu poate rosti două cuvinte atât de simple? De ce îi este frică să le spună? Eu când voi creşte, când îmi va veni momentul, pur şi simplu o să mă apropii, şi o să le rostesc uşor, fără astfel de gesturi triste şi grele, fără prea multă vorbă, e destul o apropiere, un „Te iubesc”, şi un sărut. E asta doar, nu?”

Am primit răspuns, la care acum înţeleg adevărata destăinuire:

„— O să-mi repeţi aceste cuvinte atunci când vei creşte. O să observi atunci şi tu, cu timpul, câta greutate se depune asupra acestor cuvinte”.

Întocmai, aşa este. Nu mi-a ajuns curaj prea multă vreme, pentru a fi sigur de asta, pentru a-mi găsi de undeva, cele două cuvinte pentru a i le putea rosti, curajul, modalitatea de a i le rosti. Mie mi-ar fi trebuit

nu numai trei sau patru serii, ci e vorba de sute sau mii, deci, un volum mult mai mare de timp, pentru a dovedi cu preţ şi prea mare atenţie şi victorie, ca să o pierd. Îmi amintesc, ziua de 4 aprilie, 1997. Cea mai stranie zi, o consider. Am avut parte atât de peripeţii din plan fizic, cât şi o parte filosofică la acea vârstă. Mi-a rămas în amintire, atât pentru faptele făcute, dar şi pentru gândurile inexplicabile care-mi venise pentru acea perioadă. Din păcate nu-mi amintesc care a fost scopul lor, după ce faptă a mea, din ce cauză au început să-mi apară de la acei ani, astfel de impulsuri psihice în gândirea mea. Undeva după-amiază, încă la grădiniţă, stăteam cu careva din prietenii mei, din acea vreme, în timp ce restul copiilor, se jucau, alergau, zâmbeau, se simţeau fericiţi.

„— Când o să cresc, o să fiu diferit, nu ca toţi bărbaţii care sunt astăzi. Eu nu o să consum niciodată alcool. Mare plăcere e să beai şi apoi să te doară capul. Am încercat să beau atâta apa, dar mai mult de o cană, nu

începe în mine. Nu o să mă apuc de fumat niciodată. Tatăl meu, ceva s-a îmbolnăvit de la asta, şi acum nu mai fumează, deci nu o să mă mai apuc nici eu. Nu o să fiu niciodată un iubitor de maşini, nu o să urc la volan, niciodată, şi nu voi sta cu zilele în ele, reparându-le, uitându-mi de viaţă, sau familie. E un lucru murdar şi foarte neplăcut. Am văzut într-un film, cum de la asta se certau des. Nu voi ridica niciodată mâine asupra unei femei. Va fi cea mai mare greşeală din viaţa mea. Nici cei proşti nu fac asemenea lucruri, numai animalele, care nu au gândire. Nu voi iubi niciodată fotbalul, fiindcă ştiu, că fetelor nu le prea place. Aşa, o să am o soţie ideală".

Îmi iubesc la nebunie, logica mea de copil. Aş dori, ca toate gândurile de acest tip, să-mi fi fost notate undeva, aşezate pe un perete, ca acum, cel puţin, să mă conduc după ele, cât de puţin, îmi erau un vizor format pentru viitor, un plan, un scop, un drum creat de singurătatea mea din mine, să le compar acum. Să mă fi condus după

ele, aş fi putut să o obţin, nu doar să o cunosc, şi să o iubesc în taină pentru început, şi mai apoi emanând aceste cuvinte, dar prea târziu, şi fără efect. Am crescut, şi din toate aceste puncte pe care le gândeam de pe atunci, acum ce mi-a mai rămas? Sunt un om distrus, dacă mi se mai poate alipi cuvântul „om" de mine. La fel stau pe un scaun, şi încerc să scap de aceste gânduri, ca şi în acel moment, ce-i drept, acum nu mai importă dacă mă ascultă cineva sau nu, ba chiar, prefer, să le rostesc fiind în singurătate deplină, cum şi iubesc, cu gândul la ea, şi să mi le notez. Despre faptul că mă difer, de ceilalţi, la fel pot să o confirm, şi nu e vorba despre laudă, din contra, mă critic cât mai dur, fără ca să încerc să mai repar din mine. De fumat, m-am ţinut de cuvânt, şi nici în prezent nu am de gând să încep. Am fost întrebat în ultima perioadă, dacă nu doresc să încep, fiindcă astfel m-aş fi simţit mult mai uşor, aş putea să uit de nervi, fumatul relaxează, însă nu e de mine. Detest acest miros, şi această deprindere. Dar, se

cunoaşte, că fumatul pasiv, provoacă mai multe daune pentru sănătate, din astă cauză, făcând parte din acest grup pasiv, voi continua să-mi sugrum sufletul prin această metodă, nu o să încerc să fumez. Maşinile, cât de mult le uram, şi pot să o spun şi acum, dar… munca mea, este acum să le repar, doctor al tehnicii, ofer viaţă odată cu schimbarea unei piese. Deşi, jumătate din acest punct, încă pot să o spun că nu s-a şters din plan, fiindcă încă nu conduc maşini, şi nu mă interesează, numai ce ţine pe plan de lucru. Asupra femeii să ridic mâine, să rostesc o vorbă urâtă, încă consider o prostie omenească, o prostie pe care bărbaţii, sau, înlocuitorii lor, fiarele ce-şi arată slăbiciunea o pot face. Nu-i socot de oameni vii. Nu o voi face, mă ţin de gândul copilăresc. Despre fotbal, cinci ani mai târziu, mi-am schimbat părerea, urmărind Campionatul Mondial, în 2002, favorita mea devenind selecţionată Franţei. Un an mai târziu, am şi cuprins dragostea faţă de **F.C. Arsenal**, club, în care pe atunci, evoluau jumătate din

acea selecţionată. Am mai ezitat, un punct. Acum, practic la orice întrebare, din acest domeniu pot să ofer un răspuns, în corespundere de ţară, ligă, campionat, turneu.

Ce s-a ales din mine? Ce pot să înţeleg din mine, şi ce concluzie să fac? Sunt un nimeni. Dacă treptat în acest plan, unul câte unul, punctele se ardeau, noi trepte a vieţii bune alături de persoana dragă se ştergeau, acum, când am ajuns ceea ce mă temeam să ajung, mi-au mai rămas numai câteva de care încă mă mai ţin, însă cine ştie, cât o să rezist, mă bazez pe încăpăţânarea mea, care aduce şi folos pe lângă pagube. Sunt un fals. Exist, dar sunt inexistent. Sunt invizibil, dar în acelaşi timp, mi se observă conturul de fantomă ce se mai târâie pe această lume, lume care e doar o simplă greşeală a acestei Galaxii. O lume, gunoi. Nu o spun, fiindcă am prins o ură, o ciudă, faţă de întreaga lume, nu! E formidabilă. În această lume, trăieşte şi ea. Lumea mea fantastică, pe care o iubesc, unde pot fi cu ea, de această lume aveam

în vedere. Poate să mă fi teleportat înapoi, să fi revenit, şi să trăiesc cu prezentul, ar fi fost altceva, aş fi împreună cu ea, însă, să uit de banalităţi, acum, când nu mai am nicio şansă, niciun gând străin pe panou, când nu o mai am pe ea, iar ea… nu mai are un gând, o amintire plăcută despre mine… Şi totuşi… mi-ar ajuta foarte mult, să-mi amintesc care a fost motivul acelor gânduri la acei ani ai mei. Vorbeam şi de partea cu acţiunea din acea zi. Puţin timp după ce stăteam şi discutam aceste vorbe, cu mine, sau vreun oarecare prieten imaginar, m-am ridicat, şi am încercat să mă joc cu copii pe care-i cunoşteam. Cinci minute mai târziu, mi-am rupt barba. O oră mai târziu eram deja pe masa de operaţie, la doar două sute de metri, distanţă, de şcoala unde a frecventat-o ea mai târziu, priveam spre luminile ce-mi înălbeau faţa, aşteptând să înceapă un desen animat, astfel mi s-a spus, pentru a uita că în acele minute mi se coase barba, fiind în aşteptare. O zi grea, şi plăcută. Sunt două momente de care cel mai mult îmi

este dor, şi nu la voi mai putea întoarce niciodată. Niciodată!!!… Ce cuvânt ucigător… Xenia! Să-i fi putut spune şi acum „*A mea*”, mi-a furat-o timpul, mintea mea nebună, gândirea mea paralizantă pe care o posed, greşelile pe care le-am săvârşit, frica pe care am combinat-o perfect în premieră cu laşitatea. Copilăria, al doilea punct, a doua parte, pe care regret, am pierdut-o, iubesc să-mi urmăresc fotografiile din acea vreme. Fericit, zâmbesc, privirea fără de griji… mai ales după ce i-am plăcut şi ei, când eram copil, după ce îmi privea pozele, în seara când împodobeam bradul împreună. Seară cunoscută deja… cât îmi este dor de ea… aş vrea să accelerez acum, şi să mă lovesc de ceva, pentru ca în sfârşit, să mă trezesc, şi să revin în reala lume, unde ea mă cuprinde, îmi zâmbeşte, este fericită cu mine, nu mai are nevoie să se limiteze de unele obiecte, cum o făcea atunci, să se simtă iubită şi să însemn şi eu ceva mai mult decât un prieten… fost prieten… dar, peretele acestui vis e mult mai trainic, nu mă lasă.

Încercam să evit, întâlnirile cu prietenii mei, care acum, simţeam că am şi mai mare nevoie de ei, dar mă cunoşteau, ca o altă persoană. Cineva mi-a furat măştile pe care le purtam. Ideile ce, năşteau noi întâmplări, noi fapte, noi amintiri plăcute, despre care la fel, s-ar fi putut multe de povestit, presupun, cum ar putea-o face fiecare, despre întâmplările petrecute împreună cu prietenii săi. Încercam, să mă opresc locului, şi să rămân cât mai mult în singurătate. Am făcut o alegere, şi doream, cât mai mult să rămân acasă, la etajul doi, dar nu şi în camera ei. Încercam cât mai mult să lipsesc din ea, numai noaptea când îmi venea timpul să plec la culcare, mă aflam acolo. Lucram asupra cărţii, şi citeam altele. Lectura, nu-mi lăsa parte de a-mi mai alege şi alte ocupaţii, nu doream, am uitat ce înseamnă să vizionezi un film, să pleci la o plimbare cu prietenii, să glumeşti, să te veseleşti, să trăieşti. Poate că, totuşi uneori, mai urmăream un meci de fotbal, desigur, nu puteam să pierd meciurile clubului iubit, sau, câte un film, dacă

cineva îmi cerea o părere, sau un punct critic asupra filmului. Nu mai aveam o pasiune asupra jocurilor din calculator, cum o aveam anii precedenţi. Deşi, o mică parte de dorinţă persista, dar un sfert de oră, pe zi, îmi era îndeajuns. Nici nu mai formam turneuri de fotbal cu prietenii cum procedam înainte. Poate că ne-am maturizat cu toţii, ne-am încadrat în alte sfere, unii cer mai multă seriozitate, unii din contra, viaţă cu zâmbetul pe faţă, fără de griji şi nevoi, sau singurătatea, ca în cazul meu. Cream planul evadării. Această închisoare, în care număr zilele, cu aceleaşi persoane în jur, desigur, care-mi sunt dragi, indiferent de situaţie, de problemele şi neînţelegerile care mai apar între noi, le sunt foarte recunoscător, pentru ajutorul pe care mi l-au acordat mereu, dar îndeosebi în ultima perioadă, de când stau acoperit în tristeţe. Aş fi vrut, să le scriu fiecărui cuvinte de mulţumiri, sunt mulţi, mă bucur de susţinerea lor, dar, totuşi, nu mai vreau să le aduc probleme, cerşind ajutor şi atenţie din partea lor. Vreau doar să-i văd

fericiţi pe toţi, să dispar din viaţa lor, să nu mă cunoască. Aurel, „MaNga”, Irina, Simion, Cristi, Adelina, Adrian, nu importă, la ce oră şi câţi eram la număr, sau dacă mă cunosc în realitate sau nu, important e că eu fiecare în parte am relaţii strânse de prietenie şi mă înţeleg de minune. Recitind rândurile pe care, le mai modificam, mă înapoiam în trecutul meu veşnic, în istoria mea, amintindu-mi de acea legendă, cu final trist. Când practic totul era gata, nu aveam încă un plan, cum să realizez acest punct, de a da formă acelor pagini scrise. Eram în aşteptare, prietenii mi-au promis că mă vor ajuta.

De-ar fi să pot, să plutesc în zbor aş fi umbra ta, vom fi nedespărţiţi, precum prima rază de Soare, asupra-i zâmbetului tău, cobor de către stele, drept îndrăgostiţi, bănuiţi.

Dacă cerul îmi este casă, şi continui să plutesc în zbor aş evada, ascunzându-mă, la a ta fereastră, să-ţi şoptesc

„Te ador”.
În bătaia inimii, în al tău zâmbet, aş pătrunde-n a ta respiraţie în gânduri, lacrimi de fericire, în a ta imaginaţie.

Zbor, şi îţi cânt numele pe aripile vântului privirea ta, e-n inima mea, şi uit de tristeţea Pământului
În singurătate, te voi însoţi, atâta timp cât zbor, simt dragoste, simt durere, simt un chinuitor dor.

Frumuseţea ei, este în stare să învingă orice. E cap asupra lumii, asupra fanteziei şi imaginaţiei, asupra creaţiei, asupra vieţii. Datorită frumuseţii sale interioare care mă copleşeşte de fiecare dată când fac din nou cunoştinţă cu ea, dar şi ambalajului său de fiinţă ideală, supremaţia sa, obţine glorie asupra mea, nu sunt nevoit, obligat, dar nespus de bucuros să-i obţin vrăjeala, să mă supun, primind în rest, privirea sa şi în cazul de explodează ceva în mine, ce-i place ei, şi un

nemaipomenit zâmbet. Posedă un nivel înalt de pericol, mă vrăjeşte şi-i cad în plasă. O iubesc. Frumuseţea sa, cu care, e capabilă să manipuleze ochi, inimi, gânduri ciudate. Ea, este însoţitoarea sufletului meu, întregul meu gând şi glas, întreaga mea inimă. Ea este forma fericirii, formula bucuriei şi teorema vieţii plăcute. Numele ei, îmi alungă sângele în mine. Cu alte cuvinte, boala mea, se ridică la o nouă fază, mult mai periculoasă, şi mai neplăcută pentru ea. Încă nu cunoştea nimic despre carte.

„Iubirea pare să fie ca un medicament; este cerută doar de cei în suferinţă”.
Osho

Zilele se scurgeau. Eram în aşteptare ca prietenii ce mi-au promis să-mi facă legătura cu persoanele care o să mă ajute să ofer viaţă cuvintelor, o să-mi acorde vreo noutate, vreo informaţie. Dar, nimic. Îmi pierdeam orice

tip de dorinţă de a mai aştepta. În fiece seara, mă descurajam, îmi pierdeam răbdarea şi speranţa, era cât pe ce să-i transmit, numai textul, în forma electronică. Îţi Mulţumesc, scumpa mea Răbdare! M-ai ajutat enorm, să-mi sfârşesc lucrul până la capăt, să-mi mai recapăt puţină credinţă în puterile mele, pot să termin un lucru început, că ea încă îmi mai oferă puteri. Dragostea… ce sentiment ciudat. Se formează impresia, că dragostea este un cuvânt de lupta, în care ambele părţi, îşi oferă unul celuilalt tot ce e mai bun, se schimbă cu sufletele, îşi dăruiesc căldură. Un câmp de luptă, aflat pe vârf de munte, şi orice pas greşit, te aruncă într-un gol îngheţat, şi doar atunci înţelegi adevărata valoare a vorbelor „*Când eram împreună, pluteam între nori de fericire”*. O luptă care, are un început, dintr-o mică greşeală, neatenţie neştiută, osteneală. Calea ce se transformă de la fericire, punctul de start, spre ură şi nebunie – punctul final. Cu părere de rău această axă, e magică. Din primul punct spre cel de-al doilea, e nevoie

doar de un mărunt amănunt – o singură secundă, un cuvânt, un gest, o lacrimă, pe când, încercarea, dorinţa de a le întoarce de la capăt e ireală, uneori, e nevoie de câteva vieţi, pentru a dovedi să-ţi recapeţi persoana dragă, dar nu se ştie, dacă-ţi vei mai recăpăta credinţa vreodată. Nimic nu se diferă în viaţă, totul este absolut identic. Orice istorie povestită, are un „Mi s-a întâmplat şi mie”; fiecare vorbă spusă, a avut un precedent, a mai fost auzită, pierzând efectul asupra unor sensuri. Zilele nu se mai schimbă. Rămâne aceeaşi lumină galbenă, şi doar pe orar, noaptea mai provoacă un scurtcircuit, şi-i linişteşte pe toţi oamenii, readucând la viaţă, monştrii, ce-şi trăiesc a doua viaţă, în clipele negre. Nimic nu se diferă, în afară de acţiunile ce se petrec în intervalul: „*Ieri, Azi, Mâine*”, iar aceste trei cuvinte, chiar le schimbă pe toate. „*Istoria, Clipa, Viitorul*”. Ce cuvinte frumoase, şi ce conţinut şi sens ascund după ele. Toate lucrurile petrecute, toate amintirile, prezentul, speranţa că acesta este momentul potrivit pentru unele schimbări,

alegerea unui nou drum, şi speranţa de a nu mai privi în urmă, deschizând braţele vântului, viitorului, vântul schimbărilor. Ce cuvinte frumoase… dar nu merită. În comparaţie cu cel mai plăcut cuvânt al meu, sunt un fleac, există desigur, le respect însemnătatea şi voia, însă, acesta îmi decapitează supremaţia. L-aţi ghicit, nu? **Xenia**! Simpla audienţă, simplul gând, care a şi devenit un gând obişnuit, mă obligă să-mi ascult inima, să simt valurile albastre ale marii, să împletesc razele soarelui, să-i ofer lumina lunii, să visez neîncetat, să mă arunc cu capul în perete.

Am plecat cu prietenii, acasă la unul din ei, să petrecem timpul împreună. Obişnuiam, să jucam un fotbal, să vizionam un film, să facem glume unul asupra altuia, sau pur şi simplu să petrecem frumos şi vesel cu toţii, timpul împreună. Nu există o întâlnire între prietenii buni, fără de o bere rece. În acea seară, am întâmpinat o treaptă nouă în prietenia noastră. Am şi ales să plec, numai din cauza, să-mi mai revin, îmi era frică să mai

rămân acasă, ştiind şi înţelegând, că o vad real, pe cea, care nu există în acel moment lângă mine, că o aud şi-i simt atingerile. Fără multă chibzuială, am hotărât să plec atunci. Pentru început, am petrecut vesel timpul împreună, cum obişnuiam să stăm cu toţii, să ne povestim istorioare interesante care s-au petrecut în timpul în care am lipsit din ţară, dar şi mai mult ne plăcea să ne reamintim de peripeţiile noastre pe care le făceam, şi râdeam ore în şir mai apoi. Absent. Zâmbeam, dar ochii urmăreau prin colţuri, ca nu cumva să-mi apară din nou fantoma. Mă liniştea gândul, că a rămas doar acasă, că nu a venit cu mine, încuiasem şi uşa la cameră. Începusem să plâng la un moment dat. Niciodată nu am simţit nevoia prietenilor atât de aproape. Deşi, îmi venea să mă îngrop de ruşine, fiindcă niciodată nu doresc să mă fi văzut cineva într-o astfel de stare, chiar de e vorba de cei mai buni prieteni. Le mulţumesc, pentru că sunt foarte înţelegători. Pe rând, stăteau câte unul cu mine de vorbă. Nu puteam să mă

opresc, înţelegeam că într-adevăr înnebunesc, şi că nu pot trăi viaţa cum o trăiesc cu toţii, sau chiar, cum o trăiam eu cu câţiva ani în urmă, când la fel, eram cu ei la un loc. Parcă cu un nou pahar, îmi tăia răsuflarea, şi mă linişteam, dar, totul pentru o simplă clipă. Vorbe şi discuţii despre ea, despre mine, despre istoria noastră. Vorbe şi discuţii despre carte, despre dragoste, despre prietenia noastră ce a luat un nou val. Chiar dacă ne cunoşteam, de mai bine de zece ani, abia acum am început să facem cunoştinţă unul cu celălalt, dezvăluindu-ne sufletele şi arătându-ne imaginea reala.

„— Nu ştiu ce aş putea să-ţi mai spun. Ai scris foarte frumos! Eu nu aş putea să scriu aşa niciodată! Probabil că nici nu am iubit niciodată aşa, cu adevărat, cum iubeşti tu!”

Mi-au povestit pe rând, în dependenţă de care se afla la moment alături de mine, istoriile sale, triste, cu glas încet şi inimile tăiate. Nu i-am văzut niciodată aşa, scumpii mei prieteni. Spre final, s-a terminat ziua. Îmi

era totuşi ruşine să dau ochii cu ei, fiindcă nu ştiam la ce reacţie din partea lor să mă aştept. Oricum, prieteni buni, dar de la care se poate de aşteptat orice, în bunul sens al cuvintelor. Respingeam apelurile, nu răspundeam la mesaje. Eram preocupat cu lectura şi verificarea textului propriu.

Se apropia momentul culminant. Cartea deşi era gata, o mai verificam, fiind în aşteptarea semnului. Primeam mesaje de la prietenii care au reuşit să mai tragă cu ochiul printre rânduri, sau care rămâneau foarte uimiţi, când aflau că eu am scris o carte.

„— Sunt sigură că e minunată! Ştiu cum scrii tu”.

„— Prietene, să ştii că sunt uimit de tine, n-am ştiut că poţi aşa ceva să scrii. Am citit cartea, e super! Respect frate!”

„— Da, mie îmi place, sincer. Eu n-am aşa talent, n-aş putea”.

„— M-ai motivat să încep a scrie”.

„— Mi-a plăcut, felul cum o descrii! Nu am cuvinte,

cum ai scris tu: Ideal”.

Aceste mesaje, şi urări de bine, îmi ofereau o supraputere, o împingere înspre a finisa cât mai rapid totul, o speranţă foarte mare şi o încredere în sine. Eram încrezut, că o să-i placă şi ei, deşi încă formulam în fiecare seară, dialogul, sau momentul întâlnirii noastre.

— Cum să i-o dăruiesc?…

— Ce să-i spun?…

— Când?…

— Ce va urma?…

Cu toate că încă nu aveam cartea în mâine, dar totuşi speram, că o să se întâmple şi aceasta, va veni ziua odată, probabil că şi-i săturasem cu întrebările pe prieteni. Nu mai aveam răbdare practic, însă eram nevoit. În alt caz, i-aş fi cum şi începeam să gândesc, să fac, să i-o transmit pur şi simplu, electronic.

Mi-a pus sângele în mişcare. Închid ochii şi o văd. Pleoapele îmi fulgeră imaginea ei. Auzul îmi vibrează

glasul ei. Gândirea, mi se blochează dacă cuget o idee, ce nu-i legată de ea. Inima îmi fulgera, fiindcă am pierdut-o.

Cartea pare a fi gata. În sfârşit. Eram gata să zbor, ştiind, că am realizat practic visul, şi dorinţa ce mi-am pus-o ca prim scop. Mă alimentam din sentimentele şi gândurile care mi se formau, gândind la senzaţiile, după părerea mea, plăcute, pentru ea, atunci când va primi cartea, va cunoaşte despre ea, despre sentimentele mele. Înnebunesc de dor, după acea senzaţie, clipa de fericire, am reuşit ceva, sunt în stare să-mi mai ţin cuvântul, să duc ceva până la bun sfârşit, însă până spre acest sfârşit, mai aveam încă puţină muncă.

Cunoscând, prietenii mei, că stau fără de ocupaţie, în singurătate acasă, m-au invitat la un meci de fotbal. Majoritatea din ei, sunt fani ai echipei locale „**F.C. Zimbru Chişinău**”, de ani buni, care a devenit o parte din sufletul lor, căror le dedică cel mai scump timp, cântece, şi dragoste. Meci. Semifinala Cupei. Adversara,

o oarecare echipă. Pentru început, nu prea doream să plec, dar totuşi, m-au convins, ca mai apoi să mai rămân cu ei. Fericirea pe care am primit-o, văzându-i în extaz, bucuroşi, după victoria de 2 – 0, îmi provoca căldură-n inimă, să-i văd aşa. Sufletul nu mi se spăla de tristeţe, simţeam în mine pata pe care era scris, că sunt dat uitării. Chiar în momentul, când cu toţii, se aflau la intrarea pe stadion, întâlnind echipa, salutând, în dansuri şi cântece dedicate echipei, stăteam la zeci de metri într-o parte. Nu puteam, să-mi înşel echipa, bucurându-mă de victoria alteia, cu toate că pe departe au ceva comun între ele, dar şi nu aveam dispoziţia necesară. Încă nu aveam o modalitate de a da viaţă acelei cărţi, acelui blestem, în care-mi scriam zilele cum o fac şi acum. Mă sufocam. Mă acopereau valuri, eliminându-mi viaţa, gândul, cuvinte, idei, însă urma şi momentul inspirării, odată cu aerul proaspăt de după val. Mi se scurgea energia, pleca, precum sângele spre vampiri, litere spre cititor, inima mea, spre ea. Eram disperat, nu-mi

permiteam să stau cu prietenii şi amicii lor din galerie la o masă, să sărbătorim victoria. Dispoziţia nu era dedicată momentului potrivit, nu doream să le încurc, şi să o modific şi pe a lor. Mi-am ales un loc mai retras, în altă sală, să nu fiu văzut, să mă pot gândi la viitorul amărât, cu care doream să închei, la o variantă de salvare, cum să capăt o întâlnire cu ea. Stăteam trist, serveam o bere, încă o dată răsfoiam pozele ei, din colecţia mea de atunci, simţeam cum aluneca pe obraz, picături de lacrimi reci, semn de orfan în lumea dragostei, o lume atât de ştearsă. Se apropiau de mine, prietenii care-mi erau alături, Cristi, Aurel, Sergiu, şi mai stăteam din nou de vorba, despre viaţa mea problematică. Peste câteva ore, au lovit şi norii albi, noaptea întunecată, şi s-a ivit persoana care a fost în stare să mă ajute. Îi sunt foarte recunoscător, că mi-a îndeplinit visul şi nu mi-a permis, să las toate acele rânduri, doar un simplu text cu nişte sentimente vii, pierdute.

„— Da, aş putea să te ajut. Am persoane cunoscute în acest domeniu. Îţi spun, peste câteva zile, detalii despre cum să ajungi, un număr de telefon pentru ai contacta, şi mai departe depinde de tine”.

Peste câteva zile, am şi primit datele necesare. Am telefonat, am explicat motivul, şi câteva date despre conţinut, am ales ziua în care să plec cu informaţia gata.

Nu cunoşteam unde se afla tipografia, deşi îmi explicase cât se poate de clar. Am făcut înconjurul lumii, unei lumi aparte în care se dau naştere dorinţelor şi viselor, cărţilor, împreună cu Cristi, pe lângă tipografie, însă nu acolo era locul. Când am ajuns la locul dat, am urcat numai eu. Consideram, că e totul gata, o să transmit informaţia, şi cu asta se va lămuri totul. Nu era să fie. În sală, se aflau câteva persoane, căror eram nevoit să le explic iar, motivul, şi unele mici detalii, de care-i rugasem să se conducă, deşi, mă bazam mai mult pe cunoştinţele lor, şi pe creaţia lor. Am spus doar, în ce mod să aranjeze fotografiile, pe care le-am ales cu atâta

chin şi greutate, care fotografie să o aleg pe copertă, ce culoare să fie, dar şi mai mult întâlneam dificultăţi, când era nevoie să le explic de ce anume, am ales să scriu despre asta, şi să fac un tiraj atât de mic, cinci cărţi numai, să explic că este pentru început un cadou, de care nu aş vrea să comenteze altcineva, înainte de a cunoaşte părerea principalului meu erou din viaţă. Glumele, le primeam cu respect, fiindcă, nu conta ce se lua în vedere, importa numai, că acele persoane să mă ajute, să ţin acea carte în mâini, şi să ştiu că mi-a reuşit. Le-am spus ce titlu să fie, şi cu asta tot. Bucuros, mă întorceam spre casă. Cerul era cu mine, şi nu putea să se întâmple nimic. Ploaia ce mă spăla de grijile şi gândurile precedente, mă ajuta să uit că din nou e nevoie să stau în faţa calculatorului şi să verific iar şi iar, să caut o persoană care să mă ajute, eram mai liber, mai curat. Acum, îi ofeream şi mai multă iubire, o iubesc întruna. Nu va pleca niciodată din capul meu, şi nici nu am să-i permit să-mi părăsească inima. Încă adormeam,

spre dimineaţă cu gânduri, cum, o să-i ofer cartea, mă va cuprinde, o voi săruta, şi vom fi mereu împreună. În caz contrar, urma un atentat de suicid. Da, e o slăbiciune. Situaţia pe care mi-o cream, era mai degrabă o limită a pasului spre a pleca în altă lume, decât speranţa că mă va iubi. Răsuflam greoi, mă înţepa inima, şi speram că în ziua în care, va afla de acele rânduri, eu voi fi deja „*Acolo*", să nu-i mai încerc nervii asupra mea, să nu-i aflu reacţia. Noaptea… timpul criminalilor, îndrăgostiţilor şi visătorilor. Noaptea… un turneu… o luptă, în care nu ştii de la care să te aştepţi la mai mult pericol. Fiecare din ei, în parte supun jertfe în numele cuiva, sau pentru ceva, în urma prostiei a urmărilor inexistente. Îmi era frică să mai dorm. Îmi era teamă că după acele momente minunate, uneori, mă voi trezi în realitate, şi se va dovedi tot paradisul un nou vis. Acelaşi loc, la podea, cu mâine sub cap, şi pozele sale lângă mine pe de-o parte, însăşi ea, imaginaţia mea, de partea cealaltă cuprinzându-mă. Continuam să

înnebunesc, şi încă mai continui. Îmi place această stare, fiindcă, astfel îmi demonstrez că lumea mea, sentimentele mele şi cuvintele, dragostea pe care i-o dedic, nu sunt false, nu o să le repet niciodată altcuiva, şi fără ea, nu pot să trăiesc o viaţă liniştită, ci una asemenea realităţii pe care o am, chinuită, neagra, deşi albul acum mai mult m-ar deranja. Înnebunesc, deşi pentru o imagine completă, ar fi trebuit să am ochi distruşi, şi mâinile legate la spate, în rest, gândirea mea s-a isprăvit cu toate.

Acum, înţeleg o frază pe care o rosteau foştii mei colegi, pe care o auzeam, încă pe când nu aveam nici în gând că singur voi ajunge în asemenea hal:

„— Toţi scriitorii, poeţii, sunt nişte nebuni. Sau beau prea mult, sau locuiesc pe la casele de nebuni”.

Răspuns ce-mi sugerează, viaţa. Beau mult, am înnebunit. Acum înţeleg ce simţea fiecare persoană, care a fost capabilă să-şi expună gândurile în versuri sau în proză. Acum înţeleg starea în care se aflau, şi chiar de

întrebuinţau alcoolul în viaţa lor, nu era făcut din plăcere, ci ca să-şi aline din durerea pe care-i frământă, în cea mai mare parte, să scape de dragoste. Acesta era şi motivul pentru care, mulţi îşi pierdeau şi cumpătul. Le urmez calea. Este un nivel de dragoste în care nu mai există frică, nu mai există risc de a pierde ceva, fiindcă deja ai pierdut totul.

„Omul are nevoie de dragoste. Viaţa fără duioşie şi fără iubire nu e decât un mecanism uscat, scârţâitor şi sfâşietor”.
V. Hugo

De-aş fi frecventat ore despre cum să evităm îndrăgostirea, şi cum să scap de sentimente, sau cel puţin, să posed un control asupra lor. Unde aş putea să văd un „*Dragostea dăunează grav vieţii”?* Probabil, aş fi fost mai precaut. Nu mai plecam la plimbări târzii, în care întâlneam zorii. Uitasem de aceasta ocupaţie, sau

poate că nu asta era cauza. Acum aveam în apropierea mea, creaţia mea, pe care puteam să o văd, asta mă liniştea, dar şi mă frământa într-o mică parte. Un delir, bolnav. Mi-am resimţit, slăbiciunea mea, nou formată, de ceva vreme deja, se poate, când au venit acasă, în ospeţie nişte rude. Nu prea am plăcerea, să mă văd cu cineva din ei, din cauza, că iubesc singurătatea, pe când, în caz contrar, ar fi trebuit să petrec timpul împreună cu ei. Am plecat în cameră, ascultând muzică, şi gândindu-mă, la ziua când o voi vedea din nou, şi încercam să formulez strategia, cum să o fac să-mi înţeleagă sentimentele mele, ce le cresc pentru ea. Nu puteam să rămân nici la calculator, fiindcă erau să-mi stea careva din ei, în preajmă, dar şi nici ocupaţie nu mai aveam, atât cât cu cartea am luat sfârşit, dar lectura, nu aveam mare dorinţă să citesc când cineva mă urmăreşte la spate, sau chiar alături. Ascultam aceleaşi melodii preferate, ce-mi aminteau de ea. Priveam din nou pereţii acelei camere în care locuise ea… cândva… demult…

în alta epocă. Îi urmăream pozele… utilajul pentru exerciţiile care cândva le efectuam împreună cu ea, care mai erau, în unul din colţurile camerei. Se ridicase careva sus, şi intrase în camera în care mă aflam. Mă bucur că în acel moment nu vorbeam cu Xiuşca, fiindcă era să fiu dat de gol. Nu aveau de unde să ştie despre ea, cunoscând doar câteva mărunţişuri, şi mica istorie care i s-a întâmplat iarna trecută, când locuia la mine, în rest, despre versuri, carte, nu aveau de unde să cunoască. Impresia care şi-a făcut-o, intrând pe uşă, văzându-mă, culcat, fără ca să-i observ prezenţa, şi plângând.

„— Ce s-a întâmplat?”

Pentru început, m-am speriat, atâta cât nu auzisem cum călca paşii înspre odaia mea. Pe o secundă am dorit să fie şi ea, fiindcă e vorba de o verişoară de-a mea, o parte a imaginaţiei. Nu ştiam ce răspuns să-i dau, nu aveam chef de discuţii, şi nici nu-mi găseam puteri să mă opresc, să mai ascund ceva, să-i mai vorbesc, şi atât mai mult, să înşir un zâmbet.

„— Nimic”.

Telefonul! Asta a fost marea mea scăpare. O telefonase cineva, şi ieşise din cameră. Fără să mai stau şi eu pe gânduri, am sărit, şi am plecat de acasă, ca să nu fiu observat de nimeni. M-am furişat, pe lângă scări, apoi pe lângă casă, am coborât mai rapid spre poarta din vale, şi undeva urmăream o cale. De atunci, încă nu am avut ocazia să o revăd, şi nu îmi imaginez, ce e posibil să urmeze când ne vom revedea. Sper să nu-şi amintească de acel moment, şi să fiu executat cu întrebări fără de răspuns.

17 mai 2014. Ziua în care consideram ca pe câteva ore am să uit de acest fenomen pe care-l cunoşteam cândva în realitate, şi o să plec în lumea mea, alături de grămada de persoane pe care le-am îndrăgit, familia mea, echipa mea mare, istoria mea „Arsenal”, care urma să dispute Finala Cupei Angliei, cu o echipă, în comparaţie, mai modestă, însă cu tărie de caracter şi

curaj, „Hull City”. Finală… Sper să înţelegeţi această euforie, când de aproximativ zece ani, aştepţi un moment când în sfârşit echipa ta dragă, va lua Eventul, îşi va demonstra adevărata valoare, şi munca depusă, va da efect. Eram copil, când ultima oară i-am văzut ridicând un trofeu deasupra capului, sporind agonia pe întreg stadionul, şi în întreaga lume. Vizionarea perfectă, ar fi fost, la fel, dacă era să mă ajute şi ea la încurajarea echipei. Chiar de nu e vorba să-mi fi fost alături, dar măcar în mod online, dar nu eram în relaţii prea bune, nu avea timp pentru asta, pentru mine, se îndepărtase de mine mult prea mult. S-a întâmplat, să urmăresc în singurătate, şi nici nu ştiu, dacă e fapt de regret sau de bucurie. Aşteptam cu nerăbdare. Niciunul din prieteni, nu şi-a găsit timp, sau doreau să urmărească alte meciuri, aşa că am decis să urmăresc în singurătate.
Intră echipele pe teren. Ai mei, tradiţional, în tricouri de culoare roş-alb. Urmăream cu sufletul la gură, care va fi unsprezecele de start aliniat, de Arsene Wenger. Mai

mult decât trofeul, doream să-i revăd zâmbetul şi fericirea de pe faţa bătrânului, că a reuşit din nou să devină campion. Se dă Start. În minutul 4, reia naştere noua apocalipsă. Ochii mi se întunecă, şi prefer să privesc pe fereastră, liniştindu-mă cu ploaia, auzind doar strigătul fericit al comentatorului „Goool”!!! James Chester marchează. Hull City, preia conducerea… Nu a durat mult, apocalipsa, fiindcă a urmat un al doilea val şi… Goool!!! Curtis Davies… e 0 – 2, în favoarea adversarilor. S-au risipit şansele. Mai aveam o mică speranţă, că vor avea puteri să revină, dar îmi era frică, că şi-au pierdut curajul jucătorii, primind din startul meciului, două goluri, rapide, dar şi frumoase. Minutul 14, cât pe ce să scape şi balonul cu numărul trei. Treptat, Arsenal, începe să-şi revină. Au descoperit câteva căi de a pătrunde în careul „Tigrilor”. Minutul 17. Lovitură liberă. Câţiva jucători, se află în preajma balonului, şi decid cine va executa. Santi Cazorla, în elan, lovitură, peste zid, direct în colţul drept al porţii,

şi… Goool! Daaa!! E 1 – 2! Iată persoana care şi-a întors echipa cu speranţa spre a continua jocul. Se forma o intrigă. Meci spectaculos. Moment după moment, tăia sufletul, stadionul cânta. Sfârşit de primă repriză. Am alergat până la bucătărie să-mi pregătesc o cafea, şi m-am întors la calculator. Mi-am verificat în grabă, mesajele de pe paginile electronice, în speranţă că-mi va scri ea, dar, era să fie o zi prea scoasă din lumea asta, prea fericită, totul să desfăşurat în limitele posibile, niciun mesaj. Urmăream fotografiile ei, colecţia mea care tot creştea, în timpul în care-mi mai rămase. Din nou sunetele de pe „Wembley”. Frumuseţe! După pauză, cu mai multă putere, mai frumos se arăta jocul „Tunarilor”. Iată, marea bătălie pentru trofeu! Minutul 62. Schimbare la tabăra din Arsenal. Iese Lukas Podolski, şi intră pe teren, tânărul atacant Sanogo. M-a dezamăgit puţin această hotărâre, însă… odată cu această uluitoare logică chibzuită atent de antrenor, s-a început şi adevăratul joc. Timpul se scurgea, şi şansele

de a lua titlul, se evaporau. Iată miracolul! Minutul 72. Goool! Scorul meciului este 2 – 2. Koscielny!!! Încep cele două reprize suplimentare. Jocul perfect, continuă. Se observa cum jucătorii luptă pe viaţă şi moarte, din ultimele puteri. Ramsey, centrare din dreapta, spre Olivier Giroud, şi… bară… Ce dezamăgire… Aaron Ramsey… efectuează şut după şut, din toate poziţiile, posibile, şi am ajuns la momentul… GOOOL! Minutul 108. Înscrie gol. Ce revenire! 3 – 2. Frumos meci. De îndată, cum m-am liniştit din euforie, văzându-i pe jucători ridicând Cupa, deasupra capului… de ce am povestit totul atât de detaliat…? Fiindcă a fost unul din meciurile vieţii mele, în care au câştigat ai mei… care nu demult erau „Ai noştri”… amintindu-mi de asta, primul lucru pe care l-am făcut a fost:

„Au câştigat ai noştri Cupa!! Arsenal a învins 3 – 2, după ce pierdea 0 – 2 la început!! În sfârşit, după 9 ani, au câştigat primul trofeu!”

I-am scris mesaj ei. Am primit, un răspuns peste câteva

ore.

„Da. Mă bucur”.

Nu o mai interesa. Un răspuns sec. Mi-a stârnit tristeţea. Uitasem de meci. Bună seara alcool. Acum o întrebare de gen „*Ce se întâmplă cu mine*?”, ar fi cât se poate de tâmpita şi absurdă. Visele… Amintirile… Xenia…

Sunt fermecat de ochii ei dulci. Iubeam să-i privesc fără să clipesc, şi să caut calea de a pătrunde în inima ei, prin intermediul lor, dar o irita că o cercetez, şi stau ca o statuie vie. Mi-e dor de părul ei. O simplă atingere, îmi provoca răcoare şi senzaţii ce mă tremurau uşor, îmi lua în schimb fiorii. Mâinile sale, care par jucăuşe precum ale unui copil, fine şi gingaşe, dar care sunt în stare să schimbe întreaga lume, înspre bine. Glasul ei, îmi descarcă sufletul în tălpi, şi simt cum curge izvorul ce se află de cealaltă parte a nucleului. Buzele ei, ce sunt asemeni, unor două petale de trandafiri, amestecate cu perle. Obrajii fini, mai blânzi ca fulgii de nea, ce provoacă cel mai frumos zâmbet care ar fi existat

vreodată. Nici în oricare altă lume, nedescoperită încă, nu există o Zeiţă mai perfectă din toate punctele de vedere, în lipsă de neajunsuri, cel mai înalt nivel posibil al creaţiei, Domnişoara Frumuseţe. O inimă, bogată, însă în care nu este loc pentru mine. Revăd în amintiri, ultimele sale priviri, ochii ei plini de tristeţe şi dezamăgire. Îmi este atât de mult dor de ea… precum unui sclav, de libertate, unui om plecat, să revină cât mai repede în sânul familiei sale şi a prietenilor dragi, precum unui ostaş plecat la luptă, să se întoarcă triumfător. Am peste 8100 de zile de când trăiesc, şi aproximativ 1500 de când trăiesc cu adevărat, deşi în chinuri insuportabile… de când am cunoscut-o. Fiecare zi, să o fi scris… să nu duc parte uitării nicio secundă, mi-e dor de fiecare din ele. Să fi filmat fiecare gest al ei, fiecare pas, când eram alături… ce prostesc mă mai purtam… nu voi pierde niciodată ura de mine, şi iubirea pentru ea. Deşi îmi urăsc viaţa proprie, o iubesc numai pe ea, fiind anume dânsa, adevărata mea viaţă. Deşi

sufăr mereu, mă chinui singur, de a nu o da uitării, să o simt alături, sunt fericit, deoarece o cunosc, mi-a fost alături, i-am simţit zâmbetul, atingerea, privirea, să mai fi fost şi sărutul… mă bucur, că ea este fericită, şi nu se mai află în situaţii dificile… sper… deşi fericirea ei, înseamnă orice clipă, în lipsa mea. Acesta e singurul obstacol, care-l avea când eram împreună. A trecut exact un an, şi nu mai aştept acum, să-mi mai scrie, să mai aştept din nou o propunere de genul *„Tot spui că mă iubeşti, ce ar fi dacă vom mai încerca odată?”*.Aş dori să nu mai cred în visuri… dar atunci aş fi pe de-a dreptul mort. Singura hrană a mea, şi sursă de energie. Ea m-a lăsat. A plecat, fără un indiciu de a o urma, sau dacă se va mai întoarce. Visele-amintirile. O să le păstrez. Numai ele mi-au rămas. Hrana mea, este cafeaua ziua, şi alcoolul în noapte. Posibil asta ar fi cauza de-mi pierd din ce în ce mai des cunoştinţa. Poate, că din cauza înnebunirii tot mai dezastruoase a mea. Muzica… muzica noastră… o iubesc… am şi acum

ceva mai proaspăt cu care, i-aş fi umplut urechile şi nervii, numai ca să le asculte, cât de mult sper, şi ştiu că o să-i placă… Ştiu că are nevoie de aceste melodii, care-i aparţin. Sunt frumoase, sunt despre dragoste, sunt pentru ea. Ea, este pentru mine ca fiecare strop al ploii, fiecare fulg în iarna, fiecare rază pentru soare, ea este acea parte, fără de care eu nu pot să exist.

Locuim într-un orăşel pictat alb-negru, care-şi descrie istoria în umbrele albe oferite de întunericul zilei. Chiar şi ziua, e noapte, oricât de absurd nu ar părea. Partea sa, formată din metal puternic dar subţire, şi sticle, clădiri uriaşe, de diferite forme, orice metru păşit, este un pas păşit prin lux, şi partea mea, ceva mai gol, aparent, asemeni unui stil din bătrânul Western, din lemne putrezite, şi nisipul ce se agaţă de aer. Luminile abia de mai ard, însă formează cea mai romantică strada, în care ar fi posibil să ies la o plimbare liniştită cu ea. Alături de apă, formează o pătrundere, o imagine geamănă, pictată de Picasso. Norii, acoperă curcubeul, din păcate,

acoperă şi stelele, care sunt scufundate de ceaţa tristeţii şi plictiselii sale, care străbat dinspre lumea mea. Un pustiu, fără urme, un oraş gol, care îşi aprinde culorile de fiecare dată când Ea zâmbeşte. Ea… Stăpâna lumii. Dacă ar fi să deschid o hartă a lumii, şi să ne repartizez locurile noastre, pe plan al distanţei dragostei, dar deja şi a prieteniei între noi, atunci am fi localizaţi în mijlocul polilor, fiecare însă de partea opusă, sau mai de bine, ar prefera un ţinut frumos din Australia, să spun, şi chiar de nu pot să ştiu de ce mă face să spun asta, fiindcă nu a mers vorba niciodată despre asta, dar poate ca în astfel de situaţie m-ar izgoni, pe undeva, prin Insulele Feroe, sau poate chiar şi Groenlanda. Sunt într-o continuă deprivare.

„Nu iubesc cei ce nu-şi arată iubirea”.
William Shakespeare

Ce suflet bogat are Shakespeare. Orice gând descris, în

capodoperele sale, îţi dezvăluie o taină a istoriei, o morală, de luare-aminte. Mi s-a memorat, spusele lui Troilus, fiu al lui Priam, regele Troiei, din „Troilus şi Cresida”:

„*Iar eu sunt slab ca lacrima femeii mai orb ca neştiinţa, blând ca somnul mai sperios decât fecioara noaptea şi-asemenea prunciei, nedibaci*”.

De ce anume acest fragment mi-a plăcut? Din cauza sentimentalităţii mult prea apăsate din ultima perioadă, care-mi produc lacrimi, ploi de lacrimi şi slăbiciuni în care alin în tristeţe veşnică. Nu mai ştiu, pe unde mai răsuflă acum, pe unde să o mai găsesc, anume aceasta neştiinţă despre care se vorbeşte. Nu observ în rest nimic, prind şi dezvălui firul numai care îmi dă de înţeles, ca Aare ceva legătură cu aceasta drăgălaşă făptură, prin asta se înţelege „*Mai orb”.* Persistă frica în permanenţă, de a nu efectua un nou eşec, de a nu o da din nou în bară, de a nu-i încurca, să nu-i mai

reamintesc de mine, să gândească că sunt plecat, că am uitat-o. Despre neîndemânarea mea de a efectua anumite lucruri, nici nu mai doresc să pornesc vorba, fiindcă nu-mi reuşeşte absolut nimic, din cauza descurajării şi pierderii bunului simţ de a mai dori ceva în această lume. Acum nu mai ştiu, dacă doresc să mai fiu cu ea sau nu, atâta timp cât cunosc că ea, este mult mai fericită, atunci când eu sunt dat dispărut din viaţa ei, şi ştiu exact, ca nu vor fi pe stâlpii străzilor, sau pe panourile locurilor publice, anunţuri de stil „Wanted”, şi o fotografie alb-negru, pe o hârtie galbena, cu recompensa pentru cei care mă vor arunca în faţa ei, în genunchi.

Am primit apelul, în care a fost confirmat, că scopul meu pentru acea perioadă a fost îndeplinit. Cărţile erau gata. Fără mari chibzuieli, mi-am pregătit rucsacul, şi mă îndreptam spre destinaţia cu glorie. Cu pas cât mai grăbit, mă îndreptam spre fiecare loc, unde era nevoie de a mă deplasa de sine stătător, până a ajunge la vreo

staţie, pentru a-mi lua transportul de care am nevoie. Odată ajuns, am primit, frumos împachetat, cu o senzaţie, de parcă ţineam în mâini o pâine calda, proaspăt pregătită. Nespus de fericit. Mi-au desfăcut pachetul, pentru a-mi demonstra ce s-a primit. Nu aveam cuvinte să le mulţumesc. Coperta arată perfect, imaginile sunt aranjate frumos, nici nu erau cum să fie altfel, fiindcă sunt cele mai frumoase imagini pe care le-am văzut vreodată, şi nici Mona Lisa, lui Da Vinci, nu o voi urmări niciodată cu atâta farmec şi vis. Fericire… Aşteptând în staţie, am despachetat din nou cutia, pentru a mai răsfoi încă o dată una din cărţi, de a mai adulmeca acel miros proaspăt de pagini, care-mi aminteau de ea, fiindcă întreg sufletul şi inima mi-am depus în acele rânduri. Formam planul, cum să i-o transmit. Am hotărât, că nu trebuie să mai pierd niciuna din zile, şi să i-o transmit chiar în acea zi, dar încă nu ştiam cum de e posibil să o fac, cunoscând că ea în niciun caz nu doreşte să mă mai vadă. În gând îmi era ceva de genul:

„— Astăzi este data de 22. Azi am să o văd. O zi extrem de formidabilă. Cartea… Ea… Privirea, şi zâmbetul… Atingerile… Părul… Mâinile… Glasul… Mâine şi poimâine, o să citească cartea, şi cu un mic optimism, un lucru straniu pentru mine, pe care foarte rar îl adopt, pe data de 25 Mai, când se vor împlini patru ani de când am făcut cunoştinţă, îmi va cere o întâlnire, şi în sfârşit după o perioadă atât de lungă, să fim împreună pentru totdeauna”.

Am hotărât să o sun. Îmi amintisem de vorbele sale din ultima zi, când am văzut-o, când plângeam amândoi în camera ei.

„— Eu mereu o să te ajut când o să ai nevoie de mine, mai ales acum, după tot ce ai făcut pentru mine. Eu nu am să te las niciodată”.

Speram să mă bazez pe asta, şi recunosc, că a fost iar o minciună. Din astă cauză mă consideră un mincinos, fiindcă adevărul nu mi-l respecta, şi numai prin aceste metode, reuşeam să mai ating un mic scop, însă înainte

de a-l îndeplini, îmi găseam ruşinea şi curajul, de a-i recunoaşte aceasta, şi îi spuneam adevărul curat.

„— E cea mai frumoasă… E cea mai frumoasă carte… Nicio carte din lume nu poate fi atât de frumoasă… fiindcă în ele nu este descris despre ea… nu sunt prezente fotografiile ei… nu sunt prezente fragmente din istoria ei”.

Eram înnebunit după acea carte. Nu ştiu ce impresie îşi făceau trecătorii, care mă priveau, văzându-mă mergând, cu un zâmbet larg pe drum, păşind încrezător. Sincer, îmi venea să scot cartea din rucsac, şi să o demonstrez, la toţi trecătorii, şi să strig fiecărui în parte:

„— Eu am scris-o! E frumoasă! O cunoaşteţi? Nu? Sunteţi cel mai nefericit om”.

— Alo! Salut! Ce mai faci?

— Salut. Tocmai m-am întors de la şcoală. Acum doresc să mă pregătesc pentru sport.

— Ce-ai spune dacă ne vom întâlni peste o oră?

— Da, mai degrabă nu este posibil?

M-a cam mirat răspunsul ei atât de simplu, de parcă aştepta cu nerăbdare să mă vadă cât mai curând, flămândă şi ea de mine, cum eu de ea, nu mai este în stare să mai aştepte încă o oră, doreşte cât mai curând.

— Sunt în oraş, şi până voi ajunge la tine… ştii deja.

— Ştii cum mă atârn faţă de întâlnirile noastre. Nici nu ştiu. Nu prea vreau. Trebuie să plec până la bibliotecă să-mi i-au nişte cărţi, poate acolo ne vom vedea?… Da, mai bine, spune-mi despre ce e vorba?

— Mi-ai spus, când va veni momentul să am nevoie de ajutor, pot să apelez la tine, nu-i aşa?

— Aşa e! S-a întâmplat ceva?

— Da!

— Cu ce pot să te ajut? Eu?

— Da, numai tu, ai putea să mă ajuţi.

— Nici nu ştiu, dacă aş fi în stare să te ajut cu ceva. Ei bine. Măcar, încerci să stărui să-mi spui ceva detaliu?

— Nu! E nevoie doar să-ţi arăt, pentru a-ţi explica. În alt

chip, nu vei înţelege.

— Biiine. Mă suni, când ajungi.

Fericire!!! Şi frică. Straniu. Fericit, că o voi vedea. Frica de aşteptările care urmau, de reacţia sa atunci când va afla, că a căzut pradă noii mele minciuni, dar unicei metode de a o mai vedea, dar şi de urmările care vor fi, când va afla că am scris o carte pentru ea. Surpriza mea. Niciodată nu au fost binevenite, cum s-a şi dovedit. Doream să-i fac ceva original, la care nu se putea aştepta niciodată, absolut de la nimeni. Peste doar trei minute primesc un apel de la ea. Glasul îi tremura. Aveam impresia că e gata să înceapă a plânge. O speria lucrul, că trebuie să se întâlnească cu mine. De ce?… De ce…

— Nu… Nu e nevoie să ne vedem. Nu te voi putea să te ajut cu nimic. Nu vreau să ne întâlnim. Mai ales, că ştii, că noi niciodată nu ne-am înţeles cu nimic. Nu vreau să te văd. Nu ai alţi prieteni la care poţi să apelezi?

Într-o secundă, euforia de pe faţa mea s-a transformat

într-un chip, palid, într-un suflet mort.

— Cum să nu… Am. Mulţumesc că m-ai ascultat. Cu bine!

Nu mai aveau însemnătate, senzaţiile tari pe care le simţisem ziua. Căzusem în deplina tristeţe. Depresia se lărgeşte. Mulţumesc ploii care mă scăpa de rânjitul lumii care erau să-mi descopere lacrimile, şi mâinile ce vibrau, mă cuprindea un tremur înfricoşător.

Întins, pe pat, citeam cartea. O citeam, cu lacrimi în ochi, oprindu-mă, mai bine de jumate de oră la fiecare poza a sa… şi câteva minute la fiecare frază povestită, pentru a-mi aminti acele detalii şi momente cum sau petrecut. Un lucru care mă mai mulţumea spre acel final de zi, era că citind, vedeam tot adevărul, nimic scos din fire, nu am inventat nimic, la fel cum o fac şi acum… însă acum… cât de mult aş dori, ca toate cele povestite să fie doar o celulă a imaginaţiei… Redescopeream, îngrămădirile de greşeli, de care-mi este foarte ruşine, şi nu mai ştiam, dacă ar face să i-o mai dăruiesc într-un

astfel de hal, sau nu. Găsisem o altă variantă de a-i mai cadona acea carte. Prin intermediul, prietenei sale Cristina. Am telefonat-o. Nu i-am spus despre ce e vorba, însă i-am dezvăluit doar, că doresc să-i fac o mică surpriză, şi să o transmit prin ea, la şcoala să i-o transmită. Consideram, că voi obţine un sprijin. Ce strategie paralizantă mai inventasem. Când o simplă întindere de mână, pentru a i-o oferi, mai aveam nevoie, pentru a îndeplini visul, a cunoaşte apogeul fericirii, totul se risipea. O risipă de viaţă.

„— Oare? Crezi că merită?”

Nu înţelegeam sensul acestor cuvinte. Cu ce am greşit? Să-mi explice cineva! De ce adică, nu merit să-i fac o astfel de surpriza… Încă o opţiune plauzibilă, distrusă. Ştiu… Nu-s persoana care o merită.

Disperat. Persoana imaginară care-mi era aproape, dispăruse de vreo două zile. Singurătate completă. Mai venea, uneori seara, bunul meu prieten Adrian, pe care-l consider o mică copie a fratelui meu geamăn, identic

sufletului meu. Odată cu descoperirea talentului său de a scrie, şi de a compune, sugestii, fraze, versuri, ne-a unit ceva mai mult decât în anii precedenţi. Acum puteam, liber să stăm de vorba, pe teme delicate, tainice, personale. Să ne vărsăm amarul, şi să ne dezvăluim istoriile şi sufletul. Dacă mai ţineţi minte, în prima parte am descris un asemenea moment, până la începutul dezastrului care se formase în viaţa Xeniei, anume acest inteligent adolescent, mi-a format această dorinţă de a încerca, de a scrie o carte. Doream să scrim împreună o carte, despre istoriile noastre, însă întâmplarea care s-a petrecut, m-a obligat să-i înşel aşteptările. Acum se ocupa şi el. În curând, vom realiza, cred, ceva împreună. În doi, serile întregi, discutam, precum cândva, Eminescu şi Creangă.

Mă demoralizasem. Exasperat, mi-am ucis orice valori. Aceste sentimente, păgâne, şi credincioase mă îngropau, readucându-mi înnegrirea de ateu. Nu mai puteam dormi. Aveam frică de somn. Dar şi nu aveam încă

modalitatea de a-i oferi cartea.

Dacă inima constă din patru camere, a mea este formată doar din una imensă, de catifea însă în care este declanşată furtuna. Acolo, locuieşte ea, Xiuşca mea, şi pot să spun, că se simte formidabil. E nespus de fericită. E un ostatic al inimii mele. În fiecare zi, îmi zgârie pereţii, mi-o desenează, lasă o amprentă zâmbind, simţindu-se în libertate, îmi provoacă durere. Sunt onorat, că am fost jucăria ei preferată… îmi pare rău… că m-a dat uitării. Zile în şir nu mai fac altceva decât să-i revăd pozele, mesajele, să plâng, să scriu.

Tăcerea – singurul lucru de aur, care nu le este pe plac femeilor. O pauză, care te ajută să te asculţi pe tine, să nu distrugi armonia liniştei. Un spirit. Uneori, însăşi tăcerea poate fi, cel mai potrivit răspuns la o întrebare acordată.

A venit şi timpul acelei zile, în care trebuia să pun capăt tuturor gândurilor ce bântuiau cărări fără de margine, fără de direcţie. Trebuia, în orice fel, în orice chip, în

acea zi, să-i ofer cartea. Mai rămase doar două zile, până când aveau să se împlinească patru ani de când ne cunoaştem, deşi nu avea importanţă pentru ea, nu are nicio însemnătate această zi pentru ea. Încă nu cunoşteam cum să îndeplinesc aceasta acţiune. Păşeam prin cameră, descurajat, în cercuri, discutând cu sine. Motive şi argumente, de ce această metoda ar fi fost mai originală, şi mai potrivită, sau din contra, de ce nu ar trebui să procedez astfel. Eram blocat, nu aveam scăpare, nici zecile de mâini întinse, nu-şi permiteau să mă tragă în sus, sau în direcţia unui mal. Mă înglodam în inimă, şi în suflet murdar. Înnebuneam, din cauza că nu găseam o cauză, să-i provoc interesul, să o întâlnesc, să o văd, să discut cu ea. Nici nu mai cunoşteam dacă mai este nevoie să-i mai dărui acea carte, cunoscându-i, indiferenţa cu care o va primi, şi doar, din încurajările amicilor, am hotărât, să termin această cale până la bun sfârşit, indiferent de ce voi primi în răspuns, fiindcă zilele următoare erau clar planificate. Luptă pentru o

viaţă mai bună, luptă pentru o dragoste sufleteasca curată, luptă pentru a-i cuceri zâmbetul său. Unde aş putea să mă ascund, şi să o observ cum mă caută enervată pentru a mă certa, ca să o admir? Am ales una din cărţi, şi încă gândindu-mă la ce fapte poate să ducă această acţiune, o răsfoiam, şi-i mai urmăream fotografiile, şi mai treceam cu vederea asupra unor rânduri. Pe alocuri „Aici se putea mai bine”, pe unde „O să-i placă aceste rânduri”, dar deja era prea târziu pentru a mai schimba ceva. Întâmplător, am dat şi de carneţelul meu, în care desenam lucruri, care le simţeam, scriam versuri, auzite din unele melodii, care se potrivesc perfect cu starea mea. Chiar dacă, era pe departe, un carneţel complet, era aproape gol, şi numai acele câteva pagini în care, îmi notam interesele, erau nu chiar la tema, ceva care i-ar fi plăcut ei, însă erau şi câte ceva în care în deplină singurătate, desene, şi cuvinte pe care i le dedicam ei, în acelaşi timp când eram preocupat cu prima carte. Am hotărât, să pun şi carneţelul în pachet,

lângă carte, păstrând desenele fotografiate, în calculator şi pe câteva din paginile mele de socializare. M-am gândit, că dacă oricum, nu am să i-o ofer direct, atunci să-i las un bileţel, însă treptat, rândurile ce-mi dezvăluiau dorinţa de a discuta cu ea, şi de a-i demonstra ce simt pentru ea, transformau acel bileţel într-o scrisoare imensă. Niciodată nu i-am mai scris în acest mod, să-i scriu o scrisoare. O apelam, discutam direct, mesaje prin intermediului calculatorului, sau telefonului, dar ca să-i transmit o scrisoare niciodată. Niciodată nici nu am jucat rol de a fi poştaş. Scriind, simţeam că lacrimile pândesc momentul, dar eram săturat de această deprindere prostească, aşa că nu le-am permis. Încă o dată am mai răsfoit cartea, am mai privit pentru ultima dată acele desene, pata din perioada februarie-aprilie, am strecurat şi răvaşul pentru ea, le-am împachetat. Am tăiat un bileţel mic, şi l-am lipit pe pachet, scriindu-i numele, pentru a înţelege acei care îl vor găsi, că este adresat ei. Am ascuns pachetul în

rucsac. Era prea devreme pentru a pleca spre destinaţia cu punctul final. Mai discutam cu careva din prieteni. Amicul meu Adrian, cu care eram în strânsă legătură în acea perioadă, înţelegea ce final pot să obţin în urma acestui eveniment, şi din astă cauză, ne-am înţeles, că la întoarcere, îl voi apela şi vom discuta puţin. Nu doream ca după o asemenea acţiune, cu sufletul la gură, să mă întorc, în delir sau dezamăgire completa, şi să discut cu singurătatea. A apărut şi ea online. Am decis, să mă interesez într-o metodă mai stranie, ca să cunosc dacă o să fie în acea seară acasă, sau o să plece în oraş, ca să ştiu cum să procedez mai departe, îmi formam punctele pe plan. A enervat-o întrebarea, deşi nu cunoştea încă urmările, care o aşteaptă. Nu i-am răspuns, de ce am nevoie pentru acele date. Am ieşit din cameră, încet, şi mergând agale, mă îndreptam spre strada ca să prind autobusul ce se deplasează în direcţia sa. Nu aveam pentru ce să mă grăbesc, fiindcă aşteptam să se întunece. Era încă mult prea devreme. Nu ştiu din ce cauză mă

pornisem atât de devreme. Ascultam muzica preferată, şi o cântam cu gândul la ea. Unele îmi aminteau de zilele în care locuiam împreună, de momentele când mergeam pe strada ce se îndrepta spre casa ei, despre momente când ea însăşi mi le cânta, se altele, care au o însemnătate pentru mine. Odată coborând, m-am îndreptat spre parcul, care se afla puţin mai la vale de liceul în care îşi frecventa studiile la acea vreme. Chiar şi acel parc, avea o însemnătate enorma pentru mine, fiindcă anume acolo am văzut-o pentru prima dată. Acolo pentru prima dată, i-am observat chipul, şi am visat alături de zâmbetul ei, în acea vară caldă. Atunci am reuşit să-i observ adevărata frumuseţe a părului său, ce lin strălucea în soare, dar adia în vântul moale. Nu am reuşit să mă adorm în privirea sa, fiindcă purta ochelari de soare. Nu merge vorba despre acea întâlnire în care tăceam, fiindcă am pomenit şi atunci, într-unul din rânduri, că a mai fost o întâlnire, cu un an în urmă. Deşi am aşteptat-o în jur de o oră, m-am mulţumit pe

deplin cu împrejurarea sa. Mi-a fost aproape atunci, câteva zeci de minute, fiindcă urma să se ocupe de munca sa, o sesiune foto, planificată. Mă invita să o urmez, dar nici nu mai cunosc de ce am refuzat. De ce atunci, vorbeam cum se cuvine, şi mă purtam ca de obicei, nu tăceam, şi să mă port ca un laş descurajat, cum am făcut-o a doua oară? Totuşi, consider că cuvintele cu propunerea de a ne întâlni, m-au înspăimântat enorm. Parcul… seara. Am ales, să mă aşez pe aceeaşi bancă, unde am aşteptat-o atunci, prima dată, unde mi-a stat alături. În acelaşi loc stăteam, şi cu o mână întinsă în locul unde, cândva, era ea. Mai aveam câteva ore pentru a aştepta. Tot priveam în jur, şi încercam să mă ascund. Puteam fi observat de careva din prietenii sau colegii săi, care mă cunosc, sau chiar în cazul de ea ocupându-se cu sportul, şi-ar fi format traseul alergării prin acel parc, să reuşesc să mă ascund. Deşi nu pot concretiza, că în astfel de caz, era să sar într-un tufiş, pentru a nu mă observa, mai degrabă era

să-i sar în faţă, sau să alerg din urma ei. Plictiseală. Gânduri de fier. Cât de greu se măsoară timpul în moment de aşteptare. Îmi dă putere să visez. Îi urmăream pozele, reciteam mesajele primite de ea cândva, în altă viaţă, care mă făceau să zâmbesc. Urma, partea cu deznodământul. În jur de orele, 22:00, abia de se înserase. Se mai observa ceva lumină din partea opusă a Terrei, uitată de Soare. Luna era atât de sătulă de mine din timpurile când o urmăream în plimbările petrecute, că acum, nu se mai grăbea să reapară. M-am ridicat, şi cu pas foarte încet, mă îndreptam spre drumul, de care îmi era foarte mult dor, drumul spre casa ei, unde ultima dată în acea direcţie, l-am păşit împreună cu ea, drum care îmi provoacă o întreagă viaţă în amintiri, o muzică aparte, un gând aparte, întâmplări şi discuţii cu ea, versurile lui Eminescu pe care le recitea mergând, planurile discutate pe care doream să le îndeplinim. Îmi era frică, să nu fi uitat cum să ajung până la ea. Mergeam încet. Mă ascundeam de luminile maşinilor.

Putea fi la volan, tatăl sau fratele ei, şi să fiu observat, să fie şi ea în maşină, şi să mă observe, sau careva, iar, din cunoscuţii săi, care să mă vadă în lumina maşinii. Tot treceam de partea cealaltă a străzii, când observam de la distanţă, că se îndreaptă cineva înspre direcţia mea, fiindcă, la fel, putea să fie ea, la o plimbare, sau să se ocupe în acel moment cu sportul.

„— Ultima dată, aici m-am despărţit de ea, când pleca la ore! Dar aici, îmi povestea despre cum călătorise cu fratele sau, cu trenul. Pe aici am fost, când căutam împreună un apartament pentru ea, dar pe aici ne plimbam, în acea noapte când s-a şi început totul. Aici, intram în magazin, pentru a cumpără câte ceva, de mâncare, până ajungeam în centrul oraşului".

Cu apropierea de casa ei, paşii tot se împleteau în frică. Deşi aveam nevoie doar de câteva secunde pentru acţiune, mi se înmuiase picioarele, inima îmi bătea mai mult decât muzica din căşti pe care nici nu o mai auzeam, din motiv că analizam planul cu acţiunea. Era

oră târzie. Mă apelase Adrian, şi i-am explicat, că acum doar urmează acţiunea, şi peste o oră să mă aştepte.

Ultima cotitură, în urma dealului pe care l-am urcat, şi din depărtare, i se zăreau porţile. Până în acel loc, am ajuns în acea primă seară, însă nu avea de unde să-i zăresc porţile atunci, din cauză că erau cuprinse de ceaţă. Se observa lumina puternică la poartă.

„— Ce mă fac acum? Lumina e aprinsă, or să mă vadă cineva din ai săi. Nu doresc să fiu observat, de niciunul din ei, şi chiar nici de vecinii care mă cunosc, şi nici de câinii, care chiar de mă cunosc şi ei, ar fi să latre! S-a stins lumina! Acum, au plecat! Să alerg încolo! Iar să aprins! Ce mă fac? Să aştept câteva minute, pentru a urmări ritmul becului, de a înţelege intervalul când arde, şi când se împrieteneşte cu mine, şi se stinge! Dar uite!!! Tatăl ei, şi fratele, se îndreaptă spre drum! Plec acasă! Revin mâine!”

Să fi fost lăsat pe ziua de mâine, nu era nici în ruptul capului să mă mai întorc. Nu mai aveam puteri, de a-mi

mai aduna curaj, pentru a porni iar acel drum. Nu mai aveam puteri nici pentru acele câteva ore de aşteptat noaptea, şi nici pentru gândurile care le rumegam. Viitorul îmi era clar. Nu aveam nicio zi de pierdut. Dacă era nevoie, eram gata să aştept şi câteva ore, până vor adormi cu toţii, pentru a duce misiunea mea până la capăt, să-i las pachetul sub poartă. Am aşteptat până, au trecut înapoi strada, şi au intrat în ogradă. Nu cunoşteam dacă au ajuns şi în casă, sau se află prin apropiere. Câinii lătrau, fiindcă îmi auzeau paşii, care tot îi târam, ba spre casa ei, ba înapoi spre cotitură, pentru a mă ascunde după tufiş. Observam, din aceeaşi cauză, cum stăpânii caselor, se uitau pe fereastră pentru a observa, dacă se întâmplă ceva.

„— Mi-a scris acel mesaj cu propunerea. Am fost la sală şi am îndrăgit lectura, după cum m-a rugat. Am încercat să-mi pun capăt zilelor de atâtea ori. Am fost alături de ea, în acel moment dificil pentru ea. Am locuit împreună. Mi-a frânt inima, ori de câte ori, se plictisea

de viaţa sa de lux. I-am dedicat cartea. Nu mai am ce pierde. Alerg odată încolo, şi mă întorc înapoi, şi cu asta e tot. E ca un exerciţiu văzut la Olimpiadă”.

Câţiva zeci de metri, totuşi, îmbrăţişat de fiori răcoroşi, mă îndreptam încet spre casa ei. Am aşteptat acele trei secunde, în care lumina este stinsă, şi am alergat cât de rapid mi-a fost în puteri, în partea opusă a porţii sale, aruncând pachetul, încet, în momentul când m-am aplecat, pentru a i-l arunca pe sub poartă, în ogradă. Odată ajuns în partea cealaltă, cunoşteam că este un drum, dar eram obsedat de o frică, că voi ajunge în alt loc, mă voi rătăci. Cinci minute în nedumerire, de ce să fac. Să mă întorc înapoi – risc să fiu văzut, să merg deja înainte – risc să nu ajung unde am nevoie, şi să mă întorc cu mult mai târziu înapoi. Ascunzându-mi faţa. Inima în dinţi şi picioarele în mâini. Lumină… lumină… întuneric… Mă simţeam precum un pilot de curse, spre start, aşteptând schimbarea culorii semaforului pentru a accelera cât mai rapid, asemenea şi

eu, aşteptând stingerea luminii. Întuneric – şi… pas cu pas, câteva secunde, şi din nou sunt tocmai la cotitura. O mică aventură. Operaţiunea a fost îndeplinită. Acum, cunoscând că misiunea îmi este completa, l-am telefonat pe Adrian, şi i-am spus să mă aştepte. Nu am dorit să o sun, dar i-am transmis un mesaj. Nicidecum nu ajungea. I-am scris câteva. Nu ajungea. Să mă fi blocat deja şi pe telefon? L-am rugat pe Adrian, atâta timp, cât eu alergam spre centrul orăşelului, să-i scrie un mesaj anonim, de pe internet, să o pună la curent, despre pachetul care o aşteaptă la poartă. Alergam. Nu doream să fiu observat de nimeni. Eram vesel, şi în bună dispoziţie. Eram în starea de înnebunire, în care tristeţea o simţeam în creier, dar deja atât de indiferent, o atârnare, în care înţelegeam că nu mai am cale întoarsă, şi nu mai am scăpare. Îmi rămâne doar să zâmbesc, şi să simt cum plămânii să îmbibă cu dragoste distrusă, în loc de oxigen. Am prins un taxi, şi m-am îndreptat spre casă.

Ne aflam cu Adrian, împreună pe terenul şcolii, în care ani la rând, ne era o a doua casă. Era locul copilăriei noastre, pe când zi de zi, ore în şir, ieşeam şi jucam un fotbal, indiferent, de ploua sau ningea. Discutam cu el despre carte. Îi povesteam cum am petrecut această seară. Am şi primit mesaj de la ea. M-a luat în râs. Nici nu ar fi fost ea, dar fratele. Dar, ea era în apropiere fiindcă când am telefonat-o, mi-a răspuns, deşi cu întârziere. Răspundea cu întârziere, fiindcă nu avea puteri să răspundă deodată, pentru că avea nevoie de puţin timp ca să se oprească din râs. Acum doream să ajung acel „Nimeni" care am fost până acum, dar am ajuns cu mult mai puţin. Aş fi vrut să fiu un praf, neobservat de nimeni, fără viaţă, dar să ştiu că exist. Măcar nu aş fi simţit nimic, chiar dacă la fel, aş fi încurcat lumii. Glumele de prost gust, din partea lor, despre sănătatea sa, care mă provocau, mă înnebuneau. M-au făcut să alerg spre casă pentru a continua să aflu deznodământul, pentru a spori cearta. A şi fost ultima

seară. Ultimele mesaje drastice, cu ameninţări, vorbe dure. Mesaje lungi fără de răspuns. Mai mult, nu am avut acces la paginile ei. Am telefonat-o şi pe mama sa, gest prostesc. Îmi era dor de glasul ei, dar acum nu mai aveau nevoie nimeni din ei, de mine, m-au dat uitării. Cu un glas mai sever vorbea, însă doream să aflu, despre spusele fiicei sale, în caz de într-adevăr are nevoie de ajutor, să o ajut, sau dacă nu, să înţeleg că a fost nu doar o glumă, dar şi o bătaie de joc. Mă urăşte. Ar fi putut să găsesc două minute, pentru a-mi explica cauza. S-a terminat. Mi-am luat cartea, cu lacrimi în ochi, citeam.

„— Numai în suferinţă creşte şi rodeşte iubirea cea mare, cea adevărată şi biruitoare”.
Liviu Rebreanu

Aceeaşi zi mă urmăreşte în fiece apus de noapte. Aceeaşi apa curge în robinet, acelaşi pământ îl calc, şi

cât de banal nu ar suna, dar şi acelaşi soare tot se învârte deasupra capului. Aceeaşi lume, îşi caută de griji, şi sunt aliaţi ai propriei dorinţe, de a ademeni succesul de partea fiecăruia, indiferent de ce consecinţe pot avea urmările. Lumea… grupul de visători plictisiţi de viaţă bună, ce a inventat cuvinte precum: Iubire, Speranţă, Soartă, Credinţă, numai pentru a le învinui în orice, cunoscând că nu vor primi un răspuns pentru a le demonstra greşelile. Lumea – o reţea fără margini, fără de capete, ce include şi transmite neînţelegerea, cearta, minciuna, durerea…

Pe când m-am trezit, aveam deja primit un mesaj de la ea. Priveam, fără să-l deschid, şi visam la cuvinte frumoase. În aşteptările mele erau litere frumos aranjate asemeni *„Scuză-mă, am procedat urât. Am citit cartea, mi-a plăcut, hai să ne întâlnim*”. Dar, aşteptările mele sunt mult prea reale pentru lumea cea falsă proprie. Scurt! Clar! Distrugător!

„— Vreau cărţi”.

Îmi era de înţeles că i-am oferit un motiv de a face glume asupra mea, dar trebuia să-mi termin lucrul până la capăt. Acum nu mai conta ce urmări mă aşteptau, fiindcă îi cunoşteam acum răspunsul, şi nu mai era nevoie să ghicesc sau să inventez situaţia şi reacţia ei.

„— Să ştii, că acum, şi mai mult te iubesc”.

I-am răspuns, peste aşteptările sale. A înfuriat-o peste măsură, cu toate că nu-mi doream asta, dar înţelegeam că astfel de atitudine va urma. Gheaţă fiartă. Inimă desenată. Am rupt orice fir din legătura pe care o înnodasem, vreme de patru ani, cu ea. Au luat foc, fără a mai ţine cont, de grosimea şi importanţa fiecărui fir. Precum, o fantomă, îmi târam trupul prin casă. Mă jucam la calculator, pe când, nici nu era inclus în priză. Mi-am preparat o cafea, însă, în lipsa cafelei. Urmăream fotografiile ei. Adormisem, înainte de a se însera, doborât de alcool.

O imensă inimă de piatră.

Un tablou, pictat de realitate
O imitare, şi o suferinţă-i dragostea.
Un sculptor nebun, încă-n piatră bate.

Câteva pagini neatinse, ascunse sub ghemurile de foi. cu idei nereuşite.
O încercare de a descrie un sentiment, un poet nebun, zgârie rânduri, cu gânduri îmbolnăvite.

Poarta între viaţă şi vis.
Fereastra deschisă, în căutare de lumină
Câţiva paşi, ce adorm liniştea
De noua lume cunoscută, dragostea e de vină.

S-a oprit timpul, transformând amintirile-n ruini.
De a mai încerca o dată, se spulberă dorinţe.
Se risipă speranţele, se dau uitării
Păstrând doar rănile, ce provoacă suferinţe.

Ziua de 25 mai. Ce sărbătoare ar fi fost. În fiecare zi, duc o luptă cu gândurile referitoare la această zi. Nici nu mai cunosc, să fiu bucuros pentru că mi-a intrat în viaţă o asemenea Zeiţă a frumuseţii, sau să fiu trist şi să urăsc această zi, fiindcă de atunci, schimbarea pe care mi-a provocat-o în mine, mi-a produs numai suferinţă şi durere? Dar… sunt prea egoist, nu ar trebui să mă gândesc atâta despre mine. Sunt bucuros că o cunosc. Aş vrea, să o mai cunosc o dată. Să facem cunoştinţă în fiecare zi. În aşteptările mele, mi-aş fi imaginat astfel această zi. Ceva mult mai frumos, fiind împreună, deşi, orice situaţie în care este inclusă ea, devine una de mare frumuseţe. Speram, că cartea pe care i-am dedicat-o, să nu fie deja la acel moment aruncată la gunoi. Cel puţin, doream, să o păstreze undeva pe un raft uitat, pe masă, sub ceaşca cu cafea, sub piciorul unui dulap, oriunde, numai să-i fie în apropiere, nici nu mai visam la faptul ca să o mai citească. Nici până în prezent nu mai cunosc părerea sa despre cele citite, şi în genere, dacă a mai

încântat acele pagini, cu privirea sa. Ziua în care am fost cel mai distrus om. Schelet. O zi obişnuită pentru întreaga omenire. O zi obişnuită şi pentru ea. O zi obişnuită şi pentru prietenii mei. O declaraţie, o simplă vorba despre această dată, auzită dintr-o parte, m-ar fi uimit peste măsură. Degradarea mea, îmi transforma sufletul într-un trunchi, care treptat, după fiecare lovitură, se va destrăma în mici părţi. Nu mai era o situaţie stranie pentru prieteni, ca să fiu beat pe întreg parcursul zilei. La fel am procedat şi în acea zi, numai că nu am făcut-o, cum procedam de obicei, când simţeam o asemenea greutate în suflet, în singurătate, dar i-am invitat pe câţiva din ei. Era pentru mine, ca o zi de naştere ce provoacă bucurie, sau ca o zi în care am decedat, şi am eliberat câteva suflete dezamăgite.

— Azi se împlinesc patru ani, de când o cunosc…

— Nici nu ştiu ce să-ţi spun. Sincer. Nu ştiu, ce să spun… să te felicit, sau din contra…

— Straniu, dar eu singur mă gândesc des la această

întrebare. Nu are răspuns. Singur, nu cunosc…
La întoarcerea acasă, îmi mai rămase câteva pagini din „Arcul de Triumf”, pentru a încheia lectura. Era nevoie să termin acea listă pe care Xiuşca, cândva mi-a transmis-o. Odată, finalizând, mi-a apărut ideea, de a încărca cartea proprie, pe acelaşi site dedicat lecturii. Cu toate greşelile pe care, aşa şi nu le-am mai redactat, dar nu mai conta. Cu părere de rău, urma ziua următoare.

Următoare zi. După ce prim Planul A, a fost distrus, cu toate amprentele sale numite „Speranţe”, sau ruinat şi planurile rămase, cu întregul conţinut al alfabetului. Eram distrus. Un intrus ce a încălcat nivelul sentimentalităţii, şi numărul de zile trăite. Nu mă regăseam în lumea vie. Nu-mi regăseam curajul de a mai simţi încă o dată somnul, visele. Eram gata de plecare. Încălcasem şi limita, de a nu-i distruge viaţa, îndeplinind deja aceşti patru ani, şi o zi. O zi, în care, depăşisem data exactă, stabilită pentru a nu-i mai

încurca mai mult în viaţa sa personală. Am luat din nou o hârtie, şi am început a scrie. De data aceasta nu-i scriam ei, ci prietenilor. Un mesaj de rămas bun. Toată noaptea, îl inventam, dar pentru o acţiune puţin mai diferită imaginar, decât ceea care s-a dovedit a fi, până la urmă. O foaie, pe care o păstrez şi până acum, care îmi este mereu aproape, care o păstrez în cartea scrisă de mine, alături şi de fotografiile sale, care cândva erau frumos aşezate în camera „Sa”, iar acum le port cu mine. O scrisoare, care nu am mai citit-o din acea seară, fiindcă îmi este frică de ce-i scris acolo. Îmi este frică de trecut. Îmi este frică… nu mi-am îndeplinit scopul, şi încă în permanenţă îi distrug viaţa. Obişnuisem, de câteva zile, fără de a întâmpina pe cineva, să plec în oraş, să mă aşez singuratic într-un parc, şi să urmăresc lumea. Trece… o persoană… două… ai posibilitatea să le compari. Le înţelegi problemele, ritmul vieţii, calitatea sufletului. Ascultam muzica mea veşnica, până seara, şi mă întorceam spre casă în tristeţe deplină. Nu

aş numi această perioadă neîncheiata, o simplă depresie, fiindcă posedă un conţinut mai bogat, mai periculos. Astfel urma şi acea zi, să plec să stau pentru prima parte plănuită, în singurătate. În aceleaşi zile, urmăream un loc… o clădire mai înaltă, unde aş urca în miez de noapte, şi… Cât de straniu e format acest fenomen… această lume. Un pas păşit în sus, spre viitor, te va stopa, sau ba chiar te va obliga să revii la punctul iniţial, însă un singur pas înspre, a coborî, de la înălţime, şi nu mai ai o simplă şansă de a evita poarta spre a doua lume. Răspunsul, mi-a fost simplu. Nu mai aveam altă ieşire din situaţie. Un pod înalt, chiar deasupra parcului pe care l-am îndrăgit, şi în care în ultima perioadă, îmi petreceam timpul împreună cu prietenii. Scriam scrisoarea cu lacrimi în ochi, cu amănunte, despre carte, despre ea, ce simt cu adevărat faţă de ea, mesajele tainice pe care le-am ascuns prin camera, şi mai mult, ca să nu-i transmită ei, în niciun caz, de ce era să se întâmple, fiindcă să nu-i deranjez, deja plecat. Mi-am

ales în telefon doar muzica pe care o iubesc la nebunie, şi am pornit spre drum. Muzica care mă face să-mi reamintesc momente din epoca, când eram cu ea, alături, muzica care mă ucide. Păşind spre poartă, mergeam cu pas încet, lacrimile persistau, priviri îndelungate înspre casă.

„— Adio!”

„Ultima dată calc acest drum până în vale. Îmi amintesc cum mă jucam aici. Ultima dată văd această poartă. Ultima dată, parcurg acest traseu, a venit şi timpul. E ultima zi”.

Odată ajuns, la punctul stabilit, descărcat de emoţii, zgâriat pe dinăuntru, am început a primi apeluri de la prieteni. Inima dragă, simte primejdia. Poate că mi-au văzut unele postări de pe paginile mele, care erau mult prea triste, şi semănau cu un rămas bun, dedicat tuturor. Puţin mi s-au distrus planurile, însă nu pentru mult timp. Jumate de oră, până a ajunge înspre ei, mi-a fost îndeajuns ca să planific totul, pentru un final identic.

Ne-am întâlnit. Nu doream să le provoc o impresie. Urăsc, când cineva îşi impune părerile, asupra vieţii mele, încercând să-mi demonstreze că nu procedez corect. Mă conduc, numai de părerea mea, cât de prost nu ar fi gândul, şi alegerea. Mi-am mai găsit puterea de a mai înşira un zâmbet, şi de a-mi desena masca veselă pe faţă, puteri de a mai sta, şi a mai vorbi cu ei curat. Cu toate că glasul îmi era trist, şi gândurile îmi erau la planurile pe care sunt nevoit să le întocmesc cu exactitate, am reuşit să mă încadrez în atmosfera, impusa de cei doi. Discuţii largi, la care eram sigur că nu mai am nevoie de o încurajare. Le cerusem, de prea multe ori ajutorul, nu au acceptat şi de data aceasta să mă ajute în acest caz. E şi firesc. Am ales o comedie românească. Am vizionat-o, împreună, în jur de două ore, numai cu zâmbetul pe faţă, fiindcă într-adevăr – merita. După care, spre sfârşit mi-am reamintit de situaţia proprie stabilită, şi eram nevoit, să găsesc o pricina pentru a mă retrage. La ceas, bătea ora unu.

Rucsacul, pe care mereu îl port cu mine, l-am lăsat în camera unde se aflau ei, în el fiind numai acea hârtie, pe care am scris-o întreaga zi.

— O să ies la o plimbare. O să vă scriu mesaj, când mă voi întoarce.

Am ieşit afară. Câteva clipe am stat nemişcat, analizând, pe ce drum să o apuc. Odată ce m-am hotărât, mi-am dat volumul maxim la muzica mea, şi am pornit. Când am ajuns la pod, m-am oprit pentru a mai chibzui încă o dată situaţia. Nu puteam să aleg varianta potrivită, să alerg şi să sar oriunde-mi va da semn inima că e locul potrivit, sau mai întâi să verific înălţimea, şi însăşi locul, pentru a nu le aduce pagube altor persoane, care nu au nicio legătură cu coborârea mea. Păşind încet, cu frică de fiecare pas, cu o mâine pe capătul de pod, mă opream la fiecare zece metri, şi priveam în jos.

„— Ce dracu', mă opreşte? E nevoie doar să mă aşez pe margine, o răsuflare mai adâncă, să-i dau ei un telefon, să-i mai aud pentru ultima dată glasul, şi de a mă

încuraja în asta, de a înţelege încă o dată, pentru a mă convinge, că nu mai are nevoie de mine, pentru o secundă de a închide ochii, şi… Atât”.

Tot mergeam, şi din când în când, mai întâlneam tineri îndrăgostiţi, în noapte cu luna plină, cum se plimbau agale, zâmbind şi îmbrăţişându-se. Îmi ascundeam privirea, ca după fapta ce o voi săvârşi, să nu le apară gânduri, spre exemplu:

„— L-am întâlnit în acea clipă. Să fi ştiut…”

Melodiile ce-mi înveleau sufletul, îmi jucau tango pe inimă. Era nevoie să-mi aleg un loc. Nu puteam să mă retrag. Ar fi un dezastru, pentru ziua de mâine, dacă voi revedea din nou soarele. Păşeam. Plângeam.

Sunt cel mai nimicit om. Tâmpit nenorocit, şi am ajuns acea persoană pe care ea o urăşte. Nu mai am acea putere de a mă mai ţine de cuvânt, şi de a îndeplini promisiunea. Mă urăsc, din faptul, că vorbesc dinainte un lucru, pe care nu-l pot duce până la bun sfârşit, deşi

cu puţin timp înainte, eram cu totul diferit. Chiar şi discuţiile cu cei mai buni prieteni, mi-au dat de înţeles, că m-am schimbat foarte mult, şi în niciun caz, nu e spre bine. Un trup, care răsuflă cu laşitate. În lipsă de idei, de curaj, de persoana dragă, de viaţa proprie.

M-am trezit la uşă, prietenilor. Am ieşit înapoi afară, din clădire, şi m-am aşezat pe banca din faţă. Îmi era frică, să le distrug din nou părerile lor despre mine, care cândva am fost, şi în ce hal am ajuns în prezent. Dragostea care o menţin în continuare creştere, dar şi ura faţă de mine, m-a îndepărtat de întreaga lume, şi chiar de mine. Nu aveam curajul, să mă ivesc din nou în preajma lor. Mă aşteptau, în jur de o oră, se apropia momentul, pentru a nu-i ţine şi pe dânşii în picioare. Ascultam muzica. Priveam în întuneric. Am hotărât, doar să scriu acel mesaj, şi să cer să mi se aducă şi rucsacul. A ieşit unul dintre ei, deşi nedumerit.

— De ce nu intri în casă? De ce-ţi trebuie rucsacul la ora asta afară? Ce vrei să mai faci?

Nu am scos niciun cuvânt. Mi-a secat întreg cugetul, şi nu-mi mai izvorau cuvintele, precum îmi reuşea câteva ore în urmă.

— Nu am putut să o fac…

— Ce ai vrut să faci?

Am reînceput din nou să plâng. Fluviu din sentimente. Lacrimi ce-mi revărsau venin. Simţeam pereţii sufletului, interior, goi. I-am arătat doar, buzunarul pe care să-l deschidă pentru a lua scrisoarea, care urma să o citească doar în cazul în care era să-mi reuşească atentatul de sinucidere.

Răsufla mai oftat. Transpira citind, cu toate că era destul de răcoare afară. L-am văzut pentru prima dată, plângând, alături. Citea, dar se stopa la fiecare propoziţie. Încerca să-mi explice ceva, dar nu-i încăpeau vorbele în gând. Îi tremura glasul.

— Înţelegi, că dacă făceai acest lucru, toată familia ta, şi noi toţi, era să prindem o ură şi mai mare pe ea?

— Ea nu are nicio vină. Am menţionat în bilet.

M-am ridicat. Ştiu că mă iubesc cu toţii, care am petrecut o întreagă vreme, dar nu merge vorba despre dragostea de viaţă proprie atunci când singur mă urăsc, şi o schimbare nu mi-ar fi absolut cu nimic de folos. M-ar zdrobi, şi mai mult, ştiind, că acum s-ar fi putut uita la mine, dar totuşi nu o face. Mă urăsc şi mai mult, din cauza, că prietenii şi cei care îmi sunt dragi, din cauza proprie, şi erorile efectuate de mine, au început să-şi umple sufletul cu un sentiment de ură, în direcţia sa. M-a dezamăgit alegerea sa, precum, şi a mea, pe a lui. Am plecat în casă, şi de îndată am spus, numai că doresc să dorm. Nu am mai dormit. O durere cumplită, în cap, în inimă. Nu mi-a reuşit, să-i eliberez destinul de problema principală. Îmi era frică, şi de faptul, că în cazul dacă voi adormi, o să-mi reapară în visuri, şi voi începe din nou să o chem, să-i strig numele prin somn.

„O mare durere să iubeşti, o mare nenorocire să scapi de această durere”.

I.L. Caragiale

Nu credeam vreodată, că o să-mi devină preferată culoarea gri, şi să recunosc în amintirile mele, toate nuanţele acestei culori. Înnebuneam, căutând imagini unde aceste culori să-mi aprindă inima tristeţii. Această pânză mi s-a depus pe inimă, de ceva vreme. Am avut o grămadă de zile în care orele-mi băteau apăsat viaţa, şi încercam diferite metode, de a-mi elibera sufletul de chinul pe care-l mai port. Vene sparte, simple tăieturi, după părerea sa, pumni întregi cu pastile, şi multe altele prin care am trecut, şi cu o mândrie falsă pot să afirm, că până la moment sunt un nemuritor. Probabil nu mi-aş fi dat, nici aici, stăruinţa deplină, şi au fost doar nişte simple vorbe. O să continui. Cât de ucigătoare este această „Ultima zi”. Se petrece cu totul diferit, faţă de cum le petreceam zilele obişnuite. Din zori, înţeleg că amurgul nu-l voi mai întâlni, şi mi se creează o atmosferă nemaipomenit de plăcută şi pe întreg

parcursul zilei, sunt mult prea activ, vesel, cu bună dispoziţie. Ce mi-ar încurca să îmi petrec astfel şi celelalte zile, uitând de această „Ultimă zi”? Nu m-aş putea elibera de gândul, că încă mai exist, şi nu are cum să nu se întâmple, ca să nu-i reapar din nou în viaţa sa, şi să-i formez o nouă problemă, să o deranjez din nou. Cât de frumoase sunt acele zile, până la momentul când începi să-ţi formezi ritualul. Câteva zeci de minute, stau cu toate lucrurile necesare pregătite. Amintiri cu ea din trecut, poze, mesaje. Apoi, acţiunea. E frumos. Sufletul îmi striga „Ura, Gata, Am scăpat!!”. Cât e de frumos… văzând acele vise, să crezi că deja eşti undeva departe, şi primul lucru care mereu îmi era planificat chiar şi de acolo, e să plec cât mai repede înspre direcţia sa, şi să o urmăresc pretutindeni. Să-i fiu mereu alături, aproape. Cât e de frumos… şi de dureros în acelaşi timp, când îţi revii, din simplu motiv că ai auzit un zgomot. E telefonul. Am primit mesaj. E chiar de la ea.

„— Salut! Ce mai faci? Unde ai dispărut?”

O viaţă nouă, sau câteva clipe de chin, într-un nou conţinut? O nouă treaptă spre tristeţe şi durere sau o nouă banală încercare? Nu mai au sens gândurile mele.

După ce postasem cartea pe site, începusem a primi mesaje de la prieteni. Unii din ei cunoşteau deja despre ea, dar modificările pe care le-am mai făcut pe alocuri, i-au făcut să mai citească încă o dată. Alţii nici nu cunoşteau, ca de exemplu foşti colegi, sau simpli prieteni, persoane cunoscute. Primeam mesaje. Laudă, şi critică mai dură. Le primeam pe amândouă. Nu voi spune că am obţinut un mare succes, după această realizare, fiindcă nu acesta ar fi fost scopul. Nu doresc niciodată, să fac o mare publicitate, şi după aceste rânduri să-mi provoc o faimă, şi să-mi fac avere pe seama sentimentelor şi durerilor pe care le simt.

„— Am citit-o! Mi-a plăcut!”

„— Am mai transmis-o, câtorva dintre prietenii mei! Le-a plăcut şi lor foarte mult! Doresc să discute cu tine

aparte”.

Fiecare se adresa în parte, cu o istorioara, care avea ceva identic. O dezamăgire în urma acestui sentiment. Suntem rivali. Majorităţii le-a plăcut, suferinţa pe care o port. Îmi este frică de cei, ce pot să-mi citească gândurile. Îmi este frică, că se vor pierde în necunoscut, şi vor zbura în aşteptări pierdute. E simplu! Se vor molipsi de aceasta infecţie. Vor înnebuni.

„— Citind, nu puteam să cred, că astea le-ai scris tu”.

Nu mai sunt eu umbra unui scriitor adevărat, însă mi-am dezvăluit sentimentul şi istoria pe care am parcurs-o. Nu voi ajunge niciodată o personalitate de mare renume, să scriu frumos despre dragoste precum Shakespeare, sau să dezvălui semnele care să-mi inspire speranţa şi puterea spre credinţa ta, precum o înţeleg din operele lui Coelho etc. Pe măsura posibilităţii, încerc, să nu par, pe de-a dreptul ridicol.

Era clar. Dezamăgirea forma o experienţă lipsită de folos. Face parte din rutina zilnică, însă nu are o putere

de a-mi explica calea adevărului, şi de a-mi readuce viaţa spre normal. Dezamăgirea pe care o primesc din urma dragostei, este un drum care tinde numai spre ea, însă din care, eu merg în sens opus, cu capul în jos, şi lacrimile pe faţă. O eroare săvârşită, mai are un grad mic de iertare, pe când dezamăgirea efectuată, distruge orice mâine întinsă de ajutor, orice speranţă, orice viitor. Am creat o luptă crâncenă între noi, suntem în opoziţie. Ea! Stăpână a lumii frumosului, ocrotitoare a unei cetăţi, care ascunde cea mai mare comoară care a existat vreodată. Eu! Un străin neastâmpărat, care cunoscând, că şansele de a învinge îi sunt complet minime, negative, dar totuşi prin încăpăţânarea sa, îl învăluie, îl distruge, arde în el dorinţa de a cuceri comoara. Comoara fiind inima celei mai frumoase prinţese. Inima ei, să bată, cu gândul la mine.

În urma acţiunilor petrecute iarna precedentă, familia sa, a decis în rol de mulţumire să-mi transmită câteva cutii. Cadouri. De bani, nu era să meargă vorba, fiindcă îi

refuzam şi pe cei care, tatăl sau, cu nobleţe mi-i oferea pentru a-mi achita drumul. Nu o făceam pentru a-mi ridica onoarea în faţa lor, sau pentru o sumă de bani, şi numai din motiv, pentru a o ajuta pe dânsa, să-şi revină în casa sa, în cercul familiei sale, şi din cauza că era acuzată, ca fiind vinovată în accidentul petrecut, era nevoie să-i fiu alături. Acele cutii, au ajuns la mine, pe când eu deja eram plecat. Fără să fie atinse de nimeni, au fost lăsate în camera în care, cândva, dormeam. În camera vecină, în care dormea ea, şi în care mă retrăgeam când dorea să citească, sau să fie în singurătate. După apelul efectuat prin luna aprilie, când aproape să mă întorc acasă, când mi-a dat de înţeles, am prins o mică ură.

„— Nu! Nu vreau să te văd!”

O ură, faţă de această atârnare asupra mea. Nu mai înţeleg ce se petrecuse şi care a fost motivul. Bănuiam, că a apărut careva în viaţa sa. Lipsit de un scop al vieţii. Lipsit de sentimente. Lipsit de logică. Nu aveam curaj

să deschid acele genţi, nu doream nici să fac acel lucru. Faptul, de cum proceda ea cu mine, mă obliga să renunţ la ele. Nu avea cum să schimbe acele „*Am impresia că le poţi pe toate”, „Eşti parte a acestei familii*”, ca acum să mă izgonească, şi lăsându-mă cu nişte genţi, în semn de mulţumire. Le-am înapoiat. L-am rugat, pe un fost coleg, dar şi în prezent, bun prieten, şi m-a condus până la ea acasă. Îmi era dureros să traversez din nou prin acele locuri, pe unde, zilele care le petreceam, eram fericit. Fără să mai cobor din maşină, am lăsat genţile jos lângă poartă, şi am pornit înapoi. Nu doream, să mă întâlnesc cu nimeni. Nu doream niciun cuvânt să aud, nu doream să ofer nicio explicaţie. Un nou mesaj, pentru a o avertiza. Poate că ar fi fost, ceva lucruri valoroase acolo, de care i-ar fi de folos, şi din astă cauză, să plece să le ia. A izbucnit în râs din nou. Joaca continuă. Însă spre următoarea zi, părea destul de supărată. A fost pentru ultima dată când această lume crudă, mi-a luat glasul ei, mesajele ei, gândurile sale. M-a telefonat, şi

mă certa. Mi-a declarat, că foarte bine pot să manipulez lumea. În gând, îmi venea să cred, că acest lucru i-a apărut în urma citirii cărţii dedicate ei. Dacă e aşa, atunci mă bucur, pentru că a găsit timp să o citească, deşi, nu mi-a adus nimic bun, dar şi regret, nu am dorit să demonstrez nimic, nimănui. Ea, încă este şi mereu va fi Idealul meu, pe care îl iubesc.

Fericirea a devenit o legendă. Orice zi, e în aşteptare a unui final plăcut, dar în zadar. Bănuiesc, că dezastrul personal, va trăi la nesfârşit în mine. Fericirea a rămas o senzaţie ameţitoare de dulci plăceri, care odată dispărută, mă obligă, mă acoperă cu un iad de chinuri, înfrunt viaţa, această lume de încercări.

Îmi amintesc, cum câţiva ani în urmă, se supărase rău pe mine, pe motiv, că o numesc simplu şi banal pe nume: Xenia, şi nu-mi permit să mă adresez cu un cuvânt mai dulce, cum cunosc că-i place foarte mult să fie numită: Xiuşca. Nu dorea să mai discute cu mine, din cauza, că altor persoane, le puteam numi cu un nume mai drăguţ,

pe când, formându-mi deja sentimentul pentru ea, îmi era frică să modific ceva, ca nu cumva să iasă la iveală, şi să-i apară în faţă adevărata mea stare ce o ţineam din strâns, pentru a nu evada.

„În telefon, de când am obţinut numărul tău, contactul are numele de „Xiuşca”. Dosarul în care colecţionez, fotografiile tale, are denumire de „Xiuşca”. Pe *Skype*, mereu ai fost intitulată pentru mine „Xiuşca”. Acum tot te mai superi? O să te numesc astfel, dacă vrei să auzi acest cuvânt mai des, anume de la mine”.

— „Da! Să-l aud de la tine, mi-ar fi mai plăcut”.

A devenit umbra mea, iar eu, am alungat-o pe a mea, să o urmărească. Mereu este stabilită confortabil în gând şi în inimă. Doar ea, este în stare să mă oprească, acum când mintea mi-a luat-o razna. Cât de simplu sună un „Eşti foarte frumoasă” la adresa ei. Încă sunt în căutarea unui compliment potrivit pentru al atribui acestea divinităţi. Oricare nu ar fi atârnarea sa, faţă de mine, chiar de va întrece măsura peste ură şi înfumurare,

pentru mine, îşi va păstra statutul ferm de „Ideal”, pe care-l iubesc şi nu-mi voi schimba părerea niciodată. Oricât nu aş dori iubire! Oricât nu aş cerşi duioşie acestui sentiment! Voi rămâne în singurătate, cunoscând, că mai este marea parte din mine. Singurătatea, o voi păstra în mine, şi mă va ocroti de lumina ce mă impune să zâmbesc şi-mi provoacă câteva defecte ce mă fac să sper la un viitor. Prefer, aleg singurătatea. Numai astfel, pot să mă consider că ea îmi este alături, o pot vedea, pot să mă alimentez din zâmbetul ei, pot să o aud, să o ating, să pătrundă în mine.

Norii se îmbibă cu tăcere, împrăştiind haotic tristeţe. Nu mi-au mai acordat şansa de a urmări cum plânge cerul spălându-mi din sentimentele pe care le sufăr. Îmi este dor de ea. A plecat, luându-mi şi această pasiune de a fi un întreg cu ploaia. Nu am mai avut ocazia, să mai păşesc încet cugetând prin ploaie, cum o făceam mai înainte, spre dimineaţă. Nici să stau în cameră, să

urmăresc cum curg şiroaiele pe geam, la fel cum observam înainte, gândindu-mă doar la ea.

„— Oare ce face în acest moment? Oare nu a prins-o ploaia, în cazul dacă se ocupă la moment cu sportul? Posibil citeşte o carte. Nu! Nu are cum, e imposibil să stea acum, şi să se gândească la mine”.

Zilele cu ploi, mi-au şters acele momente plăcute pe care le simţeam mai înainte. După plecarea ei, mi-am şters din viaţă, tot ce ţine de frumuseţea sufletească, pentru a putea, să-i păstrez frumuseţea ei, în memoria mea. Nu o voi uita niciodată. De altfel, nu voi mai exista. Nu am mai urmărit cascadele cereşti, precum şi undele de pe asfalt, provocate de ploi. A dispărut din viaţa mea, şi curcubeul, sau poate datorită nuanţelor gri, permanente, nu-l mai observ. Norii, ascund lumina. Aş dori să-i îmbrăţişez. Am avut ocazia să plutesc printre ei. De două ori, cu adevărat, şi în rest, de fiecare dată, prin lumea mea. Imagini pătrunzătoare. Plutind, doreşti doar să-i atingi. Chiar şi în acele momente, mă provoacă

să o văd în acel peisaj. Răspunsul e clar, fiindcă este nespus de frumos, iar ea, întrece orice măsură a frumuseţii. Xiuşca. Însăşi numele ei, Xenia, semnifică un nume de învingător. Manifestă dorinţa de a fi prima în diverse, şi având reala şansă de a obţine acest loc pe podium.

Se apropia ziua, în care eram nevoit să mă întorc înapoi, la locul de muncă. Aş fi dorit să spun „Gata! Odihna a luat sfârşit”, însă ar suna ca o explozie, fiindcă realitatea m-ar strânge de gât, repetându-mi „În sfârşit, chinurile se vor potoli pe un scurt timp”. Într-adevăr, pot să confirm, că în timpul în care nu mă aflam în camera unde cândva locuia ea, mă simţeam puţin mai liber, fiindcă puteam să mai descopăr unele lucruri şi localuri, care pe câteva minute să-mi atragă atenţia, şi să meditez asupra altor momente. Nu aş dori să spun, că faptul de a mă gândi în continuu numai la ea, îmi creează un chin de zile mari, probabil, de o fi şi aşa, dar acesta îmi este drumul pe care mi l-am ales. Viaţa mea, de pe acum este

lipsită de sens, şi cunosc că prin nicio altă modalitate nu o voi mai întoarce spre mine, nu-i voi mai recăpăta respectul, zâmbetul formidabil, şi acei ochi drăgăstoşi care mă priveau. Nu mai are nevoie de mine, şi prin asta, în loc să fie păstrată acea atitudine pe care o primeam cândva pe vremuri, am insistat, pentru a fi un nimeni. Ştiu că-şi va aminti de mine, tocmai atunci când se va afla într-o situaţie extrem de dificilă. Nu aş vrea să ajungă la astfel de momente şi să apeleze la mine. Cunoaşte, că am să o ajut, fără îndoială, oricând. Se poate, ca să mă fi înţeles greşit. Desigur voi face tot posibilul ca să-i uşurez din probleme. Am dorit să spun prin aceste cuvinte, că nu vreau să se mai afle în asemenea situaţii de coşmar. Viaţa ei, trebuie să fie lipsită de astfel de momente, şi gândurile triste, să fie eliminate, lăsându-i cugetarea limpede, ochii aprinşi de bucurie, şi zâmbetul să-i radieze faţa. Mi-e dor, enorm, dar dacă ăsta e cazul, prefer să rămân chinuit în singurătate, cu gândul la ea, dar să ştiu că este fericită şi

nu întâmpină greutăţi. Chiar dacă e fericită cu altcineva. Începeam să lupt cu unele persoane, care în urmă, ce mi-au citit cartea, luau o decizie de a-i scri, fiind încrezuţi în ei, că mă vor ajuta. O cunosc… mă cunosc. E ireal. Nu doream prin nicio modalitate să-i deranjez, chiar dacă mergea vorba de implicarea a altor persoane. Era interzis. Nu puteam să-i provoc nelinişte.

Singur. Înserează. O banchetă în parc, din nou inima cu durere mi-o încarc.
Urmăresc, cum câte doi, îndrăgostiţii, trec.
Ţinându-se de mână, agale, în depărtare, plec.

Ochi strălucitori, şi zâmbet curat gânduri triste, amintiri cu ea, de fiori capturat.
De ce nu putem fi şi noi în locul lor?
În nuanţele alb-negru, voi avea o viaţă-n multicolor.

Urmăresc, cum dispar în orizont. De invidie nici gând.

Amintindu-mi de ea, îndată, simt lacrimi curgând
Cu zâmbet pe faţă, sunt fericit pentru trecătorii, doi cu lacrimi în ochi, îmi repet: „De ce nu suntem la fel şi noi?”

Ultima zi, înainte de o nouă plecare. Mereu, când ajungeam în această perioadă, timpul alerga cu o dublă viteză, însă nu şi de aceasta dată. Totul se petrecea prea lent, mişcări îmbibate cu aşteptări şi o nervozitate ce se ivea, fără voie. Mai speram să mai primesc un mesaj sau un apel de la ea, deşi era cât se poate de clar, că aşteptările mele erau zadarnice, şi nu are cum, ea, cea pe care o iubesc, să-şi creeze un sentiment fals, şi să-mi răspundă cu toleranţă, să-mi ureze un „*Drum bun*”. Banal. Straniu. Dar totuşi, cunoscând că nu voi obţine nicio acţiune din partea sa, jucam, săltam telefonul dintr-o mâine în alta, şi tot priveam la oră, ca să mă mai uit pentru o nouă, ultimă dată, cât timp mai are la dispoziţie, sau poate că nu am auzit sunetul în momentul

când mă telefonase. Nicio şansă. Mi-am distrus ultimul fir pe care cu un alb imaculat, pe un alb simplu, era inscripţionat cu mare atenţie şi grijă, cuvântul „*Speranţă*”. Nu mai aveam o altă soluţie de a petrece ultima noapte în acele locuri care îmi aminteau numai de ea, în afară de a-mi usca amarul în alcool. Cunosc. Îmi era interzis. Mă stopasem pe o perioadă, şi aveam format un viitor plăcut. Era un punct al planului nostru, plan comun. Mă distruge, dar, în aceste momente fiecare picătură îmi este prieten cu care pot să discut şi să fac schimb de lacrimi şi gânduri, într-un discurs mai simplu, o adiere a cuvintelor ce ies plutind din suflet, un amestec de dragoste cu ura, straniu, dar potrivit. Îmi era alături acelaşi prieten, Adrian. Posibil că din toţi cu care mă cunosc, să-i fi ales la momentul potrivit anume pe el, avem ceva aparte, comun, identic. Nu aveam cum să omit, această discuţie, pentru încă o dată m-am convins că pentru veci, m-a înlăturat din viaţa ei, la fel de uşor, cum spunea înainte că poate foarte simplu să uite de

cineva, dacă simte că nu au nimic comun, şi nu mai are niciun mic interes faţă de acea persoană. Vorbeam, fără de cuvinte. Tăceam, dar se revedea tot ce simt. Timp de vreo douăzeci de minute, tot, încercând să-mi amintesc detalii cât mai clare, cât mai noi, pe care poate că şi le uitasem din toată învălmăşeala şi amestecul de emoţii pe care l-am emanat şi i-am oferit slăbiciune, în ultima vreme. Eram uscat. Nu au mai rămas lacrimi în mine. Stors. Trist. Încercam să-i povestesc, ultima zi, identică cu aceea.

— Ultima dată, când am plecat, în locul tău, era ea, şi îmi stătea aici alături.

Priveam în partea unde atunci, spre sfârşit de ianuarie, stătea ea, numai că la ea acasă, însă nu mai contează atât de mult, unde s-a desfăşurat acţiunea, important este că îmi era alături, sub aripa dreaptă. De ce nu există în plan real oare încă aceasta maşina a timpului, pentru a mă întoarce, cel puţin în acel moment, şi să îmi adaug nişte curaj, să o sărut, spre final… Vorbeam… Încercam să

vorbesc… Încet, răguşit, întrerupând liniştea, tot priveam în punctul în care-mi imaginam că mă ascultă ea, şi că pot să o revăd anume acolo.

— O îmbrăţişam… Plângeam amândoi.

De fiecare dată, când îmi revine acest fragment în memorie, îmi revine un zâmbet, şi mi se umple sufletul cu o căldură din acest mit, precum, i-am adus bine, eram cineva pentru ea, aveam o însemnătate, dar mă apasă acest trecut.

— Când se apropiase timpul plecării, ieşind din cameră, m-a lăsat pentru o minută atunci singur. Îmi mai amintesc, cum găsisem un fleac, un mărunţiş poate, şi doream să-l iau, să-mi rămână o amintire de la ea, să fie chiar şi acolo, în depărtare, un obiect, un talisman, o parte a inimii, pe care să o pot strânge în mâini… dar… argumentele ce mi le propuneam, m-au făcut să-mi retrag această idee, şi am hotărât, să las totul la locul lor. Poate mai apoi, va avea nevoie de acel obiect. Îmi era frică, că se va dovedi, că acel mărunţiş, este la mine, şi

nu am cum, o posibilitate să îl transmit, la o nevoie mai urgentă. Dar… pe de-o altă parte, în acest caz, ar mai fi urmat încă o întâlnire. Parcă simţeam, că este ultima noastră întâlnire…

Ştiu că mă iubeşte şi ea undeva adânc în suflet, într-un fel prudent, sfios. I-ar fi apărut sigur, un nou gând de încercare, un „*poate*" sau un „*ce-ar fi dacă îi voi mai oferi o şansă*", dar nebunia ce-mi creşte considerabil în mine, poate să inventeze multe.

„— Nu am să te las niciodată. Tu pe mine acum nu m-ai lăsat în aceste momente grele"…

„— Faci parte din această familie"…

„— Îmi eşti cel mai bun prieten. M-ai ajutat, chiar mai mult decât fraţii"…

„— Tu la mine eşti cu logica bună"…

— Îţi mulţumesc pentru ceea ce faci"…

Dar…" *Nu am să te las niciodată"…*Se spunea înainte că… promisiunile nu îmbătrânesc… mai sper în asta.

De ce ai apărut, cu propunerea aceasta cu un an în urmă? Pentru ce toate astea, contractul nostru, toate discuţiile? Să-mi demonstrezi că nu am un caracter tare, că nu voi reuşi să îndeplinesc condiţiile pe care mi le ceri? Că nu te merit? Victoria e a ta. N-am izbutit. Ai încercat să mă faci fericit? Finalizarea istoriei lasă de dorit, însă nu voi regreta niciodată, întoarcerea ta pe o scurtă perioadă în viaţa mea. Au fost momente, când te auzeam, te vedeam, te simţeam, mă cunoşteai. Nu am de ce să nu-ţi fiu mulţumit. Sunt obligat din bunăvoie să îţi îndatorez toate momentele pe care mi le-ai oferit, la care doar prin vise puteam să te văd. Probabil mi-ai făcut o favoare, o demonstrare, a faptului că nu te voi merita niciodată. Nu pot să ştiu… nu vreau să ştiu… Un glas din adâncuri, mă contrazice. Prefer să rămână o taină… Prefer… să se mai repete istoria încă o dată, cu excepţia necazurilor pe care le-ai trăit, sentimentele şi emoţiile pe care le-ai simţit, grijile pe care le-ai avut, şi problemele cu care te-ai confruntat. Dar, mai sunt de părere că

principala problemă am fost, şi sunt – Eu.
În lipsa ei, aerul şi-a amărât gustul, cerul a devenit incolor, şi pot să visez. Pot să-i observ, ca printr-o lentilă invizibilă, Galaxia sa personală, mult prea îndepărtată, dar limpede ca marea fără de amintiri… Ce se întâmplă cu mine…
Fără ea, planeta asta este o copie falsă a lumii, o machetă al Galaxiei. Viaţa mi-e lipsită de fericire, de vise, de dorinţe, de plăceri. Mi-e dor de numele ei, Xenia, mi-e dor de ea.

„Când e frumoasă, femeia place ochilor; când e bună, place inimii; cea dintâi este o bijuterie; a doua e o comoară”.
Napoleon

Un aer mai rece patrula în Moscova. În răsuflarea a 11 milioane de oameni, te simţi mai singuratic ca niciodată. Nu-l cunoşti pe nimeni, nu te cunoaşte nimeni. Oare nu

este ceea ce doresc? Fiecare-şi vede de grijile sale, însă partea care mă supără este, că o fac, fără parte de stimă şi respect, merg pe capete. În aer pluteşte ceva tragic. O combinare, de gânduri omeneşti, şi nu prea. Murdăria apasă. Un oraş frumos, însă pe care nu-l sufăr. Poate pentru că, petrec prea mult timp acolo. Poate că, a fost pricina acelei despărţiri, poate că, am o pasiune mult mai mare faţă de alt oraş, care se află cu totul, în alt colţ al lumii.

De ce Londra? Nu am fost acolo, cunosc doar unele informaţii despre oraş, şi nu sunt mare iubitor al întregii naţiuni, britanice. Un răsărit de Soare, pare mai deosebit, şi mai curat, încălzind roua cu zâmbetele nobile ale oamenilor. Atrage prin amestecarea timpurilor, modernism, antichitate, şi nuanţe ale viitorului. Consider, că nici frumuseţea Londrei, nu mi-ar şterge gândurile putrezite, şi tristeţea ce coace în mine, amintirile când eram cu ea împreună, şi dragostea sa, pentru acest oraş. Poate fi şi asta o cauză. Nici, Podul

Tower, sau Big Ben nu m-ar ajuta, decât pentru câteva clipe, însă îndată, cunosc că-mi va apărea în imaginative, înfăţişarea sa uimită, dorind să vadă şi ea acele locuri formidabile. Nu, nu le-am văzut. Nu o să le văd. Cu toate că, echipa mea este de acolo, dar, un singur pas în acel oraş, şi pe veci mă vor copleşi emoţii de mai mari doze, ducând un dor flămând de ea. Îmi este destulă. durerea pe care o sufăr în prezent.

Din nou o singurătate mai apăsătoare, şi un dor cel simt tot mai mult. Avea să urmeze câteva luni de lucru. În unele cazuri eram sustras de gândurile proprii, şi mă cufundam numai în nuanţele lucrului, şi numai astfel puteam să uit de această fiinţă. Consider, o eroare, lipsa Sa, provocând un gol în mintea şi inima mea, însă pentru a recupera eroarea, spre seară încercam să mă înec în amintiri, mai mult, pentru a-i simţi din nou respiraţia şi sufletul ce călătoreşte în mine. Pentru a câta oară, am fost impus să achit amendă, din cauza

neatenţiei în timpul de muncă, sau din cauză că apăream la lucru, în stare de ebrietate, fapt care au dus la unele greşeli şi pedepse. Îmi era indiferent de urmări! Îmi este indiferent de urmări!

Tot urmăream, pe acolo, practic în fiecare zi, cum persoanele pe care le cunosc, sau, chiar poate că asta nu ar conta, că-i cunosc sau nu, telefonau acasă, la familie, sau dacă erau dintre tineri, sunau la prietenele sale şi minute, poate şi ore, vorbeau, povesteau ziua în detalii, îşi făceau planuri pentru viitor. Norocoşi, erau şi în caz, de primeau un apel. O nuanţă a fericirii. Invidie albă, curată. Îmi puneam cătuşe minţii şi plecam cât mai departe e posibil. Nu pentru a nu auzi discuţia, dar şi ăsta e un motiv, dar şi pentru a nu-mi fi observată reacţia de nervozitate pe care urma să o fac. Nu aveam cui să sun. Xeniei? Categoric! Deşi, până în prezent numărul său de telefon, este primul în lista mea de contacte. Altcuiva, nu aveam cui să sun. Mamei, nu i-am sunat niciodată în acest timp, pentru că, era să

urmeze o discuţie repetată de fiecare dată.

„— Ce faci?”

„— Lucrez”.

„— Se primeşte?”

„— Se primeşte”.

„— De mâncare, ce mai faceţi?”

„— Mâncare”.

Sec. Prostesc. Dialog fără sens. Nu sunt fiul ideal. Timp pierdut în prezent, lipsindu-mă de continuarea înnebunirii. Urăsc să fiu întrerupt. Chiar fiind într-o stare de ameţeală, nu mai prind curajul tâmpit să o mai sun. L-am pierdut. Poate că ar fi dorit, să mă mai auda, însă mai degrabă este o afirmaţie falsă. Recitesc numărul, minute în şir, îi privesc poza, de parcă aş fi văzut-o pentru prima dată, sunt purtat de vraja sa. De data aceasta nu mă mai retrăgeam într-un loc pustiu, pentru a-mi grămădi amintirile şi a scrie textul. De data aceasta mi-a fost mult mai greu să scriu, din cauza că, în această parte, a doua, lipseşte mai mult Supremaţia Sa

din acţiune, ci numai figurează în amintirile pe care mi le-am mai amintit între timp. Nici nu are de unde să se acumuleze mai multe, mai proaspete, fiindcă, nu ne-am mai văzut. Sunt lipsit de viaţă. Lipsit de muză.

Despre muză? Partea negativă în care este prezentă această nebună, încrezută în sine şi sigură pe faptele şi urmările sale, bestia ce conduce lumea visurilor şi comoara care odată adusă pe aripi de vânt, produce o bucurie orfană pentru cel ce o primeşte. Pentru mine, muza mereu a fost Xiuşca, din astă cauză, acum şi scriu, dar şi totodată pentru că acum îmi lipseşte enorm, cu toate că, acum nu-mi mai apărea înainte, fiindcă i-am interzis, şi a rămas acasă. Trăieşte în creierul meu. Ba chiar, aş spune că nici creier nu mai am, şi în locul său, trăişste ea. Îmi locuieşte în inimă, în plămâni, în sânge. Locuieşte în amintiri; în trecut. Din păcate am rămas ancora corabiei, pe care o conduce, dar cu părere de rău, corabia obişnuită, are nevoie de o ancora, dar nu şi a sa. Trăieşte în telefonul meu. Numărul, mesajele, colecţia

de poze, muzica care-mi împleteşte venele formând caligrafic numele său. O iubesc.

Prietenii şi rudele, mă certau des, deoarece nu răspundeam la apeluri. Îmi cereau o explicaţie de ce telefonul meu este mereu la regim silenţios, cunoscând că e mereu în preajma mea, în cel mai des caz, chiar în mâinile mele. Opream sunetul. Ascundeam telefonul, undeva departe, pentru a înnebuni şi mai mult. Adică, îmi formam în gând, că în caz de ea mă va apela acum, eu pur şi simplu nu-l voi auzi, şi odată uitându-mă, îmi va oferi o foarte mare plăcere. Undeva departe, pentru ca să nu fug de fiecare dată, pentru a mă dezamăgi, dovedindu-se a mă apela, o oarecare, altă persoană. O oarecare altă… Nu mai contează cine. Contează numai, că nu este ea. Dezamăgire… niciun semn din partea sa.

Mi-e dor de acele voci ale sale, îmbrăţişate de mimici, gesturi şi mişcări, cu care imita unele personaje. Atât de drăgălaşă, gingaşă, copilăroasă, fericită, veselă. Tot mai des mă confrunt cu diverse expresii, sau sfaturi

controversate, de tipul „*Niciodată, să nu spui niciodată*”. Stranie dovadă de a încerca cât de puţin această afirmare, în cazul când numai o gândeşti, şi spui acest cuvânt de două ori. Fie, dacă să ofer crezare acestei legi, atunci îmi asum responsabilitatea şi risc. O provoc! „*Nu mă vei iubi niciodată*! „Hai! O să aştept când o să-mi distrugi părerea mea de ateu pesimist. Ucide, te rog această legendă!

Pentru ea, sunt distrugătorul de vise proprii, de viitor plăcut şi prosper. Nimicitor de viaţa personală, şi o enormă doză de plictiseală. Gladiatorul arenei pustii, şi un comediant ce a obţinut pe veci, un rol în care apare cu o mimică a feţei în continuare seriozitate. Sunt lipsit de un farmec, de un interes.

În fiecare zi, petreceam cea mai fenomenală perioadă, care ar fi putut exista vreodată, deşi trist, schimbările de generaţii, naşterea noilor idei, aceleaşi simple cuvinte care sunt în stare să schimbe tot: Trecutul, prezentul, viitorul. Poate a fi o pricină pesimismul, şi din astă

cauză iubesc şi mă bazez pe trecut, decât să mă aflu în aşteptarea viitorului, cu braţele larg deschise, sau poate că amintirile ce la voi purta mereu, despre ea, nu-mi vor permite să dispreţuiesc acele timpuri. Trecutul, la mod general, conţine viaţa sa aparte. Posedă o magie. Viitorul, în orice moment, este gata să se transforme în prezent, şi mai apoi să devină un Trecut, însă de a inversa această cale, a acestei metode de evaluare a gradului de nebunie din mine, este imposibil. Nu ştiu dacă s-a mai oprit cineva, din viaţă pentru câteva clipe, lăsând absolut tot din mâini, şi eliberându-şi minţile, pentru a înnebuni cum se cuvine. Ştiu, că mi se primeşte bine.

Cât de mult m-am schimbat, dar totodată, par identic cu cel din trecut. Poate să-mi fi urmat acele puncte confirmate de ea, aş fi fost un alt om, mult mai diferit, care are alte plăceri, deşi, plăcerea cea mai mare, oricum şi în această situaţie penibilă în care mă aflu, coincid.

Nu mai am posibilitate de a-mi exersa ochii, în privirea

persoanei îndrăgite. Ochii ei sunt două şoapte. Resemnarea melancolică de care mă simt cuprins nu-mi poate stânjeni exaltarea care creşte, încetul cu încetul în sufletul meu. Revin la ideea:

„Simt cum creşte inima, cred că ar prinde dimensiunile unei planete”.

Păcat că zilele sunt de unică folosinţă, şi nu suntem în stare de a reîntoarce timpul, măcar pentru a urmări acţiunile efectuate, dar, sunt ireversibile.

Odată ajuns acolo, fără prea mari întârzieri, au început şi certurile cu tata. Aveam prea multe de discutat, însă niciodată nu aveam plăcerea să o fac, mai ales la acel moment. Nici acum nu aş accepta. Tot mai des, prin lecţiile sale, se mai învârtea câte o linguşeala de interes, şi mai auzeam:

„— Curând te vei însura, şi…”

Niciodată nu i-am permis să-şi termine gândul. Nu îmi era frică, de planurile sale, dar mai mult, mă speria că

doreşte să pornească o discuţie despre Xenia. În comparaţie cu un simplu chibrit, mă aprind mult mai rapid. Nu ne-am ţ, niciodată. Egoist, şi singuratic, e numai vina mea. Gândurile ce ţin de ea, îmi ard inima. E o plăcere, să o simt în inimă. Îmi era groază de lumina zilei. Nu doream să fiu observat de lume, să fiu asaltat de întrebări penibile, nu aveam niciun scop, niciun motiv de a întreţine o discuţie. Am hotărât să lucrez noaptea, pentru ca ziua, să-mi aranjez timpul pentru lectură. Încă nu îmi era în plan să scriu aceste rânduri.

Încă, pe atunci, în „Antichitate", când aveam numai câteva pagini scrise pentru prima carte, considerând că-i pregătesc o surpriză de proporţii, ea m-a întrebat în una din serile grele, mergând spre casă, încet:
„— Niciodată nu te-ai gândit să scrii o carte?"
M-a lăsat fără replică. Nu cunoştea absolut nimeni pe atunci. Era cel mai tainic secret care a existat vreodată. De unde cunoaşte? Citeşte gândurile? De ce exact acum

a întrebat, când într-adevăr, mă ocup, şi scriu? M-a uimit mult.

„— De ce întrebi?”

Nu doream să mă dau de gol. Doream prin orice metode, să învârt situaţia, şi să ajung cu totul într-o altă direcţie a discuţiei. Pe moment, consideram că cunoaşte despre cartea pe care am pornit-o, însă nu era să recunosc acest lucru. Era să-i resping, orice dovadă.

„— Aş dori să scriu o carte, dar nu acum. Cândva, în viitor. Până atunci, mă mulţumesc doar citind, poate când voi considera că sunt pregătită pentru a scrie ceva, când voi înţelege, că am ce spune şi am văzut destule, atunci, posibil o să încerc”.

Sper ca în acea carte, să fie câte ceva pomenit şi despre mine, indiferent de ce rol voi juca, negativ, sau inexistent.

Nu aveau cum să nu urmeze aceleaşi discuţii despre dragostea adevărată.

„— Interesant! Dacă iubeşti cu adevărat o dată, e posibil

să mai reîntâlneşti o dragoste adevărată şi pentru a doua oară?”

Eram pus la zid, şi închis la gânduri. Toate variantele de răspuns, mă contraziceau, şi se luptau împotriva poziţiei mele.

„Să spun, că e posibil să întâlneşti o a doua dragoste adevărată? În trecut, ea s-a mai întâlnit cu alte persoane, însă cu un. Dacă aş spune „Da!”, atunci reiese, în cazul că a iubit deja o dată, că exista şanse să se îndrăgostească şi în mine, însă partea ce mă contrazice este că, va considera că sunt cu adevărat îndrăgostit pentru prima dată, şi nu face să mai încerc să-i demonstrez atitudinea şi starea pe care o simt, pentru că oricum, la final, mă voi îndrăgosti de altcineva, la fel de puternic. Să spun „Nu”? Atunci, la fel, o fază controversată. Poziţia mea e clară, sunt îndrăgostit cu adevărat şi e prompt, însă ea, în cazul că a iubit cu adevărat deja o dată, nu va mai simţi ceva asemănător şi pentru o a doua oară. Urăsc iubirea.

„Ura este nebunia inimii”.
Lord Byron

Îmi era frică să dorm. Să fi fost în puterile mele, nu aş fi vrut să dorm niciodată. Iubesc visurile. O iubesc pe ea, iar ea la rândul său, e stăpâna visurilor mele. Joacă orice rol, mi-l formez. Mă dezamăgesc la fiecare trezire. O visez des…

„Citeam o carte, în camera unde dormea ea iarna, iar acum, nu am mai prins curajul să dorm şi eu pe pat, doar dacă, alături, la podea. Am impresia că mai doarme acolo, şi are nevoie să-i fiu alături. A dat buzna în cameră. Avea aceleaşi haine, ce le purta iarna, deşi acum era început de vară. Nu mă uimit, îmbrăcămintea groasa de pe ea, fiindcă mai mult doream să aflu, cum de a ajuns din nou, în această cameră, după ce mi-a ordonat, să nu-i mai încurc vieţii sale personale. S-a aşezat pe pat, şi, încet, zâmbind, mă privea, aşteptând

întrebări din partea mea. De parcă nu s-o fi întâmplat nimic în acea primăvară. Pe faţa sa observam că nu are prea mare plăcere de a se reîntoarce din nou în acel trecut, şi de a locui din nou în acea cameră, dar nu are altă scăpare, s-o fi întâmplat ceva. Şi-a lăsat geanta din spate, şi fără alte discuţii, m-a rugat să-i prepar un ceai, ca-n zilele de paradis, pentru mine. A spus că-i obosită, abia de-i mai auzeam vocea, nu doream să cer explicaţii, fiindcă înţelegeam că ceva nu merge cum ar dori să fie. Dacă am fost cândva un plan de rezervă pentru ea, atunci acum sunt, pe ultimul loc în lista sa, indiferent de situaţie. Şi-a cerut iertare, pentru că nu s-a ţinut de cuvânt, şi m-a părăsit, după care, a adormit".

Trezindu-mă din plăceri, reînviam în lumea reală. Odată, ce-mi dădeam seama, că nu doresc să-mi mai menţin viaţa, în urma acestor vise, prindeam o ură pe întreaga zi, şi pe oricine îl întâlneam în calea mea. Am văzut-o în vis. Se gândea la mine. Are nevoie de mine. Nu mă place. Mă urăşte. Felul meu de a trăi, ceva mai

îmbătrânit, dar pe faţă cu o mimică copilărească.

Viaţa mea, este o comedie, în care soarta râde în hohote de mine. O Aventură, pasivă, invizibilă. Un documentar dramatic. O acţiune prezentă, istorică, cu elemente de groază. Basm fantastic. Un război, în care pacea este numai undeva departe de eroul principal.

Nu mai pot viziona acum comedia „*Noastră*” preferată „Pantera roz”! Nu-mi interzice nimeni. Probabil, că sunt singurul om, care urmărind acest amuzant pe de-a dreptul, film, plânge. Poate o fi plâns, vreunul din actorii care şi-a întâlnit succesul în cinematografie, jucând un rol în acest film. Plâng… mi-e dor de zâmbetele ei, cum râdea cu glas tare, fără să se oprească minute întregi. Aş vrea să o sărut. I-aş săruta, degetele, gleznele, tălpile, genunchii, mâinile, gâtul, obrajii şi apoi încă o dată gropiţele când zâmbeşte, năsucul, buzele, ochii, genele, sprâncenele, fruntea, şi fiecare fir de păr. Este boala mea, doza de Xeniofobie, şi însăşi leacul ce mă vindecă. Văd în ea, numai ceea ce-mi

permite să o iubesc, chiar dacă sunt la un pas de a-mi arde sufletul.

Mai aveam curajul, să mai încurc gândurilor, şi să-mi curăţ cugetul de ideea, de a-i reveni în viaţă. Mai degrabă, ar fi sunat, un strigăt de frică, pentru a nu-i încurca, ca de obicei. Nu o sunam, nu-i scriam, chiar dacă în secret, ca de fiecare dată, în orice zi, îi urmăream paginile sale. Aşteptam cu nerăbdare şi cu sufletul la gură fiecare accesare a paginei sale, aşteptând momentul când o să-i descopăr unele poze noi, ca mai apoi să sufăr, şi să mai adaug, o ură faţă de sine, când văd cum devine din ce în ce mai frumoasă. Miracolul Vieţii. Astfel, descoperisem pentru lumea aceasta a mea severa şi autodistrugătoare, un video, în care ea cânta. Din nou lăsat vrăjit, nu era cum să pierd ocazia, să nu-l salvez, să-l am pentru mine aparte.

Mă înspăimântă viaţa, şi oamenii pe care o iubesc. Suntem total diferiţi. Oricum nu ar decurge, mai devreme sau mai târziu îşi va găsi persoana cu care se

va simţi în siguranţă şi în deplină fericire. Voi muri în acele zile. Nu voi rezista să-mi spal ochii cu imagini. Ea-mireasă. Ea-mamă. Ea-fără mine.

Dacă înainte eram foarte pretenţios, ce ţine de alimentaţie, acum am mai sporit acest regim de înlăturare a produselor alimentare. Am exclus din viaţa mea caşcavalul. Cunosc că-i place foarte mult, mai ales după întâmplarea, pe care am descris-o. Nu-l ating, ci aştept, poate va întinde o mână, şi-l va lua. Chiar dacă ea, nu va mai fi niciodată în preajma mea.

Nu am să mai cuprind ocazia, să o mai văd în povestea iernii, Zâna ce mă înveleşte cu căldură în mijloc de ianuarie, să o mai văd în dans, sărutată de fulgi moi, de acele frunzuliţe plăpânde, albe, ce cad în iluminare, în apropierea sa, pentru a le oferi culoare, pentru a le da viaţă.

Îşi mai reamintea de glumele mele pe care i le scriam, pe vremea când nu era zi, fără de a nu discuta. Nu-mi mai reamintesc fiecare frază pe care am primit-o, sau pe

care i-am spus-o. Păcat că nu mai sunt salvate toate conversaţiile noastre. Figura o comparaţie care i-a plăcut foarte mult, şi a memorizat-o.

„— Sunt nebuni destui, ca iarba în câmpie”.

Când locuia la mine, dacă tot e să continui tema despre glume, i-am mai zis una, improvizată, însă pe care am memorizat-o, la fel, dar şi mai mult din cauza, că-i plăcuse ei, şi datorită zâmbetului său seducător, fără de care nu puteam fi vrăjit. Stăteam în doi la masă, jucându-ne. Pe masă erau dulciuri. Le-am oferit pe toate ei, chiar dacă le împărţise frăţeşte. Avea grijă de figura sa, însă pentru acea seara, luase decizia să facă o excepţie, şi să le guste. Dacă tot refuzam să primesc dulciurile în răspuns, îmi împingea ambalajele, ca spre sfârşit să nu se sperie de conţinutul de calorii pe care l-a primit. Îi era frică să nu adauge câteva grame în plus. La care, fără multă gândire, i-am spus, fără timp de a mă mai gândi, deprins să le trântesc aşa deodată:

— Dacă o să vadă cineva ambalajele dulciurilor pe

masă, anume că sunt toate înşirate înaintea mea, se vor gândi în primul rând că-s un zgârcit şi nu ţi-am lăsat şi ţie, iar în al doilea rând, că după câte am mâncat, la cât de slab arăt fizic, vor presupune că am ascaride.

Ce pauza liniştitoare. Ce zâmbet. Amuzant e, şi foarte plăcut să o priveşti. Îmi pare bine, că câtuşi de puţin, dar mi se primea să o ajut, şi să-i dezleg gândirea, firul acela care îngheţa, imaginându-şi flăcări.

Urmărea horoscopul. Consider o pierdere de timp, citirea data, acelor presupuneri inventate de cineva, deşi pentru cineva ar putea însemna o ştiinţă profundă.

— De ce urmăreşti aceste presupuneri? Oricum, tu alegi cum să procedezi, fără ca să îţi mai spună cineva dinainte, care nu te cunoaşte, şi descrie totul la general.

— Uneori se mai întâmplă să coincidă cu realitatea. Îmi este interesant.

Pe cuvântul meu, că urmăresc în prezent câteva pagini, care să-mi descrie viitorul apropiat. De ce o fac? De ce o fac… Încă o întrebare fără de răspuns. Poate că acest

gând, mă ajuta să cred, că ea cunoaşte despre ce este descris acolo, cu toate că sunt inventate cele mai penibile fraze şi presupuneri. În fiecare zi, persoana pe care o iubesc, îmi va face o surpriză. În fiecare zi, voi pleca la odihnă undeva departe împreună cu prietena/logodnica/soţia. Prietenilor mei, le-a plăcut noua mea prietenă. Avea dreptate, este amuzant, şi câtuşi de puţin, dar un interes persistă. Poate că, la fel ca ea, aştept o zi, în care totul întâmplător, va coincide cu realitatea, şi atunci voi spune, că nu am pierdut timpul în zadar, şi că totul descris până acum, au fost preziceri adeverite. Dar, ritmul meu de viaţă, fără de credinţă, şi lipsa spiritului, felul de a exista, sub forma celui mai mare pesimist totuşi îmi păstrează scepticismul.

Tot timpul eram învelit în tristeţe. Zâmbete false şi priviri ascunse. Vorbe adânci rostite pe furiş dintr-o gândire profundă. Timpul liber îl ofeream cărţilor, şi pozelor sale, pe care le aveam cu mine. Continuam să combin cele mai frumoase miracole. Poza sa într-o

mână. Frumuseţea divină. Într-o mâine, cartea, iar totul este acompaniat sub cea mai frumoasă muzică. Nu era cum să ezit să reamintesc de Mat Kearney. Am descoperit şi mai multe piese de-ale sale. Mi se formează impresia, că o cunoaşte. Muzica atât de frumoasă, atât de perfectă, la fel ca ea, îi corespunde. La fel, nu este zi, fără de a-i asculta cel puţin, cinci cântece. Le iubesc. Îi oferă aripi în imaginaţia mea, şi o inimă mai încăpătoare, unde am loc şi eu. Cât despre muzică, acum şi lista mi-am mai îmbogăţit-o, cu piese mult mai frumoase, înlăturând o mare parte din cele pe care le ascultam cândva, demult. *Trupa Taxi*, aceleaşi cântece frumoase pe care mi le-a dăruit ea, *Holograf,* în mare parte ascultând numai „*Roua Dimineţii*”, deşi, şi pe celelalte le iubesc să le ascult, *Alexey Hvorostyan, Tanir, 30.02*, şi nimeni altul decât, Mat Kearney, acum însă ascultam mai mult şi piesa sa *„Straight Away*”.Aş scri o carte, foarte simplă dar şi foarte frumoasă, numai din versurile lor.

Îmi povestea odată, despre vara sa, pe care a petrecut-o, în singurătate şi fericire deplină la oraş.

— Aş vrea să mă întorc în acele momente, sau cel puţin, vara care vine, să o petrec la fel de bine ca şi anul trecut. Locuiam singură, citeam cărţi, mă ocupam cu sportul, seara ieşeam la o plimbare. Aveam un cântec, pe care-l îndrăgisem foarte mult. Câteva seri, plimbându-mă agale, am ascultat numai acea piesa. Îmi joacă şi acum în minte, însă nu-mi mai amintesc despre care cântec este vorba.

— Xenia. *Ships in the night,* de Mat Kearney.

— Da! Da! Exact. Da… de unde cunoşti?

— Eu ţi-am dat acest cântec. E frumos nu?

Din asta cauza am început şi mai mult să iubesc aceste opere ale sale, şi mai cu seamă acest cântec, însă… de fiecare dată, e cât pe ce să se risipească zidul lacrimilor, şi tristeţea mă învinge. Ea, nu mai este cu mine.

„Tristeţea se poate descurca şi singură, dar ca să fie

ea însăşi, bucuria are neapărată nevoie să fie împărtăşită cu cineva”.

Mark Twain

Ai despărţit cerul în două părţi, sau poate că mai bine spus „M-ai lipsit de cer”. Soarele a început să curgă, spălând stele, iar luna, rabdă toate privirile triste şi îndrăgostite. Nu-mi mai rămâne altceva de făcut, decât să aplec capul, şi să ridic palmele ca să ating locul gol.

Nu pot, fără să-mi readuc aminte, de vorbele sale, şi de romanul lui Frederic Beigbeder, care conţine acelaşi titlu „*Dragostea durează 3 ani*”. Încă nu mai înţeleg, ce o face să se gândească astfel. Consideram că e din cauza acestui roman, ceea ce m-a şi făcut să-l citesc, devenind unul din cele mai preferate. În timpul lecturii, uram acest autor, uram această carte, uram toate acţiunile pe care le efectua, localurile pe unde a fost, toate cuvintele pe care le-a scris, însă finalul m-a iluminat, şi totuşi m-a făcut să îndrăgesc acea carte, sperând, că-şi va schimba

şi ea opinia. Cel mai plăcut moment, cea mai frumoasă autocaracterizare. Căutând, printre rânduri, cuvinte, sugestii, căutând-o pe ea, în fine, mi-am regăsit partea care mă caracterizează şi pe mine. Păstrez aceste cuvinte, acest fragment:

„Sunt un om mort. În fiecare dimineaţă, mă trezesc cu un chef de somn imposibil de stăpânit. Mă îmbrac în negru fiindcă sunt în doliu după mine însumi. Port doliu după omul care aş fi putut fi. Mă preumblu cu un pas neabătut pe Rue des Beaux-Arts. Strada pe care a murit, ca şi mine, Oscar Wilde. Mă duc la restaurant şi nu mănânc nicio îmbucătură. Chelnerii sunt jigniţi fiindcă nu mă ating de farfuriile lor. Dar cunoaşteţi voi oare morţi care să-şi termine felul principal lingându-se pe bot? Prin urmare, tot ce beau e pe burta goală.
Avantaj: beţie rapidă.
Inconvenient: ulcer la stomac.
Nu mai zâmbesc. Este peste puterile mele. Sunt mort şi

îngropat. N-am să fac copii. Morţii nu se reproduc. Sunt un mort care strânge mâine oamenilor de prin cafenele. Sunt un mort mai degrabă convivial şi foarte zgribulit. Cred că sunt persoana cea mai tristă pe care am întâlnit-o vreodată".

Cât de neuniform şi haotic sunt repartizaţi nebunii pe acest glob. Colecţia cu pozele sale, a mai crescut. Aproximativ, ating numărul trei sute. Sunt bucuros să fiu stăpân al celei mai valoroase şi mai frumoase colecţii. La pozele, pe care le-a mai adăugat recent, le privesc mai rar, mai cu frică. Mi-e teamă că mă va privi mai cu ură, şi-mi va rosti din nou o morală, cu toate că nu aş fi contra, să-i revăd privirea, să-i reaud glasul, să resimt gustul vieţii. Un nou video cum dansează. Un nou video, pe care l-am îndrăgit şi l-am păstrat pentru mine. Însă… ar fi fost pentru altcineva. Importă foarte mult, că acea colecţie de poze, acum îi aparţineau şi nişte fişiere mişcătoare, la fel de frumoase. Evident, era

prezent zâmbetul cuceritor, ce acompania mişcările corpului său perfect. Dragostea mea, iubeşte-mă şi tu, în răspuns… să fiu şi eu răsfăţat de sfinţenia ta, frumuseţe de înger. Viaţa mea, îţi dăruiesc, zilele, gândurile, lacrimile, inima, sângele. Am să mor, în momentul când voi auzi de la ea, primul „*Te iubesc*”. Dar probabilitatea, că va sufla ea aceste cuvinte în direcţia mea, este… Voi rămâne nemuritor. Îţi mulţumesc, că exişti în această lume, deşi eşti prezentă, în toate lumile mele. Nu mai ştiu, ce să fac, ca să-mi fii alături, să te conving că te doresc, şi nu mint afirmând aceste cuvinte. Mâinile, ochii, zâmbetul, mai alintat cu tot ce se putea mai frumos în această lume, şi acum, supravieţuiesc în chinuri dureroase, în lipsa ta, în lipsa lor, mă limitez la întunericul nopţii. Nu importă în ce punct al hărţii vom ajunge, să ne ascundem unul de celălalt, oricare ar fi situaţia, nu voi împărtăşi cu nimeni inima şi gândurile mele, mai ales, că deja sunt lipsit de inimă. Nu-mi vei înţelege niciodată iubirea. Te sperie. Aş prefera, să nu

mai văd niciodată lumina Soarelui, să simt cea mai mare durere, însă acum o fac în lipsa ta. Nu-ţi mai cer, să-mi oferi şanse. Le-am irosit pe toate care mi le-ai acordat. Nu le merit. Un pas împotriva vântului, moare sufletul. Mai bine, nu exist eu, decât să nu existe un „*Noi*”. Am înnebunit… dacă odată ce mi-a căzut pradă, am început să-i număr ritmul respiraţiei. Muzica captivantă, pe care o forma, mă ucidea în momentele când eram nevoie să clipesc din ochi. Cea mai frumoasă noapte. Cea mai frumoasă domnişoară. Obosită, copilăreşte dormea. Mereu revăd acele imagini. Cât de fericit am fost… Secunde pentru mine… pentru restul omenirii, ore. Clipe frumoase, de neuitat.

Aştept cu frică, iarna. O să alerg de spaimă, prinţe primii fulgi, cunoscând că ar fi trebuit să-mi fii alături. Pentru prima dată, am ajuns să iubesc iarna, şi urăsc orice alt minut, în care îmi lipseşti.

Un nou vis, răutăcios. Sau, poate că după o perioadă îndelungată, în care locuia în visele mele, acum a decis,

să-mi joace un jazz pe notele nervilor, şi să mă părăsească şi aici. Îmi zâmbea. Totul era minunat. Deodată, fără să mai înţeleg că este un vis, s-a schimbat anturajul încăperii pe care o observam ulterior, teleportându-ne, pe o stradă dintr-un oraş. O stradă, pe care la prima vedere mi se părea foarte cunoscută, însă care în realitate nici măcar nu există. După o secundă, am pierdut-o. Oraşul era pustiu, şi îmi era frică că nu o voi găsi prin liniştea ce absoarbe razele soarelui. Nu ştiam unde să o caut. Am apelat-o, însă din nou nedumerit, ascultam glasul său ce tremura.

„— Oare este nevoie? Du-te acasă. Nu trebuie să ne mai vedem”.

„— O clipă în urma doar, îmi erai în faţă şi îmi zâmbeai, totul era bine…”

Mi-a reapărut în faţă, de undeva. Aveam, să-i transmit nişte lucruri, am observat că şi visele sau cam săturat de aceeaşi scena, şi au hotărât să mă ajute, ca să o revăd. Înţelegeam că nu o voi revedea niciodată, o priveam

doar în ochi, pentru a-i memoriza privirea. Se grăbea, dorea cât mai rapid să plece, dar îmi răspundea la privire, şi zâmbea. Trezindu-mă, din nou cu faţa întreaga de sânge, am alergat să mă spăl.

— Asta a fost cea mai proastă vară din viaţa mea. Fără de tine, Xiuşca, nu mai contează ce anotimp este, sau va urma, nu voi mai avea o viaţă liniştită, şi pur şi simplu, nu voi mai trăi.

Am plecat să-i mai vizitez paginile. Un nou video. De data aceasta alerga. Zâmbetul şi fericirea care le primea de la sport, mă omoară chinuitor, cunoscând, că nu mi-am ţinut niciuna din promisiunile pe care i le-am făcut. Nu mai îndrăznesc să-i reproşez sau să-i demonstrez nimic. Am pierdut-o.

A pus draperiile la spălat, ca să le cureţe de fumul şi negreaţa ce se îmbibase în ele. Peste câteva clipe, maşina de spălat, nu mai funcţiona, din cauza inelelor de agăţat a draperiilor. Nu era pentru început clară cauza. Am început cu tatăl ei, să o desfacem, pentru a afla

cauza. Nu am mai desfăcut niciodată maşini de spălat, cu toate că, având un lucru, asemănător, însă oricum persista o frică. Tatăl ei, la fel, pentru prima dată se apucase de o asemenea „reparaţie”. Cunoştea că eu nu am avut de a face, cu astfel de maşini, însă, în doi, cu încetul, observând detalii, eliminând treptat câte una, mişcând maşina din loc, aplecând-o sub diferite unghiuri, am reuşit să scoatem toate acele inele, care îşi schimbase şi forma. La orice mişcare, eram întrebat despre urmările ce se pot face, de parcă aş fi fost un expert. Straniu, aveam o mică frică, pentru că, era dânsul alături, dar şi pentru că, iar, mă ocupam de ceva nou. Mai simţeam acea încredere în sine, pe care mi-o oferea ea, atunci când îmi era alături. Mergând în drum spre casă, vorbeam despre aceasta întâmplare, şi faptul că am reuşit să repar, obiectul stricat, mă făcea mândru, că măcar cu această ocupaţie nu am dat-o în bară, în momentul când ea se afla lângă mine.

— Acum, plecam acasă, şi stricăm rapid şi maşina

noastră. Eu deja ştiu cum să o repar. Mi-a plăcut.

Îmi spunea pe atunci, în acea perioada grea „*Irlandezul*”.

— Ai o inimă bună, şi eşti săritor la nevoie, acorzi ajutor tuturor, chiar dacă nu-i prea cunoşti pe acei oameni. Un voluntar. Eşti ca un „*Irlandez*”.

Acum am devenit un nimeni, sunt lipsit de un nume, de porecle, de naţionalitate. Morţii nu au naţionalitate, dacă ar fi să-i completez fraza lui Beigbeder. Mi s-a dezlipit acum şi acea poreclă, sau nume devenit, în special rostit de ea, „*Maza*”. Acum urăsc acest nume, şi sunt fericit că nimeni nu-mi spală urechile numindu-mă aşa. Cuvântul acesta trebuie numai de la ea să-l aud, de altfel, nu are niciun sens pentru mine, e ca un aer ce mă ucide.

„Când iubeşti, reuşeşti să devii orice lucru al creaţiei”.

Paulo Coelho

Nu mai scriu versuri, de câteva luni. Primeam comentarii de laudă de la cititorii care le urmăreau pe pagina mea, însă, acele rime îmi capturau gândirea. Era prea uşor. Se năşteau, le scriam, le uitam. Nu-i plăceau versurile mele, din astă cauza am hotărât să încetez, pentru a şti exact, că nu-i vor încurca. Erau prea triste, însă acum le port pe toate în mine, şi ştiu, fiecare notă a versului pe care l-aş fi format. Poate că, nu voi rezista prea mult timp, şi voi exploda într-o zi, însă, în primul rând mă voi gândi, că ei, nu i-ar fi plăcut. Primeam diferite mesaje, atât de la prieteni, cât şi de la persoanele pe care nu le cunosc. Nu le prea luam în vedere, atâta timp, cât mă mai gândeam la propunerile celor mai buni prieteni, însă, tot o făceam cum doream eu. Încăpăţânarea nu-mi permite, să ascult de alte păreri. Am primit un mesaj, de la o foarte bună prietenă, care pe lângă faptul că m-a surprins, dar m-a lăsat şi fără de replică:

„— Ce-i interesant la tine… în genere, despre toată

viaţa ta, ar trebui de scris o carte”.

Ce aş putea să spun? Nimic. Viaţa nu mi-o iubesc, din acest motiv, nu ar părea atât de interesantă şi plăcută. Personal, nu mi-ar plăcea acea carte, şi chiar dacă se va forma, ar fi ascunsă undeva, ca să nu mai dau de ea, cât timp mai sunt viu. Ea e frumoasă. Pe ea o iubesc. În aceste rânduri pe care le descriu, încerc cât mai mult să elimin dragoste sufletească. Îmi urăsc şi zilele de naştere. De câţiva ani, nu doresc să mai aud de această zi. De câţiva ani, îmi preîntâmpin prietenii, să nu mă mai felicite, şi nici să nu se gândească la cadouri. Îmi sting telefonul, îmi şterg toate paginile de pe site-uri, pentru a nu primi mesaje. În acele zile, nu exist. Nu m-a felicitat niciodată, deci, nu am motiv să iubesc această zi. Urăsc acele zile, şi pentru că, ştiu exact, că nu-mi va da niciun semn, deci, nu am pentru ce să adulmec o plăcere a sărbătorii. Urăsc acea zi, urăsc viaţa. Mai mare mi-a fost supărarea, când, de fiecare dată uita de această zi, însă pe cele a prietenilor mei le ţine minte, şi le

transmitea câte un mesaj de felicitare, după care, ei mă anunţau, că pe ei i-a felicitat. Orice mesaj, primit de la cineva, în care figurează numele ei, este o lovitură pentru mine. Am nevoie de câteva zile, pentru ca să pot, să înnebunesc cum se cuvine. De ziua sa, dorea să o petrecem numai noi doi. Dorea să fie cu cei mai apropiaţi oameni, la acel moment. Urăsc şi acea zi, în care am plecat. S-a distrus întreaga viaţă. De atunci am pierdut-o. Am încercat să-i fac o surpriză, chiar dacă eram foarte departe, însă nu mai ştiu dacă i-a fost pe plac, dar ştiu că surprizele mele, nu au avut niciodată un efect de bucurie. Cu un an în urmă, de ziua ei, s-a dovedit a fi acea perioadă în care câteva luni nu discutam. Nu-mi găseam locul, cunoscând, că ea este omagiată, iar eu nu pot să ai scriu, măcar două cuvinte. I-am scris un „*La mulţi ani*”, de pe un număr anonim. Dacă primea, un mesaj de felicitare, şi cunoştea că este din partea mea, nu ştiam la ce reacţie să mă aştept. Mereu mă joc de-a ascunselea, pentru a nu-i încurca. În

una din zilele în care ne întorceam acasă, a ajuns discuţia şi la această tema. Îmi povestea cum a petrecut cu un an în urmă, ziua Sa, şi cum, eu, parazit, nici nu am felicitat-o. I-am descris situaţia. I s-a strecurat un gând, precum să fi fost eu, însă, mă considera prea supărat, şi mai ales că nu vorbeam, de altfel, i s-a ruinat acea presupunere. Mai avea acel mesaj salvat.

Cât despre mesaje, mi-e dor foarte mult de ele, le urmăresc zilnic. Le iubesc atâta timp cât ştiu că sunt de la ea. Doar pe ele le-am păstrat.

„— Am rămas acasă totuşi, mă doare capul. Am dormit până acum”.

„— Ai grijă, şi fără de mari eforturi de erou! Stai în pat”.

„— Bine, bine, azi fără eroism”.

...

„— Hey, Xiuşca, om puternic şi erou la odihnă, ce faci? Odihneşte-te, fată frumoasă”.

„— Haha. Mă faci să râd numaidecât când scrii aşa”.

...

„— Cum ţie timpul de afară? Fă-mi o prognoză meteo”.

„— Vântul bate, da, bate vântul dinspre senin, perpendicular, sud-vest spre pământ, fără precipitaţii, da' vântu bate”.

„— Stăteam la masă, şi am fost nevoită să las mâncarea, ca să mă pot râde normal. Am râs bine. Ştii, şi acum o frază ca la ştiri (Mulţumim, Petrică, cu reportajul de la faţa locului, acum să reluăm ştirile în continuare. Rămâneţi cu noi.)”.

...

„— Mulţumesc, Petrică, pentru încărcător, şi în genere, pentru tot ce faci pentru mine. Apreciez foarte mult”.

...

„— Eu ţie la 5:36, încă nu ţi-am scris, zic dă să-ţi scriu”.

...

„— Cum acolo joacă, ai noştri?”

Nu mai am curajul să urmăresc stelele. Par mai reci. Un text uscat, deşi am înşirat o mulţime de lacrimi în el. Amintiri, ude. Tot o mai văd în haina sa portocalie, cu rucsacul în spate, obrajii roşii, căştile mari, pe cap, căciula sa, mare, şi ea mergând… plecând din viaţa mea… iar eu, singur într-o cameră, ani întregi, cu pozele sale alături, şi cu Ea, cea imaginară, îngenunchiat într-un colţ. Continui să-i visez glasul, zâmbetul ce îmi rupe zilele negre, atingerile ei… privirea.
Un singur sărut primit, mi-ar fi încălzit inima şi sufletul, pentru o mie de ani înainte.

S-a ruinat „Lumea noastră”.
Îţi mai aminteşti de ea? Acum când biletul mi l-ai rupt, sunt unica fantomă care mai lasă urme, în singurătate, mă mai zbat, cu sine lupt.
Exist în dezastru.
Lume, unde arde apa, când se varsă foc, cade cerul peste Soare, înecând valuri nu mişc din loc, un nou pariu,

viaţa mi-o joc.

Mormanele de piatră, ce plutesc haotic alungă stropii de ploaie, înapoi spre nori pe când inima-mi mai bate, în realitate, nu mai exist, ai luat mai mult din viaţa mea, decât ale vieţii culori.

Copacii au uitat ce-nseamnă „frunză”, în zăpada neagră îngropaţi, păsări… nu mai cânta nimeni, melodia vieţii tale ai plecat… lumea noastră cu mine nu o mai împarţi.

Nu mai zboară-n lumea mea fluturi.

Ai plecat… s-a ruinat… sentimentele mi le scuturi.

În lumea mea, pozele tale mă sugrumă, fiindcă în ele plângi prin gândurile uscate… te iubeam… te iubesc… în tristeţe mă alungi.

„O corabie liberă în mare, plutind în noapte.

Mângâind maluri cu valuri, continente, cuprinzându-le pe toate şapte

Al şaptelea fiind lumea noastră secretă”.

O lume visătoare… fără tine – inexistentă.